RADU THEODORU

MAREȘALUL

MIRACOL

RADU THEODORU

MAREŞALUL

MIRACOL

BUCUREŞTI 2001

MOTIVAȚIE

Sâmbătă 1 iunie 1946, zi neagră în calendarul istoric al poporului român. Este executat la Jilava mareşalul Ion Antonescu în urma unui proces regizat şi comandat de la Moscova, pus în scenă de ordonanțele acesteia cu aprobarea marionetei aflată pe tron, păgubosul rege Mihai I de Hohenzollern–Sigmaringen.

Personalitate creatoare de istorie formată în Armată, desăvârşită în Războiul pentru Întregirea Neamului, reîntregind o parte din România Mare prin eliberarea Basarabiei, Bucovinei şi Ținutului Herța de sub samavolnica stăpânire bolşevică rusească, Mareşalul Ion Antonescu sintetizează în destinul lui tragic, constante fundamentale ale destinului poporului român. Năzuința spre împlinire în statul național unitar suveran şi independent mereu înăbuşită în sânge de imperialismele care şi–au făcut şi îşi fac jocurile în acest spațiu geostrategic, geopolitic şi geoeconomic de importanță capitală pentru stabilitatea balcanică şi central europeană!

Au trecut 54 de ani de la data asasinării Mareşalului, 54 de ani în care opera lui militară şi politică a făcut obiectul denigrărilor, manipulărilor, dezinformărilor, calomniilor practicate de dușmanii înrăiți ai statului național România Mare, ai poporului român şi ai istoriei lui.

Scribi cumpărați astăzi ca şi în timpul ocupației bolşevice, politicieni acefali, subordonați intereselor străine, după asasinarea Mareşalului, înrolați sub flamura kominternismului, astăzi sub cea a Noii Ordini Mondiale condusă de oculta financiar–militară occidentală, au dus şi duc o campanie nemernică de profanare a memoriei naționale, a reprezentanților emblematici care au ilustrat conştiința de sine a românilor; sub dictatul kominternist prin holocaust cultural, adică prin spălarea memoriei colective scoțând momente cheie ale istoriei şi personalitățile care le–au exprimat din circuitul învățământ–cultură, sub dictatul ocultei–suprastatale prin denigrare şi minimalizare, de la aşa zisele manuale alternative până la marile campanii de presă susținute de misiții ocultei.

Alături de Eminescu, dar în altă ordine a valorilor naționale, de peste o jumătate de secol, Mareşalul face obiectul denigrărilor acestei spețe viermiforme de ordonanțe ale intereselor străine.

Intervenția de față îşi propune o reevaluare obiectivă a momentului istoric, Mareşal Ion Antonescu, într–o conjunctură

internațională dramatică pentru România, în care s–au înfrun... sângeros interesele economice, politice şi militare ale celor trei concepții despre Noua Ordine Mondială:

– concepția național–socialistă reprezentată de Hitler, vizând abolirea capitalismului mondial sub hegemonia Germaniei;

– concepția comunistă reprezentată de Stalin, având acelaşi obiectiv, abolirea capitalismului şi instaurarea hegemoniei proletare universale sub conducerea Moscovei;

– concepția socialist–fabiană a supraguvernului Statelor Unite, Council on Foreign Relations şi a francmasoneriei, vizând instaurarea mondială a capitalului monopolist prin abolirea statelor naționale, a religiilor şi a culturilor naționale, sub dictatul unui guvern mondial care să impună o limbă mondială, o religie şi o cultură unice.

De asemenea îşi propune să destrame acuzele mincinoase ale istoriografiei kominterniste care-l încriminează pe Ion Antonescu de subordonarea economiei româneşti celei germane, de aducerea la putere a Gărzii de Fier şi de holocaustul evreimii, acuze şi teze preluate şi încornorate de vicleimul bacşişarilor din presa finanțată de ocultă.

CÂTEVA PRECIZĂRI

Nu există un prinț Paul de România. Titlul este un fals, indiferent dacă cel care–l poartă este un om onest şi nu umblă pe căi ocolite după foloase monarhice, să zicem. Prinți şi prințese de Hohenzollern–Sigmaringen au fost frații şi surorile ex–regelui Carol al II–lea, care n–au purtat acest titlu posesiv, făcând din România o feudă moştenită de domnul Paul nu se ştie de la cine şi prin ce drepturi juridice ancestrale.

Revendicându–şi o descendență ciudată din regele de ruşinoasă şi ticăloasă amintire, Carol al II–lea, dezertor de pe front în primul război mondial pentru o aventură galantă, bacşişar, spoliator al soldelor propriei lui unități de gardă, aventurier detestat în țară şi străinătate, acest domn Paul şi nu mai ştiu cum, a publicat o carte scrisă de bunicul său prezumtiv, ex–regele Carol al II–lea, intitulată ÎN ZODIA SATANEI, cu un subtitlu pretențios: „Reflecțiuni asupra politicii internaționale". Departe ca vigoare, spirit de observație şi luciditate de însemnările zilnice ale fostului monarh, un fel de compilație din lecturi postbelice cu infuzii masive de internaționalism fabiano–idealist şi istoric, cu osanale la puterea sovietică, cu o amnezie totală la politica şi faptele care l–au condus la detronare şi cu trimiteri încriminatorii la Ion Antonescu, generalul care l–a obligat să abdice.

Volumul scris probabil de ex–regele Carol al II–lea, firav, deloc documentat, vag față de evenimente și nul față de resorturile care le–au declanșat, un monarh cu un sistem de informații și contrainformații excelent ca al lui fiind obligat să cunoască tot ce–a ținut de culisele politicii contemporane; necesită o revizuire severă, semnatarul aruncând laș în seama Mareșalului, enormele lui greșeli politice, cu urmări atât de dezastruoase pentru România.

Plin de clișee lansate pe piața mediatică de către ocultă după cel de–al doilea război mondial, via Elena – Wolf – Grünberg – Lupescu, fostă țiitoare regală, mai apoi devenită doamna ex–regelui și ea împodobită cu titlul regal (ce–a ajuns descendența sobrului Carol I din străvechea familie imperială a Hohenzollernilor, ramura Sigmaringen împerecheată cu te miri cine și de râsul lumii), volumul amintit nu–i face nici un serviciu domnului Paul nu se știe de ce prinț, intrând în atenția mea numai datorită faptului că adaugă o dezinformare în plus, în vădit scop diversionist, epocii de care mă ocup.

CÂTEVA ÎNTREBĂRI

O slugărnicie înjositoare și dezonorantă bântuie majoritatea actualei pseudoclase politice, împerechere de paraclisieri căpătuiți prin parohiile date în gestiune. Cum se zbârlește un nimeni zis Tom Lanțoș pe Potomac, cum președintele țării, miniștrii monstruoasei coaliții, prefecții ei și primarii intră în vibrație. Zbârlirile Lanțoșilor transatlantici devin de–a dreptul isterii când în România presupusă suverană se încearcă reașezarea firească a Mareșalului în conștiința publică și în istoria românilor. Senatori și diverși, ligi și asociații cu firme umanitare ca la un semnal de baghetă magică încep să tune și să fulgere în numele miturilor false lansate de oculta financiară după al doilea război mondial spre a stoarce Germaniei sumele fabuloase pe care s–a întemeiat statul Israel și a ține România în penitență remuneratorie pentru inventatorii de holocaust pe aceste meleaguri.

De ce, mă întreb, aceeași Lanțoși, senatori, ligi și asociații puiate prin incubatoarele finanțelor suprastatale, n–au protestat când Ungaria, primul stat care a lansat în Europa o politică oficială antisemită, l–a reînhumat cu funeralii naționale pe amiralul fluvial Horthy, nazist feroce, cel care a exterminat evreimea din Ungaria și teritoriile țărilor vecine, date de pomană de Hitler, drept recompensă pentru ultranazismul regimului horthyst?

Ordinul 6163/1944 al Ministerului de Interne ungar:

...„guvernul legal maghiar, în scurt timp, va curăța țara de evrei. Strângerea evreilor va fi efectuată de organele poliției și jandarmeriei maghiare, competente teritorial.

Krumey, locțiitor al lui Eichmann: **...Jandarmii unguri își fac treaba cu o brutalitate asiatică autentică."**

Eichmann: **...Endre Will die Juden mit Paprika presen... (...Endre vrea să–i înfulece pe jidani cu paprika).**

Endre Laszlo era secretar de stat la Ministerul de Interne horthyst, care într–o declarație radiodifuzată, publicată de presa budapestană la 9 martie 1944, asumă Ungariei priorități absolute în materie de antisemitism la nivel național, spunând: **...Umanitatea societății ungare apărătoare a purității rasiale, urgentează de aproape 25 de ani rezolvarea problemei evreiești.**

Churchill, scrisoare către Eden: **...Prigonirea evreilor din Ungaria este, probabil, crima cea mai mare și mai abjectă din întreaga istorie a omenirii.**

Singer Zoltan în volumul VOLT EGYSZER EGY DESZ: **...Nu, ungurii nu i–au vândut pe evrei, ci pur și simplu le–au plătit (n.n. nemților) ca să–i ia și să–i ducă. Putem afirma cu inima curată că nu a existat popor în Europa care să se fi purtat mai cumplit, mai inuman cu evreii decât Ungaria.**

Conducătorul Ungariei sanguinare în anii 1920–1945 a fost amiralul regent Horthy. La reînhumarea lui cu funeralii naționale, care, direct și indirect i–au recunoscut politica rasistă și antiiudaică, Lanțoșii transatlantici au tăcut mâlc. Atunci când în România veteranii de război, ligi și fundații patriotice ridică un bust Mareșalului, se dezlănțuie un uriaș concert cacofonic internațional, iar guvernanții monstruoasei coaliții, speriați de decibelii acestuia, se luptă jalnic să pună istoriei, lațul de gât.

De ce?

O REVIZUIRE ISTORICĂ NECESARĂ

Pe plan mondial are loc o acerbă luptă științifică între măsluitorii istoriei secolului 20 și școala istorică revizionistă având ca lozincă restituirea adevărului integral, scos de sub tutela manipulărilor politice. România nu poate rămâne în afara acestei lupte dintre minciună și adevăr, fiind una din victimele principale ale mistificărilor și războiului psihologic cu începere din anul 1939, riscând prin neparticipare, fie din lașitate, fie din conformism să–și asume încriminările mincinoase și istoria falsă confecționată fie în manufacturile kominterniste, fie în cele ale ocultei

financiar–militare izvoditoare de **New Age:** Noua Ordine Mondială.

Românii trebuie să ştie că revizionismul istoric a demolat mitul holocaustului prin camerele de gazare, mitul celor 6 milioane de victime de la Auschwitz, al asasinării celor 11.000 de ofiţeri polonezi la Katyn de către armata germană şi că istorici de mare probitate morală ca Robert Faurisson, francez, cap de şcoală revizonistă, Arthur-Butz, Walther Sanning, Wilhelm Stäglich, Serge Thion, Yürgen Graf, David Irving; germani, elveţieni, italieni, spanioli, cărora li se adaugă specialişti în domenii interdisciplinare ca celebrul inginer american Fred A. Leuchter, specialist în execuţii capitale prin gazare, arabii Mondher Sfar şi Ahmed Rami, filozoful, sociologul şi istoricul Roger Garaudy; ca şi revistele JOURNAL OF HISTORICAL REVIEW; HISTORISCHE TATSACHEN; RÈVUE D'HISTOIRE RÈVISIONISSTE; ANNALES D'HISTOIRE RÈVISIONISSTE, ca să citez doar câţiva dintre marii combatanţi pentru adevăr şi doar câteva din organele de presă puse în slujba istoriei necontrafăcută, au deschis breşe adânci în sistemul istoriografiei oficiale comandate fie de kominternism, fie de oculta financiară; că istoria românească a anilor 1939–2000 trebuie să fie rescrisă sub semnul necruţător al adevărului şi că în această istorie, anii 1939–1945 sunt anii cheie de a căror înţelegere depinde aprecierea jumătăţii de veac care i–a urmat.

Atunci, rolul Mareşalului a fost decisiv.

DEZINFORMAREA KOMINTERNISTĂ ŞI MAREŞALUL (1)

Spre a compromite teza fundamentală a organicităţii istorice, geografice, etnice şi demografice a României Mari, pseudo–istoriografia kominternistă condusă de agentul NKVD–KGB Mihai Roller, a satanizat în personalitatea Mareşalului întregul sistem moral–patriotic care a determinat hotărârea acestuia de a angaja România în războiul antisovietic alături de Germania în scopul de a elibera Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţa, ca victorios în Răsărit, să elibereze Transilvania de nord–vest cedată laş de Carol al II–lea, Ungariei hortyste. Pe calea armelor sau ca o obligaţie a Germaniei aliate. Acesta ar fi motivul politic de fond, căreia i se adaugă o sumă de alte motive complementare, ca: – intimidarea poporului român, a armatei, a inteligheţei spre a nu mai ridica în veci teza unirii cu teritoriile răpite de Rusia, ulterior de URSS, aplicând pedepse cumplite celor care au luptat în Răsărit, marginalizându–i profesional şi social; – răzbunarea bolşevică, meschină şi odioasă pentru înfrângerea suferită

în 1917 de armatele ruse bolşevice din Moldova, care–au fraternizat cu inamicul, încercând să bolşevizeze armata română, să–l detroneze pe rege şi să doboare guvernul. Înfrângere prin lupte conform planurilor elaborate de maiorul, apoi locotenent–colonelul Ion Antonescu, şeful Biroului Operaţii al Marelui Cartier General sub comanda generalului Prezan. Acelaşi ofiţer întocmind şi planurile eliberării Basarabiei de teroarea bandelor bolşevice formate din unităţile ruse debandate şi retrase peste Prut. Generalii români care au suferit detenţia kominternistă după 1945, glorioşi atât în Est şi în Vest în cel de al doilea război mondial, au comandat ca ofiţeri în 1917 subunităţile şi unităţile care au izgonit din Moldova, armatele bolşevice. Şi tot ei au fost cei care au pus în aplicare prin luptă, planurile eliberării Transilvaniei de vest de sub teroarea bandelor roşii ale lui Aron Kohn, zis Bela Khun, pupilul lui Zinderblum, zis Lenin, şi al lui Bronştein, zis Troţki, planuri întocmite de acelaşi militar strălucit Ion Antonescu, care au paralizat tentacolul bolşevic întins prin Ungaria Sfaturilor spre inima Europei.

Conturile bolşevismului imperialist cu Mareşalul se deschid deci din 1917 şi sunt certificate de regele Ferdinand în momentul trecerii Tisei de către Armata Română când suveranul, văzându–l pe locotenent–colonelul care concepuse planurile de operaţii şi–a desprins de la piept crucea ordinului Mihai Viteazul, a prins–o la pieptul ofiţerului cu următoarea rostire istorică: **Antonescu, Regele, mai mult ca oricare altul în această ţară, ştie cât îţi datorează România Mare.**

DEZINFORMAREA KOMINTERNISTĂ ŞI MAREŞALUL (2)

Atât istoriografia kominternistă, cât şi cea patronată de cosmopolitismul ocultei, pun în sarcina Mareşalului: 1 – Aducerea la putere a Gărzii de Fier; 2 – Trecerea României sub dominaţia celui de al III–lea Reich; 3 – Infeudarea economiei româneşti Germaniei hitleriste; 4 – Holocaustul evreilor; 5 – Masacrul evreilor comunişti de la Odessa. Întregul eşafodaj imită tehnica manipulatorie a procesului de la Nüremberg demolată de amintita istoriografie mondială revizionistă.

Cum acuzaţiile sunt false, fiind induse pervers în conştiinţa generaţiilor postbelice, cum sunt din ce în ce mai solicitat de tineretul dornic de adevăr, studenţi şi ofiţeri, tineret de varii profesii să mă rostesc în legătură cu Mareşalul, după ce m–am rostit în ROMÂNIA CA O PRADĂ, NAZISMUL SIONIST, ÎNVIEREA LUI IUDA ŞI URMAŞII LUI ATTILA, fără să mă suspectez că punctul meu de vedere

exprimă adevărul absolut, încerc o punere în pagină a evenimentelor care au precedat momentul Antonescu, a celor al căror creator a fost, în succesiunea lor reală, subliniind mistificările, manipulările şi dezinformările; trimiţând la situaţia generală europeană sau mondială atunci când evenimentul românesc o impune.

1. Nu Antonescu a adus la putere Garda de Fier. A adus–o la putere raportul de forţe european, dintre Germania naţional–socialistă, Italia fascistă, Rusia comunistă, care aveau programe anticapitaliste şi statele capitaliste occidentale dominate de oculta financiară, raport de forţe favorabil, până în 1941, statelor anticapitaliste, iar pe plan intern, partidele zise „istorice", mai apoi guvernarea autoritară a regelui Carol al II–lea, după cum urmează:

• 1937, 25 noiembrie, Bucureşti, hotelul Athenée Palace. Tratative între Iuliu Maniu, Ion Mihalache din partea Partidului naţional Ţărănist, Gh. Brătianu, preşedintele Partidului Naţional Liberal dizident şi Corneliu Zelea Codreanu, şeful Mişcării Legionare. Rezultatul: un pact de neagresiune în vederea alegerilor parlamentare.

– Generalul de brigadă Ion Antonescu este comandantul comandamentului 4 teritorial, fără nici o atingere cu susamintitul pact.

• 1937, decembrie. Partidul legionar „Totul pentru ţară" obţine la alegeri 437.378 voturi, adică 15,58% din totalul voturilor şi 66 de mandate, devenind al treilea partid din ţară sub aspectul numărului de voturi şi de deputaţi în parlament.

– la 6 noiembrie, Italia aderă la pactul antikomintern, constituindu–se triunghiul Berlin–Roma–Tokio.

– la 25 decembrie, se formează guvernul Goga–Cuza, naţionalist, cu programe economice şi sociale radicale, având drept scop valachizarea României dominată de oligarhia alogenă.

– la 25 decembrie, generalul de brigadă Ion Antonescu este avansat la gradul de general de divizie. Numai după 3 zile, prin Înaltul Decret nr. 4322 din 28 decembrie este numit ministru al Apărării Naţionale în guvernul Goga–Cuza, ca urmare a iniţiativelor de modernizare a armatei avute ca şef al Marelui Stat Major.

• 1938, 10 februarie. Regele Carol al II–lea instalează un regim de autoritate personală, fals denumit „dictatura regală".

– la 30 martie, generalul Antonescu demisionează din funcţia de ministru al Apărării Naţionale, nefiind de acord cu politica regelui.

– 29–30 septembrie, München. Marea Britanie şi Franţa cedează presiunii germano–italiene, impunând Cehoslovaciei să cedeze celui de al III–lea Reich, regiunea sudetă. Forţa care impune jocul politic în Europa este Germania hitleristă.

– între 30 martie – 1 noiembrie, generalul de divizie Ion Antonescu este ţinut fără comandă. La 1 noiembrie este numit la comanda Corpului 3 armată. Dă ordin scris să fie trataţi omeneşte legionarii din închisoarea Chişinău.

– 1–10 octombrie. Trupele germane ocupă regiunea sudetă.

– 24 octombrie. Germania ridică ultimativ problema Danzigului.

– 2 noiembrie. Primul diktat de la Viena. Hitler şi Mussolini îi dăruiesc nazistului Horthy regiunile de sud ale Ucrainei subcarpatice şi Slovaciei.

– 10 decembrie. Se încheie o convenţie comercială între România şi Germania.

• 1939, generalul Ion Antonescu este ţinut sub pază la domiciliu, fiind un critic intransigent al politicii regale.

– sărbătorirea Noului An în sala tronului. Din cuvântarea preşedintelui guvernului patriarhul Miron Cristea, ţinută în prezenţa suveranului, guvernului şi a diplomaţilor acreditaţi la Bucureşti: **...Ideea naţională a fost şi rămâne şi pe viitor steaua călăuzitoare a guvernului... căci nu se mai poate admite în România situaţia nedreptăţiţilor rămase din trecut, ca de pildă să avem peste 4600 de medici neromâni** (n.n. evrei) **faţă de 4200 medici români etnici... Îndeosebi cât priveşte pe evrei, guvernul a luat măsuri pentru a împiedica intrarea în România a unei noi invazii în mase, plecate pe urma evenimentelor recente din Europa Centrală...**

– 2 februarie. Ministrul Germaniei la Bucureşti, Fabricius, către Ministerul de Externe al Reich–ului după convorbirea cu ministrul de externe român, Grigore Gafencu. Telegrama din care citez: **...Gafencu crede în stabilitatea guvernului... Această dezvoltare urmează să aibă loc în anumită măsură după exemplul naţional–socialismului şi fascismului, acest lucru este cunoscut. La întrebarea mea dacă evreii sau evreii botezaţi vor fi primiţi** (n.n. în Frontul Renaşterii Naţionale), **ministrul afacerilor străine a declarat că acest lucru este imposibil. Cursul este antisemit. La remarca mea că mari evrei ca Auschnitt, Saphira, Kaufman şi în special d–na Lupescu, mai joacă un rol, el a negat influenţa politică a d–nei Lupescu; în ce priveşte pe alţi evrei, el va vorbi cu regele,**

pentru a se ajunge la o distanțare mai mare cu aceștia...

– 3 februarie. Raport al atașatului militar german de aviație, colonelul Gerstenberg, viitorul general și comandant al asaltului dat Capitalei după 23 august 1944, despre care am scris în câteva din cărțile mele dedicate războiului aerian al românilor. Un colonel german, nici măcar atașat militar, este supraonorat, fiind primit în audiență de suveran, de șeful Marelui Stat Major și de ministrul secretar de stat al Departamentului Aerului, raportând: **...cu toții erau ferm hotărâți să reia și să lărgească bunele relații cu Germania.**

– 10 martie. Sosește la București o delegație economică germană condusă de Helmuth Wohlthat. Audiență la rege. Carol se pronunță pentru legarea într–o largă măsură a economiei române de Germania.

– 15 martie. Trupele germane intră în Praga.

– Se conturează posibilitatea unui atac conjugat maghiaro–bulgar împotriva României.

– Se mobilizează rezerviștii care nu pot fi echipați și înarmați din lipsă de efecte și arme, rod al banditismului politic. Șeful jafului pe seama oștirii, regele, se alarmează.

– Generalul Antonescu, fost șef al Marelui Stat Major și fost ministru al Apărării, care încriminase politica iresponsabilă față de Armată, se află sub pază la domiciliu.

– Apare o hartă germană a Europei anului 1939. Ungaria, protectorat german cuprinzând Transilvania până–n Carpați. România, vasală a Germaniei este amputată de Bucovina, Basarabia și Cadrilater, rămânând un fel de Vechiul Regat de prin 1912; cam ca în actualul Plan Habsburg, sau în cel trasat de planificatorii Noii Ordini Mondiale.

– 22 martie, orele 19. Locuința ministrului economiei I. Bujoiu. Se reiau tratativele comerciale cu un Wohlthat obraznic și dictatorial, care recurge la amenințări grosolane.

– 23 martie, ora 17,30, Ministerul Afacerilor Străine. În urma presiunilor germane, a iminenței unui atac bulgaro–maghiar, a abandonului puterilor garante, Anglia și Franța, se semnează Acordul economic româno–german. Semnatarii: din partea română, Grigore Gafencu, ministrul de externe și Ion Bujoiu, ministrul economiei; Din partea germană, ministrul W. Fabricius și șeful delegației H. Wohlthat; Conducătorul statului, regele Carol al II–lea; Primul ministru, Armand Călinescu.

– Generalul Ion Antonescu nu are nici un amestec la

discutarea şi semnarea acordului comercial româno–german.

Anul 1939 devine astfel decisiv pentru orientarea pro–germană a României, oferită de regele Carol al II–lea şi guvernul Frontului Renaşterii Naţionale avându–i prim–miniştri pe patriarhul Miron Cristea şi pe Armand Călinescu.

1939 – CALENDAR ÎNSÂNGERAT

Răstimpul dintre 23 martie, data semnării Tratatului economic româno–german şi 12 septembrie, data asasinării de către legionari a primului ministru Armand Călinescu, este plin de evenimente politice apăsătoare pentru România.

– La 28 aprilie, Hitler declară că pregăteşte „marşul asupra României".

– La 22 mai se semnează tratatul de alianţă politico–militară germano–italian.

– La 21 august se semnează la Berlin un tratat economic germano–sovietic.

– La 23 august se semnează la Moscova tratatul de neagresiune sovieto–german.

Încercuirea României de către statele revizioniste sprijinite de Germania şi Italia s–a desăvârşit, fiind rodul integral al guvernărilor de după primul război mondial.

– 1 septembrie. Germania atacă Polonia. Începutul celui de al doilea război mondial.

Are loc exodul populaţiei poloneze prinsă între invadatorul german şi sovietic, a guvernului şi al unităţilor militare poloneze; ca şi tranzitarea aurului Băncii Naţionale poloneze la Constanţa, unde este ambarcat la petrolierul britanic EOCENE. Germania şi Rusia protestează vehement la acţiunile umanitare ale României.

– 12 septembrie. Serviciile Speciale germane îl asasinează pe Armand Călinescu prin Horia Sima şi una din echipele morţii legionară. Urmează represiunea ordonată de Carol al II–lea. Este lichidată elita tineretului legionar. Asasinii lui Armand Călinescu sunt împuşcaţi la locul crimei şi cadavrele pline de sânge închegat sunt expuse văzului public timp de trei zile. Horia Sima, autorul moral, fuge în Germania cu complicităţi germane.

– în tot acest răstimp, generalul Ion Antonescu este ţinut sub pază şi supraveghere poliţienească la domiciliu.

1940 ANUL DEZASTRULUI NAȚIONAL ȘI AL RECONCILIERII CAROL–LEGIONARI

În 1939, după asasinarea lui Armand Călinescu, la ordinul regelui, sunt împușcați în stradă și expuși, zeci de legionari în toate orașele țării.

– La 20 aprilie sunt eliberați legionarii internați în lagăre.

– Noaptea de 17/18 mai. Horia Sima intră în țară prin Iugoslavia. Se ascunde în satul Lățunaș, comuna Jamul Mare, la legionarul Negrea, împreună cu N. Petrașcu. Travestiți în țărani, pleacă spre Timișoara. Sunt arestați la Clopodia și aduși la București.

– 28 mai – 7 iunie. Horia Sima ținut de Siguranță, este dus zilnic în casa lui Nicki Ștefănescu unde se întâlnește cu ministrul Palatului, Ernest Urdăreanu, generalul Coroamă, comandantul Diviziei de gardă, cu șefi legionari cărora le cere printr–un document în 8 puncte să colaboreze cu autoritățile și să predea armamentul.

– 18 iunie. Horia Sima, asasinul moral al primului sfetnic al regelui, este primit de acesta la Palat. Audiența este hotărâtoare pentru orientarea progermană, întregul scenariu al periplului urmat de Horia Sima văzut din perspectiva timpului, dezvăluindu–și regia serviciilor speciale germane. Audiența ține două ore în care vorbește Horia Sima, rar întrerupt de rege. Se pun bazele colaborării politice Carol al II–lea – legionarii lui Horia Sima.

– 25 iunie. Prin decretul nr. 2170, Horia Sima este numit, în noul guvern prezidat de Gheorghe Tătărăscu.

Aducerea legionarilor la putere în anul 1940 este opera lui Carol al II–lea ca o manevră concesivă față de Germania și nu opera generalului Ion Antonescu, ținut sub regim de domiciliu forțat în vila sa de la Sinaia.

Acesta este răspunsul corect al istoriei la Punctul 1 al acuzațiilor kominternisto–internaționaliste, răspuns care–și corelează și Punctul 2 al acuzațiilor, și anume: trecerea României sub dominația celui de–al III–lea Reich, opera aceluiași Carol al II–lea care la 1 iunie îl înlocuiește pe ministrul de externe Grigore Gafencu, de orientare proocidentală cu omul de afaceri de orientare progermană, Ion Gigurtu.

ÎNCEPUTUL DEZASTRULUI

Noaptea de 26 iunie. Nota ultimativă a guvernului URSS. Pierderea Basarabiei, a Bucovinei de nord şi a Ţinutului Herţa.

– Horia Sima, regelui: **Din partea Majestăţii Voastre, trebuie să se producă un gest, un prim pas, care să–i permită Reich–ului să–şi desfăşoare un dispozitiv de protecţie a României. În concret este vorba de o cerere pe care Majestatea Voastră să o adreseze Führerului Adolf Hitler, pentru ca acesta să aprobe trimiterea unei misiuni militare germane în România.**

Este limpede că prin gura lui Horia Sima, vorbesc serviciile speciale germane.

– 1 iulie. Reacţia obedientă a regelui care–i înmânează ambasadorului Germaniei la Bucureşti un punctaj al solicitărilor făcute lui Hitler.

Punctul 7: **Cer o comisiune de instrucţie militară care va întări şi mai mult legăturile.**

Carol al II–lea pierde ceea ce Ferdinand întregise, creierul militar al operaţiunilor fiind locotenent–colonelul Ion Antonescu. Tot regele nefast, îi cere lui Hitler trimiterea unei misiuni militare, la sugestia lui Horia Sima şi nu a generalului Ion Antonescu, aflat la Sinaia în domiciliu forţat.

REACŢIA GENERALULUI LA ÎNCEPUTUL DEZASTRULUI

–2–10 iulie. Eminentul jurist Mihai Antonescu predă mareşalului Palatului, Ernest Urdăreanu, intimul regelui, vechi ofiţer de cavalerie, o cerere de audienţă la suveran semnată de generalul de divizie Ion Antonescu. Suveranul nu–l primeşte, trecându–i audienţa lui Urdăreanu.

Generalul Ion Antonescu lui Urdăreanu:

– ***Să nu te mai aşezi între naţiune şi rege.***

După care îi întoarce spatele.

După 24 de ore, regele îi acordă o audienţă.

Aici se face o paranteză. Horia Sima, un profesoraş sanguinar, agent al serviciilor speciale germane, asasinul moral al primului ministru, A. Călinescu, omul regelui, fără nici un merit faţă de România, fugit în Germania, întors clandestin, arestat, îl îndoctrinează pe rege 2 ore, regele îl numeşte subsecretar de stat, devine legătura acestuia cu ambasada germană; iar ofiţerul de excepţie remarcat în al doilea război balcanic, creierul operaţiunilor militare în Războiul Reîntregirii, fost Şef al Şcolii

Superioare de Război (Academia Militară), al Marelui Stat Major şi ministru al Apărării, pentru faptul de a nu fi acceptat să stea alături de metresa regelui şi de a fi semnalat viciile de fond ale regimului este tratat ca un petiţionar oarecare.

Spre a–l evita pe nefastul Urdăreanu, generalul întocmeşte pentru rege o scrisoare–memoriu care–l explică exemplar. O reproduc în întregime:

Majestate, Ţara se prăbuşeşte. În Basarabia şi Bucovina se petrec scene sfâşietoare.

Mari şi mici unităţi, abandonate de şefi şi surprinse fără ordine, se lasă dezarmate la prima ameninţare.

Funcţionari, familiile lor şi ale ofiţerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. materiale imense şi depozite militare acumulate acolo din incurie şi menţinute până în ultimul moment din ordin, au rămas în mâna inamicului.

Iată, Majestate, schiţat din fugă, numai un capitol al tragediei şi al calvarului unui neam care este numai la început.

Poporul şi armata au fost dezarmaţi fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor în contra vinovaţilor, a tuturor vinovaţilor de ieri şi de azi, creşte.

Consiliul de coroană V–a hotărât să cedaţi. Deciziunea a dezlănţuit haosul. Consecinţa lui, anarhia şi anarhizarea sunt însă numai la începutul lor. Ţara care simte, ţara care vede, ţara care presimte, ţara toată este consternată şi în panică. Este consternată şi în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii–miniştri şi pe miniştrii ei declarând că: „Suntem înarmaţi până în dinţi", că „Nu vom ceda nici o brazdă", că „Să avem încredere oarbă şi fără control în şefi şi în priceperea şi înţelepciunea regelui".

Nici o replică nu a fost tolerată. Orice strigăt de alarmă a fost înăbuşit, adesea sângeros.

Ţara a mai avut încredere, fiindcă generalul pe care Majestatea Ta l–a acoperit cu cea mai mare încredere a declarat la un banchet că sunteţi „cel mai puternic rege din Europa" şi în neuitata şi recenta declaraţie de la Chişinău – fiind desigur indusă în eroare – a asigurat–o că a încins–o cu un stăvilar de foc, de fier şi de beton peste care nimeni nu va putea trece.

Realitatea însă s–a răzbunat.

S–a răzbunat, fiindcă era alta, cu totul alta.

Dar, Majestate, toate acestea sunt fapte consumate: nu

putem stărui acum asupra lor, nu ne îngăduie nici timpul şi nici evenimentele. Dar chiar dacă ne va îngădui, nu am face–o.

Am contribuit conştient la precipitarea catastrofei şi pe plan intern. Acum trebuie să ne întrebăm: Ce facem? Şi avem datoria să strângem rândurile. Abandonăm totul şi ne răfuim între noi? Or încercăm chiar şi imposibilul? Aceasta trebuie să facem; opera va fi grea, dar nu imposibilă: Trebuie să o încercăm. Încercarea nu o pot face tot acei care sunt vinovaţi de a fi pregătit şi dezlănţuit catastrofa. Ei ar spori–o.

Trebuie schimbat imediat şi sistemul şi oamenii.

Dacă majestatea Ta nu va apleca nici în acest ceas suprem urechile la durerile neamului, prăbuşirea totală, prăbuşirea iremediabilă, cu tot cortegiul ei sinistru de crime şi de distrugeri, va urma.

Am prevenit de ani de zile, în scris şi în verbal şi guvernele şi pe şefii militari răspunzători, şi pe Majestatea Ta, că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuinţate în selecţionare şi conducere trebuiau să ne ducă fatal la această scadenţă. Am fost însă socotit ca răzvrătit şi lovit ca atare.

În faţa catastrofei, am uitat totul.

Sunt gata să dau concursul, dar la atitudine cinstită trebuie să mi se răspundă cu atitudine cinstită.

Nu mă voi răzbuna şi nu voi răzbuna pe nimeni. Voi încerca numai să salvez ce mai este cu putinţă de salvat din Coroană, din ordine, din graniţe.

Ascultă–mă cel puţin în acest ceas, Majestate.

Nu am fost un duşman al Majestăţii Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigă şi calomnie de acei care au dus ţara unde este şi de forţele oculte. Nu mai asculta de aceştia, Majestate.

Ei te–au adus unde eşti şi ne–au adus unde ne găsim.

Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate.

Documentul este exemplar. Numeşte în clar vinovaţii de dezastrul ţării: camarila, oculta Elenei Wolf–Grünberg–Lupescu, politicienii şi generalii corupţi, regele care patrona ansamblul.

Răspunsul lui Carol în acel ceas de cumpănă: Generalul Ion Antonescu este ridicat de la locuinţa sa de către jandarmi înarmaţi până–n dinţi şi dus într–o pădure.

EUROPA ANULUI 1940

Suntem tentaţi adeseori să privim lucrurile în sine. Evenimentele în sine. Fără să le urmărim cauzele. Conexiunile. Interdependenţele. Evoluţia politică din România spre o orientare progermană a fost impusă de evoluţia politico–militară zonală şi continentală care l–a silit pe Carol al II–lea să renunţe la garanţiile simbolice anglo–franceze.

• 9 aprilie – Invazia germană în Danemarca şi Norvegia. Trupe germane debarcă la Narvik, Trondheim, Bergen şi Oslo.

În Franţa se introduce pedeapsa cu moartea pentru propaganda comunistă.

• 10 mai – Wehrmachtul atacă Olanda, Belgia şi Franţa.

• 15 mai – Armata olandeză capitulează.

• 28 mai – Armata belgiană capitulează fără condiţii.

• 17 iunie – Franţa invadată, cere armistiţiu prin mareşalul Pétain.

• 28 iunie – Armata Roşie invadează Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa.

• 15 iulie – Hitler stăpânul Europei centrale şi occidentale până la Atlantic îl somează pe Carol al II–lea să reglementeze cererile revizioniste ale Ungariei şi Bulgariei, aliatele Germaniei din primul război mondial.

• 21–22 iulie – Uniunea Sovietică invadează Lituania, Letonia şi Estonia.

• 13 august – Diktatul de la Viena. Hitler şi Mussolini impun României să cedeze Ungariei horthyste partea de nord–vest a Transilvaniei.

Domnia regelui Carol al II–lea sprijinită pe oculta francmasonică, pe corupţie şi asasinat politic este compromisă. Regele caută disperat o soluţie salvatoare pentru el, Coroană şi regim.

SOLUŢIA REGALĂ

Ştim că după audienţa dură de la Palat, generalul Ion Antonescu a fost ridicat de jandarmi şi dus într–o pădure, spre a fi asasinat. Intervin rapid şi eficient prietenii de vază ai generalului. Juristul Mihai Antonescu urmărise maşina jandarmilor. Se precipită la ambasadorul Germaniei, Fabricius, relatându–i episodul. Fabricius îi telefonează lui Urdăreanu, mareşalul Palatului, întrebându–l în particular, ce se întâmplă cu Generalul. Fostul ministru al Economiei Cancicov şi generalul Rozin, însărcinatul special cu probleme economice, îl contactează pe dr. Herman Neubacher care–i telefonează aceluiaşi nefast Urdăreanu. Care

raportează regelui.

• 11 iulie – Generalul Antonescu este eliberat. Scapă de glonțul sau ștreangul jandarmilor. Este dus la monastirea Bistrița din Oltenia, unde i se fixează domiciliu forțat și este pus sub pază cu dreptul să primească vizite.

• 12 iulie – Generalul Ion Antonescu își dă demisia din armată, instituția sacră căreia i–a dedicat viața și căreia i–a făurit o parte din victoriile primului război mondial. Nevrednicul urmaș al Hohenzollernilor îi primește demisia.

• Începutul lui septembrie. Intrarea trupelor ungurești în teritoriul transilvan cedat prin Diktatul de la Viena. Ororile săvârșite radicalizează opinia publică românească. Manifestații de masă împotriva cedării. Regele și camarila se văd pierduți.

• 4 septembrie – Soluția regelui Carol al II–lea spre a se salva:

Îl numește pe arestatul de la monastirea Bistrița, șef al statului și președinte al Consiliului de miniștri, cu puteri depline.

CE MOȘTENEȘTE ȘEFUL STATULUI DE LA REGIMUL CARLIST?

La 4 septembrie 1940, generalul Ion Antonescu numit de regele Carol al II–lea șef al statului moștenește de la regimul parlamentar interbelic și cel autoritar carlist:

1 Moștenire politică internă: haos social. Convoaie de refugiați din teritoriile cedate. Escaladarea violenței anticarliste de către legionarii aduși la putere de suveran. Mari manifestații împotriva cedărilor teritoriale;

– Moștenire politică externă: renunțarea la garanțiile anglo–franceze. Aducerea României în sfera de influență germană.

– România Mare pentru care se jertfiseră peste 800.000 de români, mutilată. Herța, nordul Bucovinei, Basarabia și Transilvania de nord–vest rupte samavolnic din trupul țării.

2 Moștenire economică internă: Economia națională dezechilibrată prin pierderile teritoriale. Numai în Transilvania ocupată de unguri economia națională a pierdut 702 întreprinderi mari și mijlocii, cu un capital investit de cca. 4 miliarde lei, 1.303.002 ha. teren arabil, 1.074.466 ha. fânețe și pășuni, 57.693 ha. vie și podgorii, peste 8.000.000 animale. Transporturile, telegraful și telefoanele afectate grav.

– Moștenire economică externă:

– Tratatul economic româno–german semnat la 23 martie 1939

în timpul guvernării lui Armand Călinescu.

– Pactul petrol–armament semnat la 27 mai 1940 în timpul celei de a doua guvernări Gheorghe Tătărăscu.

3 Moştenirea militară: Armata demoralizată de cedările teritoriale fără luptă. La invazia Armatei Roşii s–a pierdut material de război în valoare de 2.750.900.803 lei. Contingentele de completare aveau 50% neinstruiţi, iar cele de rezervă 56% neinstruiţi. Lipseau din dotare blindate, armanent automat, artilerie anticar şi antiaeriană, artilerie grea.

– Atât Carol al II–lea cât şi Horia Sima cer Germaniei să trimită în ţară o misiune militară.

– Alianţele militare ale României, anulate de noua situaţie europeană.

– Armata pierde numai în Transilvania 2.667.000 de cetăţeni din rândul cărora se făceau recrutările, se asigurau contingentele de completare şi de rezervă, gradaţi, subofiţeri şi ofiţeri de rezervă, cărora li se adaugă 3.915.000 locuitori din provinciile răpite de URSS.

CONCLUZIE (1)

Instaurarea regimului de autoritate nu este opera Mareşalului. L–a moştenit de la Carol al II–lea sprijinit de primul ministru Armand Călinescu. Citez din volumul acestuia **NOUL REGIM**, discurs la şedinţa inaugurală a Parlamentului: **...Vechiul regim nu a fost răsturnat. El a căzut singur... Prin urmare, libertatea omului, da. Dar libertatea dezmăţului, libertatea de a distruge ţara, aceasta niciodată! Prin urmare, reîntronarea ordinei, întărirea ideii de autoritate, repunerea statului în drepturile lui: iată prima sarcină ce se punea noului regim.**

Tratatul economic româno–german nu este un tratat înrobitor pentru economia românească, semnat la 23 martie 1939, iată cum îl caracterizează Armand Călinescu primul ministru în exerciţiu, la 4 zile după semnare, în cuvântarea ţinută în faţa Consiliului Frontului Renaşterii Naţionale: **...aceste negociaţiuni fuseseră prevăzute din noiembrie trecut, când s–a semnat un prim acord de plăţi cu Germania... Noi am făcut un acord economic leal... Am discutat, cum era firesc, pe un picior de egalitate şi am asigurat nevoile economiei noastre... România vinde în Germania din produsele sale agricole, forestiere şi miniere. Ea cumpără din Germania în schimb, armament, maşini**

pentru echiparea industriilor şi instalaţii de utilitate publică... principiul de bază este păstrarea echilibrului schimburilor economice reciproce...

MAREŞALUL ŞI RELAŢIILE ECONOMICO CU GERMANIA

• 1943, 24 octombrie. Notă a directorului ministerial Karl Clodius despre tratativele economice cu România:

...Încercările mele repetate de a îndemna guvernul român să–şi schimbe atitudinea n–au dus la nici un rezultat... Guvernul Băncii Naţionale a rămas pe poziţia sa de respingere şi a declarat, solidar cu întreaga conducere a băncii, că el va trebui să demisioneze, dacă s–ar rezolva chiar numai în parte cererile germane. Mareşalul este cu totul de partea băncii... Am apelat la mareşal ca soldat... că cerem numai să ni se elibereze prisosul. Am accentuat că este de–a dreptul imoral ca România să trăiască într–un belşug cum nu l–a cunoscut aproape vreodată nici măcar în timp de pace, în schimb ce Germania aliată trebuie să ia măsuri severe de raţionalizare. Faţă de toate aceste argumente, mareşalul a rămas pe poziţia de totală respingere. El a susţinut că România va putea reglementa relaţiile sale comerciale cu Germania numai pe baza schimbului reciproc deplin... Şi în ceea ce priveşte celelalte puncte ale tratativelor, abstracţie făcând de problema principală: acoperirea cu aur, mareşalul s–a menţinut pe poziţia sa de refuz. El a cerut iar o reducere considerabilă a numărului trupelor germane din România şi, de asemenea, a refuzat să aprobe plata membrilor de familie ai germanilor (Volksdeutsche) din România, care sunt înrolaţi în unităţile Waffen S.S. ... este atât de mare nevoie de livrările româneşti de cereale şi nutreţ şi mai ales de leguminoase, încât nu poate fi riscată o întrerupere a tratativelor şi, în caz extrem, va trebui să fie dat şi aurul... Guvernul român a recunoscut faţă de mine că Banca Naţională dispune de cel puţin 550 de milioane mărci germane în aur, adică de circa 2/3 din fondul german. Politica românilor este, exact ca în anul precedent, o curată politică de şantaj.

Nota lui Clodius nu necesită nici un comentariu. În plin război, departe de a fi o anexă economică a Germaniei cum s–a susţinut de kominterniştii de ieri şi de azi, România, prin decizia Mareşalului, a impus Germaniei respectarea întocmai a literei tratatului încheiat în 1939.

• 1943, 5 noiembrie. Informarea AGENȚIEI PENTRU STRĂINĂTATE, nr. 677/43, **problemă secretă de comandament Ansl.II.A.3 – către şeful Comandamentului suprem al Wehrmachtului** notează la punctul 8, ECONOMIA:

...La tratativele cu România, ministrul plenipotențiar Clodius se isbește de mari dificultăți, deoarece mareşalul a dat ordin să nu se scoată nimic din România, fără contraprestări.

Raoul Bossy, cunoscutul diplomat român din exil a notat în JURNAL convorbirea cu Mihai Antonescu înainte de a pleca la Vatican, cu instrucțiuni de a lua legături cu anglo–americanii în vederea negocierilor unui armistițiu şi a trecerii de partea Aliaților. Asta la începutul lui septembrie 1943. Mihai Antonescu îi spune lui Bossy că ministrul Angliei (acesta notează textual în JURNAL) **este bine să afle că avem în țară 22 divizii parțial armate (dispozitivul lor e cunoscut de turci)** (n.n. Mihai Antonescu lucra prin intermediul ambasadorului turc cu care era bun prieten) **42 vagoane aur şi devize (40 aur + 2 devize), 400.000 vagoane grâu, 300.000 vagoane porumb, petrol etc.**

Acesta este tabloul real al economiei româneşti în 1943 în regimul autoritar al Mareşalului.

O subliniere a unui gest economic deosebit, făcut în folosul cetățenilor de către Mareşal atunci când şi–a dat seama că rușii vor invada România, gest trecut cu vederea de istoriografia ostilă. ***A pus să se bată monezi de aur şi de argint, care s–au vândut cetățenilor, ca o parte a aurului acumulat prin comerțul cu Germania să intre în posesia privată a românilor.***

Mareşalul în cuvântul rostit la procesul pe care–l consider act de înaltă trădare:

...S–au găsit patruzeci de vagoane de aur, când România, în toți anii de pace, abia adunase şaisprezece. Da, în 1944, Banca Națională a României avea în seif patruzeci de vagoane de aur!

CONCLUZIE (2)

Subconştiințele ipotecate dușmanilor României, misiții politici orfani de patriotism, homunculi pripăşiți pe–aici învârtind dogme papagalicite din biblii la modă, teologi de politici funeste pentru țară,

peltici intelectual şi spiritual, au încercat să–l transforme pe Mareşal într–un fel de subordonat al lui Hitler.

De la Ion C. Brătianu şi I.I.C. Brătianu, România nu a avut un alt om de stat de forţa morală, patriotismul şi demnitatea Mareşalului.

• Hitler despre Mareşal lui Mihai Antonescu în 27 noiembrie 1941, relatarea lui Raoul Bossy:

...are despre Mareşalul Antonescu cea mai mare admiraţie, cel mai profund respect, cea mai sinceră preţuire.

Vizita Mareşalului Antonescu la Führer în 11 februarie 1942 în relatarea aceluiaşi Roul Bossy, ambasadorul României la Berlin, care a asistat în drum spre Marele Cartier german la o convorbire dură Mareşal–Killinger, ambasadorul german la Bucureşti, care–l însoţea conform uzanţelor. Citez:

...Asist la o foarte interesantă conversaţie Antonescu–Killinger. Mareşalul cere ca toate tratativele Guvernului român privitoare atât la chestiunile economice cât şi la întreţinerea trupelor germane aflate în România să fie duse personal de Killinger. Acuză pe Neubacher (n.n. omul partidului naţional–socialist german) **de afaceri, iar pe generalul Schobert** (comandantul trupelor germane după plecarea lui Hansen) **de a minţi. (I–a spus că ar mai avea 35.000 de oameni la noi – pentru a obţine mai mulţi bani de la noi – pe când nu sunt decât 15.000). Cerealele sunt plătite foarte scump de germani, pentru că intermediarii de la noi** (aluzie transparentă la Neubacher etc.) **să–şi umple buzunarele. Cumpărăturile sunt apoi exagerate şi sunt făcute doar pentru afacerile personale ale nemţilor de la noi.**

Când imixtiunea Comandamentului german lezează demnitatea şi onoarea Armatei Române, Mareşalul protestează vehement. Împreună cu Ceauşescu sunt singurii bărbaţi de stat care au avut demnitatea de a spune NU abuzurilor supraputerilor care şi–au făcut jocurile aici, între 1940–1989. Document: scrisoarea mareşalului Ion Antonescu către feldmareşalul Erich von Manstein, comandantul Grupului de armate Don.

Citez:

...soldatul român nu poate fi comandat decât de ofiţerul şi comandamentul român. El nu poate fi umilit de un străin. El nu poate fi masacrat în atacuri inutile... Eu sunt dator să vă previn că, dacă nu încetează această atitudine şi aceste fapte, voi avea de examinat situaţia forţelor noastre în cadrul Frontului Dumneavoastră...

Asta în condițiile în care România pierduse prin lașitatea monarhului și prin iresponsabilitatea guvernelor interbelice 33,8% din suprafața teritoriului național și 6.831.000 de suflete, însemnând 33,3% din întreaga populație în vreme ce Germania avea sub arme aproape 10 milioane de militari.

Se conturează profilul moral–politic al ofițerului patriot care–și asumase sarcina mortală de a salva România de la dezastrul desființării ca stat suveran, de a–i purifica moravurile decăzute din pricina politicianismului venal și acefal, de a reface unitatea spirituală a poporului spre a refăuri unitatea teritorială a României Mari și de a reda Armatei onoarea pierdută de comandantul ei suprem, nevrednicul rege Carol al II–lea.

Ireproșabil în viața sa particulară, patriot înflăcărat, cu o carieră militară strălucită, corect, scrupulos în a păstra legalitatea, de o omenie excesivă, generalul Ion Antonescu instaurat la putere ca ultima soluție găsită de dușmanul său de moarte, regele Carol al II–lea, avea de rezolvat sub amenințarea necruțătoare a evenimentelor, probleme de gravitate istorică.

MAREȘALUL ȘI LEGIONARII (1)

Din schița mai mult decât sumară a evenimentelor istorice interne și externe care au conturat profilul primei jumătăți a secolului 20 românesc, cu ecouri determinante în biografia militarului Ion Antonescu, făcută în acest serial, se desprind câteva motivații de fond ale evoluției sale în zona insalubră a politicianismului românesc interbelic.

Transformarea Armatei într–o sursă de afaceri fabuloase operată de Carol al II–lea, camarila și țiitoarea regală; cu abuzuri insultătoare la adresa corpului ofițeresc prin instaurarea celui mai sfidător nepotism, înlocuirea dotării cu tehnică de luptă prin uniforme fanteziste modificate aproape anual care aduceau câștiguri suculente furnizorilor și comisioane grase camarilei și regelui, promovările la vârf pe criterii, altele decât cele profesionale, protecții politice și servilism, l–au determinat pe militarul sobru, corect și devotat oștirii să caute acea forță social–politică revoluționară, capabilă să purifice societatea românească, să potențeze economia, să creeze condițiile materiale și morale pentru reforme de fond în armată.

În peisajul politic interbelic, până spre mijlocul deceniului 3, Mișcarea Legionară propunea înnoiri morale radicale, un anumit fanatism național dublat de o tentă groasă de misticism religios, puține

şi vagi repere economice, un dinamism interior capabil să creeze evenimente, o direcţie antiiudaică radicală, care acuza evreimea de acapararea economiei naţionale, pervertirea moravurilor, sărăcirea naţiunii, exploatarea resurselor ţării, fără să propună soluţii în afara unei violenţe în sine.

Militarul Ion Antonescu a văzut în Mişcarea Legionară factorul activ capabil să mătură politicianismul venal care prăbuşise ţara şi cu ea, armata, fără să perceapă mutaţiile operate de Mişcare după asasinarea lui C.Z. Codreanu.

Şabloanele, clişeele kominterniste, prejudecăţile, lipsa de informaţii, inerţiile şi lenea intelectuală, compromisurile, dezinformările operate pe seama Mişcării Legionare; mitizările, fanatismele, hiperbolizările, sanctificările operate în mentalitatea adepţilor şi simpatizanţilor acesteia îngreunează un demers obiectiv în legătură cu Garda de Fier. Nefiind istoric specializat în epocă, pun în pagină doar faptele consemnate documentar, notând din capul locului, opţiunea reformatorului Antonescu pentru o mişcare de tineret cu programe ceţoase, vădit anarhică şi violentă, care a transformat crima politică în metodă uzuală, a intrat în contradicţie cu generalul Ion Antonescu, omul regulamentar, al ordinii, al ierarhiei, al constituţionalităţii, al valorilor tradiţionale.

Nu ştiu ce ştia generalul Ion Antonescu marginalizat fiind în 1939 şi ţinut sub supraveghere poliţienească la domiciliu, despre conspiraţia Moruzov–Horia Sima. Despre consfătuirile tainice Moruzov – amiralul Canaris. Conspiraţii şi consfătuiri care urmăreau aducerea la putere a Gărzii de Fier fie prin asasinarea simultană a regelui, a primului ministru Armand Călinescu şi a generalului Gabriel Marinescu, subsecretar de stat la Interne, unul din favoriţii lui Carol încă din primii ani ai domniei, fie printr–o lovitură de stat.

Ştiu limpede însă, că istoria lunilor august, septembrie şi octombrie 1940 nu este o înlănţuire haotică de întâmplări, că ea înmănunchează o serie determinantă de acţiuni politice în a căror ecuaţie intră pierderile teritoriale, reacţia poporului la aceste pierderi, atitudinea politicienilor faţă de situaţia României amputată datorită incapacităţii lor de a guverna, situaţia regelui, a camarilei şi a instituţiei monarhice, rolul serviciilor speciale germane şi cel jucat de Hitler, rolul Coloanei a V–a formată din şvabi şi saşi din România, rolul activ, exploziv al Gărcii de Fier şi al NKVD–ului.

PRECIZĂRI NECESARE. Documentul şi fapta pe care o reflectă sau fapta generată de el, fie document legislativ, administrativ,

fie ordin militar, sunt necesare dar nu suficiente pentru a explica evenimentul. Raportul general Antonescu – Garda de Fier este un raport de necesitate şi oportunitate politică. Generalul are nevoie de o forţă politică înnoitoare. O vedea înnoitoare în moral şi social. Realitatea Gărzii de Fier din septembrie 1940 era alta decât cea cunoscută înainte de asasinarea lui Codreanu a cărui succesiune era încă disputată între diferiţi fruntaşi, câştig de cauză prin lipsa de scrupule şi sprijinul direct al serviciilor speciale hitleriste avându–l mai sus numitul profesoraş de provincie, personaj malefic al epocii, Horia Sima. Există doi vectori dominanţi de forţă angajaţi într–o bătălie politică mortală în anii 1939–1940: Palatul şi camarila, contra Garda de Fier pilotată de Berlin şi parţial de Moscova.

Între Bucureşti şi Berlin se ţese un dublu flux de informaţii şi ordine de acţiune. Horia Sima reprezintă voinţa serviciilor speciale germane de a instaura în România un regim de factură totalitară şi coloratură naţional–socialistă. Se alcătuieşte un plan pe două variante.

(1) Asasinarea simultană a lui Armand Călinescu, prooccidental, a generalului Gabriel Marinescu, omul forte al regelui la Interne şi a regelui, cu instalarea Gărzii de Fier la putere.

(2) Un puci dat la momentul favorabil, cu ocuparea instituţiilor vitale în toate centrele urbane, preluarea puterii şi lichidarea opozanţilor.

Ordinul pentru punerea în practică a variantei (1) i–a fost dat comandantului legionar Vârfureanu prin Ioana Cantacuzino. Varianta a fost realizată doar parţial, căzându–i victimă numai A. Călinescu la asasinarea căruia, Horia Sima a asistat travestit în babă, aşezat pe o bancă în parcul care mărgineşte locul cu pricina. Vârfureanu s–a autodenunţat, a fost încarcerat la Jilava şi lichidat în masacrul operat de legionari în acea închisoare.

Varianta (2) a devenit operativă la începutul lunii septembrie 1940, imediat după diktatul de la Viena, când Hitler a avut nevoie de linişte în România şi supunere la diktat, mizând pe Garda de Fier spre a–l doborî pe Carol, folosind imensa nemulţumire a maselor.

– 2 septembrie 1940. Din guvernul I. Gigurtu, progerman, fac parte Horia Sima, ministrul cultelor şi încă doi legionari: Vasile Negoveanu şi Augustin Bideanu. Pe fondul nemulţumirii şi revoltei maselor, folosind mijloacele guvernamentale de care dispune, Horia Sima, la ordinul agenturii germane, declanşează mişcările de stradă ale legionarilor, îndreptate împotriva regelui.

– 3 septembrie 1940. Mişcările de stradă iau amploare. Se conturează încercarea de puci. Dispare Horia Sima care se ascunde în

Şcheii Braşovului. Se încearcă o lovitură la Staţia de radio Bod, lângă Braşov, pentru ca fratele lui Codreanu, Ion Zelea Codreanu să citească o proclamaţie către ţară. La Constanţa legionarii încearcă să ocupe instituţiile publice, ca şi la Braşov. Se demonstrează că nu au adeziunea maselor. Rămân izolaţi şi sunt anihilaţi de organele de ordine. Cad jandarmi şi poliţişti.

– La Bucureşti, unde, în piaţa palatului sunt adunaţi zeci de mii de oameni care manifestează zgomotos împotriva regelui, amantei sale şi a camarilei se trag focuri de armă.

– Regele are consultări febrile cu camarila şi cei apropiaţi. Concluzia unanimă este chemarea la putere a generalului Antonescu şi demiterea guvernului Gigurtu.

– La Braşov şi Constanţa, legionarii sunt blocaţi în instituţiile în care pătrunseseră prin surpriză sau sunt în curs de arestare. Horia Sima stă ascuns în Şchei de unde trimite ordine.

– 3 septembrie, seara. Generalul, invitat la Palat, îi reproşează regelui toată tragedia ţării. Carol îl convinge, după ceasuri de discuţii dure, să formeze un nou guvern. Audienţa a durat de la ora 22 la primele ore ale zilei de 4 septembrie. Generalul a fost convins să formeze guvernul numai după ce regele i– arătat documente ultra–secrete din seiful personal.

– 4 septembrie. Manifestaţiile legionarilor continuă în mod organizat, cerând abdicarea regelui.

– 4 septembrie, ora 12. Regele îl însărcinează pe generalul Antonescu cu formarea noului guvern.

TIMP I
ANTONESCU – LEGIONARII.

Carol l–a numit pe generalul Antonescu în fruntea guvernului, sub presiunea legionarilor din Bucureşti, care au antrenat şi populaţia revoltată de cedările teritoriale.

– Legionarii alcătuiau la 4 septembrie 1940 forţa politică organizată, adusă parţial la putere de rege, pe cale să execute varianta (2), puciul prin care să–l detroneze pe rege, inamicul mortal şi să orienteze hotărât România spre Germania. Partidele politice antebelice fuseseră desfiinţate de Carol. Oamenii politici stăteau în expectativă.

– Armata şi Organele de Ordine erau sub ordinele regelui.

– Devenise operativă intrarea trupelor ungureşti în Ardealul cedat.

– Sovieticii produceau incidente la frontiera samavolnică.

– Se cedase Kadrilaterul.

– Horia Sima îl activase la Braşov pe conducătorul Corpului Muncitoresc Legionar, Dimitrie Grozea, comunist notoriu care i–a pus la dispoziţie 11 legionari înarmaţi conduşi de Sultan Donat şi Sălceanu care au şi fost împuşcaţi în acţiunile puciste de la Braşov.

– Se conturase perspectiva anarhiei generale şi a sucombării statului.

– Prima măsură logică pentru a salva statul, luată de generalul Antonescu, a fost aceea de a stinge mişcarea pucistă şi de a reintroduce ordinea, pentru a face posibilă funcţionarea normală a instituţiilor, comerţului, comunicaţiilor şi transportului. Pentru aceasta trebuia găsit ministrul dezertor Horia Sima, căpetenia legionară, care să dea dispoziţiile de rigoare.

TIMP II
ANTONESCU – LEGIONARII.

Preotul legionar Palaghiţă, despre Horia Sima:

...A lucrat cu germanii precum a lucrat şi cu comuniştii, iar atunci când n–a putut parveni la putere – singurul mobil al acţiunilor lui – a luat atitudine şi contra germanilor, aşa precum afirmă azi că ar fi şi contra comuniştilor.

Personal nu am nici o încredere în memorialistica lui Horia Sima, una din figurile tenebroase ale Gărzii de Fier. Coroborând relatările lui cu faptele în succesiunea lor rapidă, cu comunicatele oficiale şi relatările presei, colaborarea Antonescu–legionari însumează o serie de complementarităţi conjuncturale, de contradicţii de fond, ireconciliabile, de incompatibilităţi organice, de contradicţii fundamentale în programe, totul activat de partea legionară de ambivalenţa tutelară germano–sovietică pe filiera gruparea legionară naţionalistă şi gruparea legionară comunistă.

Generalul întors de la Palat ca şef al guvernului, dă ordin să fie eliberaţi toţi legionarii din închisori.

• În noaptea de 4/5 septembrie manifestaţiile din Bucureşti iau proporţii de masă.

• 4 septembrie, seara. Spre a putea stăpâni situaţia, generalul Antonescu îi cere regelui să–l investească cu puteri depline.

• 5 septembrie, ora 03:50. După o noapte de tergiversări, conciliabile şi ezitări, Carol al II–lea semnează decretul prin care suspenda Constituţia, dizolva Parlamentul, şi–l investea pe generalul Ion Antonescu cu depline puteri pentru conducerea statului român, conform Monitorului Oficial din 5 septembrie 1940.

Generalul are consultări cu conducătorii partidelor, ai Gărzii de Fier spre a rezolva criza de guvern. Conducătorii PNŢ şi PNL, ca şi cei ai Gărzii de Fier cer abdicarea lui Carol.

Generalul îl trimite pe Mihai Antonescu la Braşov să–l găsească pe Horia Sima, conducătorul Gărzii de Fier.

TIMP III
ANTONESCU – LEGIONARII.

Generalul Antonescu preia puterea în plină răsmeriţă legionară. Contactat la Braşov prin Mihai Antonescu, Horia Sima consimte să transmită un comunicat ambiguu, cerând imperios detronarea lui Carol. Acelaşi lucru îl cereau conducătorii PNŢ şi PNL. Iată comunicatul lui Horia Sima:

În numele mişcării legionare, salut cu bucurie numirea generalului Antonescu în fruntea statului şi îl asigur de tot sprijinul şi devotamentul tineretului legionar.

Fără să pomenească de abdicarea regelui la solicitarea generalului, Horia Sima intensifică mişcările de stradă. Coloanele de cămăşi verzi masate în Piaţa Palatului strigă:

- Daţi–ni–l pe rege!

- Daţi–ne–o pe Lupeasca!

- Nu–i lăsaţi să fugă cu banii lor!

Ştim cum s–a produs abdicarea lui Carol. Ştim cum datorită bunei credinţe a generalului, ex–regele specialist în spolieri, a furat fără ruşine valori inestimabile din patrimoniul naţional şi din colecţia de tablouri celebre lăsate de Carol I statului român împreună cu castelul Peleş, fapt confirmat în Atlasul intitulat ISTORIA LUMII la pagina 398 publicat de editura Vox, tradus din engleză. Generalul Antonescu cerându–i lui Carol în mod special să nu se atingă de colecţia Carol I şi interzicând să i se controleze bagajele, ca după plecarea trenului special al abdicatului să afle despre jaful făptuit şi să încerce oprirea şi controlul trenului la Timişoara, fără nici un rezultat.

Este reîntronat fiul lui Carol, Mihai I.

– 14 septembrie. Se constituie noul guvern sub preşedinţia generalului Antonescu. Vicepreşedinte: Horia Sima. Majoritatea guvernamentală alcătuită de legionari. Noul rege proclamă România stat naţional–legionar.

INTERLUDIUL TRAGIC este opera personajului malefic Horia Sima devorat de patima puterii care vrea să instaureze dictatura legionară având în program lichidarea clasei politice interbelice, a

evreimii, o reîmpărțire a averilor posedanților și trecerea României sub tutela Germaniei. Interludiul tragic marcat prin asasinate politice, jaf, dezordini, teroare ține de la 14 septembrie 1940 la 23 ianuarie 1941, culminând cu rebeliunea legionară. Este caracterizat de coexistența neantagonică a celor două fracțiuni din sânul Mișcării: cea naționalist–mistică de orientare prohitleristă și cea internaționalist–comunistă de orientare prostalinistă, reprezentată de Corpul Muncitoresc Legionar cu baza socială la Grivița, Malaxa și centrul de greutate la S.T.B. Ambele fracțiuni subvenționate și dirijate de serviciile speciale respective, germane și sovietice. Fracțiunea prosovietică programată spre a produce dezordini pe fondul cărora să se motiveze o invazie sovietică pentru restabilirea ordinii, în fond pentru a pune România drept tampon în calea Germaniei și a o lipsi de baza petroliferă a Văii Prahovei. Coexistența celor două fracțiuni este expresia pactului Ribbentrop–Molotov. A alianței germano–sovietice.

Acestei țesături de culise, generalul Antonescu îi opune un idealism național dublat de o viziune social–politică unificatoare, dar lipsită de baza economică reală și de sprijinul fostelor partide politice. Generalul reprezentând instituția Armatei, prin definiție eroică și pusă în slujba țării, tratează epoca de pe poziția acestui devotament idealist.

– Din APELUL către țară din 11 septembrie 1940, la cinci zile după abdicarea lui Carol:

...Un regim nou de viață curată; un regim de viață armonioasă și frățească între conducători și conduși, un regim de viață plină de ideal, de cuget curat și de forță creatoare, în sfârșit, un regim în care de la cel mai tânăr dintre voi până la cel mai în vârstă dintre noi să muncim cu patimă, să muncim cu dragoste, să muncim fără preget pentru a reclădi de la bază statul nostru, pentru a face din el ceea ce doriți voi și ceea ce am visat eu.

Nu se întrezărește schița unui program, dacă nu revoluționar, măcar reformator începând cu baza economică și terminând cu suprastructura.

– Ajunși la putere legionarii scapă de sub controlul generalului.

– Înființează o poliție paralelă cu poliția statului: poliția legionară.

– Se înarmează împotriva ordinelor date de general.

– Confiscă prin abuz și samavolnic averile evreiești sub firma românizării, fără să le treacă printr–o naționalizare planificată în posesia statului.

– Trec la răzbunare prin asasinat politic.

– Horia Sima, vicepreşedinte al Consiliului de miniştri pregăteşte prin organele din subordine doborârea generalului şi instaurarea dictaturii legionare.

– Se stabileşte un dublu flux al dispoziţiilor de la vârf la organele de stat: unul pe filiera conducătorului statului, generalul Antonescu, blocat de multe ori de contraordinele venite pe filiera vicepreşedintelui de Consiliu, Horia Sima. Acelaşi dublu flux de la organele în subordine la vârf, în care rapoarte venite mai ales de la ministerul de interne îl evită pe şeful statului.

Situaţia care prilejuieşte anarhia. Şi îi creează generalului o stare de respingere a guvernării legionare cu luări ferme de poziţie în şedinţele Consiliului de miniştri.

– 1940, 14 octombrie, şedinţa Consiliului de miniştri, intervenţia generalului:

...Nu mai admit violări de domiciliu, pentru că inviolabilitatea domiciliului este garantată de Constituţie. Nu admit nici o injoncţiune a nimănui în treburile statului. Lui Lobey (n.n. – un evreu vecin cu generalul) **i s–a luat automobilul... Este posibil să se întâmple asemenea acte arbitrare?... Au avut loc violări de domiciliu în care se pătrunde cu revolverul în mână... Faceţi în felul acesta, odios regimul. Nu sunt principiile mele acestea.**

– 1940, 29 octombrie, în Consiliu de miniştri, adresându–se ministrului de interne, generalul rezervist prolegionar, Petroviceanu:

...În beciurile poliţiei se petrec lucruri oribile. La Jilava este celebra celulă H... Să te duci domnule ministru şi să vezi ce este acolo. Să pui la toate închisorile oameni de omenie. Aceste chestiuni să înceteze, căci dacă nu încetează, încetezi dumneata de a mai fi la Ministerul de Interne. Două poliţii în stat nu se pot face, căci ajungem la anarhie (n.n. – este vorba de poliţia legionară).

Fără să ţină seama de politica naţională şi de reconciliere dusă de general, fără să ţină seama de tragedia pierderilor teritoriale săvârşite de patronii celor două fracţiuni legionare, cea hitleristă şi cea stalinistă, neglijând drama refugiaţilor din ţinuturile cotropite ca şi starea economică dezastruoasă, legionarii lui Horia Sima nu găsesc nimic mai bun de făcut la începutul aşa–zisei lor guvernări, decât să se răzbune pe politicienii, oamenii de cultură, generalii, magistraţii şi poliţiştii fostului regim încarceraţi la Jilava.

– Notez că în noaptea de 9/10 noiembrie, ca un nou supliciu hărăzit ţării martirizate, are loc cel mai teribil cutremur cunoscut până atunci în România. Numai surparea blocului Carlton a făcut în jur de 300 de victime.

– După miezul nopții de 26–27 noiembrie 1940, o bandă de legionari din fracțiunea comunistă, în acord cu șefii din ministerul de interne, năvălește în închisoarea Jilava și asasinează 67 de foști demnitari carliști, fără să intre în sectorul deținuților politici comuniști, teoretic, dușmanii legiunii. Cad sub gloanțele asasinilor conduși de Dimitrie Grozea, șeful celei de a doua Coloane a V–a sovietice pe lângă fracțiunea kominternistă peceristă, secondat de legionarii–comuniști Gheorghe Crețu, Tănăsescu Ion și Stângă Ilie; generalul C. Argeșanu, fost prim–ministru carlist, dușman ireductibil al legiunii, Victor Iamandi, generalul Gavrilă Marinescu, asasinatele monstruoase continuând a doua zi după–amiază cu eminentul economist Virgil Madgearu și culminând cu istoricul de notorietate mondială Nicolae Iorga, patriotul care a cerut în Consiliul de coroană să ne opunem cu armele invaziei sovietice. Prin masacrul de la Jilava și asasinatele care i–au urmat, Garda de Fier pierde total sprijinul populației, demascându–și esența criminală și antinațională.

– Generalul Ion Antonescu despre evenimente: **...Toată mândria mea era să nu am mâinile pătate. Mi–ați nimicit cu fapta a lor voștri această mândrie.**

GENERALUL SCOATE GARDA DE FIER DIN ISTORIE.

După masacrul de la Jilava, ca primă etapă a planului țesut de Horia Sima spre a–l răsturna pe general și a instaura regimul legionar, acesta trece la etapa a doua a planului: rebeliunea. Documentele justiției, coroborate cu notele informative ale serviciilor speciale și cu rapoartele grănicerilor, demonstrează că rebeliunea a fost conjugată cu acțiuni de forță, provocatoare, un fel de cercetare de luptă a trupelor sovietice de pe linia frontierei samavolnice, dezvăluind intenția URSS de a stabili reacția armatei române în cazul unei intervenții motivate de reîntronarea ordinii într–o Românie bântuită de anarhie. Documentele militare consemnează acțiunile provocatoare ale armatei sovietice începând cu luna ianuarie 1941, lună fixată de Horia Sima pentru rebeliune.

– Nave militare sovietice încearcă să forțeze canalul Sulina în noaptea de 2/3 ianuarie.

– Este atacat pichetul de grăniceri Broscăria în 5 ianuarie.

– Este atacat pichetul de la Vicoleni în 6 ianuarie.

– Se intensifică paza frontierei.

– Se aduc trupe în Bucovina ocupată și în zona Ungheni.

– Se evacuează populația din comunele apropiate de frontieră.

– Se intensifică propaganda.

În paralel, Horia Sima activează Corpul Muncitoresc Legionar procomunist, comandat de asasinul și provocatorul Dimitrie Grozea care după înfrângerea rebeliunii a fugit în URSS și nu în Germania.

– Contând pe sprijinul celor două puteri aliate: Germania și URSS, Horia Sima, nemernicul vicepreședinte al Consiliului de miniștri dintr–o Românie martirizată, declanșează rebeliunea legionară la 20 ianuarie 1941. Se constată că în București legionarii naționaliști progermani se baricadează în sediile unor instituții de unde acționează defensiv împotriva armatei, în vreme ce legionarii comuniști din Corpul Muncitoresc Legionar acționează ofensiv, prin grupări de șoc, lupte de stradă, săvârșind jafuri, asasinate, semănând teroarea și panica.

– Generalul Antonescu și Armata au lichidat rebeliunea la 23 ianuarie. Nici una din puterile protectoare ale legionarilor n–a intervenit fățiș, menajându–se reciproc. Hitler dăduse din start câștig Guvernului și Armatei în pofida ideologiei politice care–l anima.

– Au căzut 21 de militari. Unul din ei ars de viu, demonstrând bestialitatea echipelor de șoc. Din cei 346 de morți ai rebelilor, mai mult de jumătate au fost legionari comuniști recrutați dintre muncitori, ucenici, șoferi, mici funcționari.

– Horia Sima, groparul Legiunii, fost informator al lui Mihail Moruzov, șeful serviciului de informații și contrainformații al Armatei, arestat la ordinul generalului în clipa când a coborât din avionul care–l aducea din Germania, încarcerat la Jilava și asasinat de oamenii fostului său informator, deci Horia Sima și o parte din complicii lui au fugit în Germania. Unde Hitler l–a păstrat ca o amenințare permanentă împotriva Mareșalului.

Decăzută din statutul de mișcare naționalistă, cu înalte idealuri moral–religioase la rol de Coloana a V–a germano–sovietică, cu stindardul maculat prin jafuri, crime și masacre, prin teroare și neînțelegerea legităților istorice ale dezvoltării, fără programe coerente socio–economice, anarhică și irațională, Garda de Fier a fost scoasă din istoria politică a primei jumătăți a secolului XX, în mod violent de generalul Ion Antonescu, reprezentantul statalității tradiționale și al dorinței naționale de refacere a României Mari.

MAREŞALUL ŞI EVREII (1).

Bernard Lazare, evreu dintr–o familie veche stabilită de secole în sudul Franţei la Nîmes, s–a născut în 1865 , a murit în 1903 şi a publicat în 1894 excelentul volum L'ANTISEMITISME SON HISTOIRE ET SES CAUSES, volum care a stârnit vâlvă şi care i–a atras ura evreimii habotnice. În Capitolul II intitulat JUDAISMUL ÎN ANTICHITATE, Bernard Lazare scrie, citez:

...De la Ptolomeu Filadelful până la mijlocul secolului al III–lea, evreii din Alexandria s–au dedat unei munci extraordinare de falsificare a textelor propice să devină un sprijin pentru cauza lor. Versurile lui Eschil, Sofocle, Euripide... Textele istoricilor falsificate grosolan, fabricarea oracolelor sibiline scrie Bernard Lazare, i–a radicalizat pe greci, mai ales pe sofişti şi Appion a scris celebrul lui TRATAT CONTRA EVREILOR.

Paul Johnson este un vrednic urmaş al falsificatorilor evrei de istorie care a tipărit la Londra în editura **Weidenfeld and Nicolson** volumul mincinos: A HISTORY OF THE MODERN WORLD – **from 1917 to the 1900's** în care scrie cu nerusinare, la capitolul SUPERPOWER GENOCIDE, pagina 415, că în România au fost ucişi până în 1945, nu mai puţin decât 750.000 de evrei.

După pierderile teritoriale suferite de România în 1940, **Institutul Central de Statistică** a întocmit un MEMORIU cuprinzând situaţia populaţiei evreieşti din ţară. Din acest memoriu:

1930 la 30 decembrie, trăiau în România 756.930 evrei, recte 4,2% din populaţia ţării. În mediul urban trăiau 68,7% din evrei, în mediul rural 236.926 însemnând 1,6% din totalul locuitorilor rurali, la oraşe trăind 520.004, adică 13,6% din totalul populaţiei urbane.

– Evreimea din România era aglomerată în unele regiuni astfel:
– Basarabia, 27,3% din evreime;
– Moldova, 21,4%;
– Crişana – Maramureş, 12,9%;
– Bucovina, 12,4%;
– Muntenia, 12,3%;
– Transilvania, 10,8%;
– Banatul, 1,9%;
– Dobrogea, 0,5%;
– Oltenia, 0,5%.

Între 30 decembrie 1930 – 1 ianuarie 1940 sporul evreilor a fost de 0,9%. Jocul dintre imigrări şi emigrări legale sau frauduloase adaugă evreilor din România un spor de 50.000 suflete între 1930–1940.

După rapturile teritoriale numărul evreilor din România scade simțitor cu 427.962 mozaici, sau 56,5% din totalul evreilor, astfel:

– Basarabia, Bucovina de nord și Ținutul Herța cotropite de URSS cu 278.943 evrei.

– Ardealul de Nord–Vest dăruit lui Horthy prin diktatul de la Viena, cu 148.273 evrei.

– Cadrilaterul cu 846 evrei.

– Pe timpul și după invazia sovietică în Basarabia și Bucovina ritmul trecerii evreilor din Vechiul Regat în Basarabia (comuniști, mici meseriași, anarhiști, studenți) a fost în medie de 10.000 pe zi.

La 1 ianuarie 1941 se aflau în țara ciumpăvită 328.968 de evrei, adică 2,4% din totalul populației scăzute la 13.311.968 locuitori.

Din aceștI 328.968 de evrei, românii au ucis conform acelui Paul Johnson, cifra rotundă de 750.000.

Mistificarea, ca și pe vremea lui Ptolomeu Filadelful, are un scop precis în care sunt cuprinse două obiective: 1. – șantajarea autorității pentru a retroceda rapid averile evreiești și 2. – inducerea sentimentului de vinovăție națională spre a transforma România într–o nouă țară de imigrație evreiască indirectă prin capital și directă în momentul când situația Israelului va deveni precară în Orientul Apropiat prin surparea supremației absolute a SUA, instaurarea unei tripolarități mondiale: China, Rusia, SUA și accederea lumii arabe la armamentul atomic.

MAREȘALUL ȘI EVREII (2).

Istoriografia românească este obligată să opereze distincții clare și nete ale diferitelor categorii de evrei aflați în România anilor 1940–1944 și să nu facă jocul propagandei sioniste care a lansat sloganul unei evreimi omogene religios, cultural și social, populație compactă supusă discriminării și genocidului. Distincții clare și nete făcute de conducătorul statului care a aplicat politici diferențiate fiecărei categorii funcție de câteva criterii definitorii: cetățenia română și vechimea viețuirii în România, contribuția la prosperitatea generală; slujirea comunismului prin subminarea statului, propagandă și activități ostile; apartenența la bande teroriste care au asasinat funcționari de stat și au atacat trupele în retragerea din Basarabia; evrei refugiați din calea armatelor germane din Cehoslovacia, Polonia și Ungaria; evrei din acest val în număr de cca. 10.000, care voiau să emigreze în Palestina împreună cu evrei din România; evrei din același val de imigrație care s–au dedat la speculă,

comerț ilegal și propagandă comunistă; provocatori, diversioniști, spioni și restul faunei de agenți folosiți de serviciile speciale sovietice, recrutați cu deosebire dintre evrei basarabeni.

Știm că guvernul Antonescu a făcut demersuri pe lângă guvernul Marii Britanii să permită emigrarea evreilor din România, sau refugiați în România, în Palestina aflată sub protectorat (ocupație) britanic și că guvernul Majestății sale a refuzat cu vehemență să dea această permisiune, în pofida faptului că Mareșalul voia să–i salveze de represiunea hitleristă.

S–a publicat lista navelor românești și străine, ca și numărul de evrei care s–au ambarcat la Sulina, Galați și Constanța cu destinația Istanbul – Haiffa atunci când Anglia a consimțit la emigrare. La 31 martie 1940 se găseau la Sulina pentru a se ambarca pentru Palestina 2.500 de evrei refugiați cărora Comitetul pentru Ajutorarea Evreilor Refugiați le–a furnizat hrană, îmbrăcăminte și medicamente iar organizația JOINT din SUA a suportat cheltuielile de drum.

• Conducătorul statului, ordin dat ministrului de interne, generalul Petrovicescu, în Consiliul de miniștri din 20 octombrie 1940, privitor la evreii intrați clandestin în țară:

...Acum îți dau ordin categoric: băgați în lagăre pe toți jidanii intrați în țară clandestin, pentru că s–au apucat de comerț, de comunism, de tot felul de agitații. Să stea acolo în lagăre până se vor hotărî să plece din țară.

Măsură salutară, care le–a salvat viața, Ion Antonescu refuzând să–i predea germanilor din fața cărora fugiseră.

Printr–o penibilă escrocherie în care se manevrează abil date calendaristice, localități din România rămase în teritoriile jefuite atât de sovietici, cât și de unguri, evreii pieriți sau deportați din aceste teritorii sunt trecuți în seama regimului Antonescu. În noaptea 12/13 iunie 1941 au fost ridicați de către NKVD din Cernăuți și deportați în Siberia, 3.000 de evrei. Foștii președinți ai comunităților evreiești, sioniștii, evreii care activaseră în partide românești interbelice. Numai din Cernăuți au fost deportați de către sovietici în perioada ocupației, 10.000 de evrei. Dar Cernăuțiul este capitala Bucovinei românești. Ignorarea abilă a datei deportărilor îi trece pe aceștia în seama regimului Antonescu. Aceeași escrocherie se face cu evreii rămași în Ardealul de Nord–Vest sub ocupație horthystă și în bună măsură trimiși de unguri în lagărele de concentrare germane.

CÂTEVA PRECIZĂRI, în legătură cu tratamentul diferențiat aplicat diferitelor categorii de evrei.

Teroriştilor care au acţionat asupra armatei române în retragere, asasinilor, torţionarilor NKVD, agenţilor diversionişti din Basarabia, Bucovina şi Odessa li s–a aplicat legea marţială pe timp de război, fiind pedepsiţi cu moartea, ca pretutindeni pe Terra. Chestiunea nu suferă nici o discuţie, evreii din aceste categorii neputând fi exceptaţi pe criterii rasiale.

Evreilor din Basarabia şi Bucovina rămaşi în teritoriu după eliberarea acestora, care au constituit mediul de protecţie al diversioniştilor, patul germinativ al bolşevismului, li s–a aplicat o strămutare peste Nistru, aşa cum Stalin a strămutat poporul tătar din Crimeea, peste 11 milioane de suflete, acuzându–l de colaborare cu inamicul sau cum strămută astăzi populaţia palestiniană autohtonă şi–i rade satele cu buldozerele, statul Israel.

Justiţia şi organele de anchetă nu aveau timp în plin război să cerceteze zeci de mii de suspecţi din populaţia evreiască rămasă în spatele frontului. Strămutaţii au fost cazaţi în satele transnistrene iar în mult incriminatul lagăr de la Vapniarca a funcţionat până şi un cinematograf. Cei care i–au terorizat pe evreii internaţi, după mărturisirile multora dintre ei, au fost comisarii evrei prizonieri şi comuniştii neidentificaţi atunci de autorităţi.

Că se vor fi produs excese şi răzbunări în timpul strămutărilor, era firesc ca lege a talionului, dar că făptuitorii au fost pedepsiţi exemplar este bine să noteze şi propagandiştii sionişti, aşa cum nu au fost pedepsiţi asasinii din armata israeliană, autorii sinistrului pogrom din lagărele de refugiaţi palestinieni de la Sabra şi Chatila. Şi nu numai de aici.

Evreii din Oltenia, Muntenia, Moldova, Banat, Transilvania şi Dobrogea, s–au bucurat de protecţia directă a Mareşalului. Au fost feriţi de front fiind trimişi la muncă obştească, folositoare lor în cazul emigrării în Palestina. N–au fost obligaţi să poarte steaua galbenă la piept, Antonescu ordonând să se abolească această măsură discriminatorie. Mareşalul a refuzat orice transfer de evrei din România în lagărele de muncă germane, în pofida tuturor presiunilor naziste.

Ca niciunde în Europa acelui timp, la Bucureşti au funcţionat un teatru şi un liceu evreiesc. O parte din actorii teatrului evreiesc BARAŞEUM, căruia Mareşalul i–a impus un singur amendament: să nu stâlcească limba română:

Beate Fredanov, N. Stroe, Moni Ghelerter, Alexandru Finţi, Sandu Eliad, Willy Ronea, Jeny Şmilovici. Tot aici au fost prezenţi muzicienii Alfred Mendelsohn, Henry Mălineanu, Edmond Deda, Teodor Cosma, Elly Roman, Aurel Giroveanu, Feldman, Dagobert

Bucholz. BARAŞEUM, singurul teatru evreiesc din Europa ocupată de Wehrmacht, funcţionând cu aprobarea şi sub protecţia Mareşalului, devenise centrul spiritual–cultural al evreilor din România, unde se desfăşurau scriitori ca Mihail Sebastian, Felix Aderca, Ury Benador, Ioan Massoff, Barbu Lăzăreanu, Eugen Mirea, Ion Ludo şi pictorii M.H. Maxy, Marcel Iancu, N. Siegfried.

Mi se pare bucheresc să transcriu citate din memoriile şi volumele marelui rabin Alexandru Şafran, ale rabinului de Cluj, Carmily Weinberg sau ale doctorului Filderman, şeful comunităţii evreieşti din România, memorii şi mărturisiri care demonstrează că România regimului Antonescu a fost oaza de adâncă umanitate unde şi–au găsit salvarea mii şi mii de evrei europeni, portul de ambarcare pentru Palestina, iar pentru evreii autohtoni, pavăza care i–a apărat de ingerinţele naziste.

Profesorul Raoul Şorban şi doctorul Aurel Socol care au fost arestaţi de invadatorii unguri făcând patru ani de temniţă pentru vina de a fi trecut evreii din Transilvania de nord–vest pe teritoriul de la sudul graniţei vremelnice, nu şi–ar fi putut îndeplini opera umanitară fără concursul autorităţilor antonesciene.

• 12 martie 1943. Din adresa Mareşalului către autorităţile germane sensibilizate de ambasadorul von Killinger la modalităţile prin care evreii din Europa centrală ajung prin România în porturile acesteia şi de aici în Palestina:

...pentru rezolvarea finală a problemei evreieşti din România există – după părerea noastră – o singură soluţie: emigrarea.

Este notoriu faptul că legaţia română de la Budapesta a emis peste 51.000 de vize de tranzit, iar Ministerul de Externe a dat instrucţiuni ambasadelor noastre de la Budapesta, Berlin, Roma şi Atena să protejeze evreii cu cetăţenie română.

• Moshe Carmily–Weinberger, fost rabin şef al comunităţii evreieşti din Cluj în ANTONESCU ŞI... DAMNATIO MEMORIAE: **...Între 1940–1944, în România lui Antonescu au murit evrei, dar trebuie să recunoaştem că Mareşalul nu a cedat total pretenţiilor lui Hitler şi nu a permis deportarea sistematică a populaţiei sale evreieşti în lagărele de exterminare din Polonia... Mai mult, cu ştirea lui Antonescu şi cu aprobarea sa, România devenise în anii războiului o oază de salvare a mii de refugiaţi** (n.n. – evrei) **unguri, germani, polonezi, cehi, francezii etc., hăituiţi de fiara germană.**

Aşa–zisele pogromuri de la Iaşi şi Galaţi sunt opera Gestapoului pe provocări evreieşti dovedite, fără nici o altă implicare

a autorităților românești în afara stopării acțiunilor de represalii și a pedepsirii celor dovediți de a fi făcut excese.

Uriașa minciună a propagandei sioniste brodată pe represiunile de la Odessa, după modelul Nüremberg și Auschwitz, a fost demolată punct cu punct, cu argumente de ordin material, de însuși Mareșalul la procesul care i s–a intentat.

• Mareșalul la proces: **Nu–mi însușesc crimele... Am dat ordin de represalii. Eram în cadrul dreptului internațional care autorizează represaliile când adversarul întrebuințează mijloace nepermise:**

– înarmarea și lupta populației civile

– partizanii

– mașini infernale etc.

Era cazul din plin.

Am ordonat represalii și am indicat câți să fie omorâți. Dl. acuzator public a afirmat în ședință că au fost omorâți 20.000, adăugând că au fost încolonați până la 4 barăci – de 25 metri pe 16 – aflate pe drumul Dalnicului. Dalnicul se află la 4–5 kilometri de Odessa. 20.000 de soldați încadrați militărește se întind pe șosea pe 20 km. patru barăci, a căror dimensiune era 25/16 reprezintă 1.200 mp. Socotind doi sau chiar trei oameni pe metru pătrat, ceea ce este o imposibilitate, nu depășim cifra de 3.000 de oameni...

...Acești partizani au omorât în doi ani câteva mii de soldați români în Odessa.

Ordinul de represalii nr. 3.16/23.X.1941 dat de Mareșal a fost motivat de aruncarea în aer a Comandamentului Militar Român din Odessa la 22 octombrie 1941, ora 17,45, de către teroriștii ascunși în catacombele orașului, evrei și comisari evrei staliniști fanatici, militari sovietici lăsați în spatele frontului acționând în travestiuri civile. Au fost asasinați generalul Glogojanu, comandantul militar al Odessei, ofițeri superiori și inferiori, subofițeri, trupă aparținând Diviziei 10 infanterie, prefectul poliției, în total 93 de persoane. Serviciul Pretoral a întreprins cercetarea de rigoare, a judecat făptașii și i–a condamnat conform legilor războiului, citez din volumul II al volumului DREPT INTERNAȚIONAL PUBLIC – G. Geamănu, argument folosit și de Alex. Mihai Stoenescu în volumul ARMATA, MAREȘALUL ȘI EVREII:

...În vechiul drept internațional, recurgerea neîngrădită la represalii, ca răspuns la violarea normelor sale aplicabile în timp de război, era considerată licită.

Acest ordin a fost public, teroriştii fiind executaţi după ce li s–a citit sentinţa în limbile română şi rusă.

Bătălia care se dă în lume între istoricii revizionişti şi falsificatorii sionişti de istorie pe tema aşa–zisului holocaust nu poate lăsa indiferenţi istoricii români când falsificatorii aruncă în seama Armatei vina inventată de a fi ucis 750.000 de evrei. Minciuna sfidează bunul simţ elementar. Din oportunism şi laşitate, guvernele postdecembriste au făcut politica struţului la aceste acuze, unii reprezentanţi ai puterii au bătut şi temenele la muzeul holocaustului de peste Ocean, ignorând din incultură sau din mercantilism politic bufonada de la Auschwitz în care plăcile cu numărul evreilor „gazaţi" s–au schimbat în aşa fel încât de la cele 6 milioane iniţiale s–a ajuns la 1 milion, un fel de tejghetărie penibilă şi dezonorantă. Deocamdată timid, unii cercetători şi istorici au editat volume notabile care aduc documente de necontestat din arhivele militare româneşti şi ruseşti, demolând în bună măsură falsul sionist.

Nu intră în economia acestei cărţi demonstrarea falsului. Ca şi la Nüremberg, procesul înscenat Mareşalului, generalilor, ofiţerilor, magistraţilor militari şi civili, miniştrilor, ofiţerilor de informaţii şi contrainformaşii, corpului poliţienesc superior a avut drept scop distrugerea elementelor constitutive ale instituţiilor statale şi transformarea României într–o **Judenland** prin excelenţă, sub pavilion bolşevic. Pentru aceasta era nevoie să se satanizeze regimul antonescian. Cum realitatea era departe de intenţiile lui Stalin şi ale comandoului Ana Pauker Robinsohn şi Luka László zis Vasile Luca, s–au fabricat, după model sionist, uriaşele falsuri ale aşa–zisului holocaust, al înfeudării economiei româneşti celei germane şi aşa mai departe.

Omenia funciară a Mareşalului (se pot da zeci şi zeci de exemple din şedinţele Consiliului de miniştri, din intervenţiile lui publice, din graţierea dezertorilor condamnaţi la moarte, de tratamentul prizonierilor ruşi aflaţi în cvasi libertate) reprezentând omenia românilor şi–a demonstrat inutilitatea în cazul relaţiei cu talmudismul sionist.

Când legionarii nazisto–comunişti aflaţi la putere închid şcolile evreieşti, conducătorul statului pune următoarea rezoluţie pe adresa cu pricina: **9.11.1940. Dl. Corneliu Georgescu va ruga din partea mea să se trateze cu umanitate această problemă.**

În general se trece foarte uşor peste emigraţia evreiască spre Palestina favorizată şi protejată de Mareşal.

• Subsecretariatul de Stat al Marinei, conform comandor (r) prof. univ. dr. Jipa Rotaru şi comandor dr. Ioan Damaschin în volumul GLORIE ŞI DRAMĂ – Marina Regală Română 1940–1945, pag. 188:

Dl. Mareşal a aprobat ca Oficiul Român de Agenţie şi Transporturi să execute o serie de transporturi de emigranţi evrei cu vase. Dl. Mareşal a ordonat a se face toate înlesnirile, fără întârziere, în acest scop.

• Dr. Ariel Steinberg în CARTA, afirmă că până în septembrie 1939 au plecat din porturile româneşti spre Palestina 12.801 emigranţi evrei din Austria, Germania, Cehoslovacia şi Polonia, parte veniţi pe Dunăre, parte pe uscat.

Se notează că în timpul retragerii armatei din Basarabia numai între 28–30 iunie 1940, au fost trecuţi de la Galaţi la Reni şi de la tulcea la Ismail, 25.000 de evrei comunişti, procomunişti şi prosovietici cu navele EMILIE şi BETTY, proprietatea unor armatori evrei din Galaţi, dar sub pavilion spaniol.

Ne interesează emigraţia evreiască asigurată şi protejată de Mareşal. Recurg la documentele furnizate de comandorii Jipa şi Damaschin.

• 1940 – octombrie, Tulcea, ridică ancorele spre Palestina navele: MILOS – 711 pasageri, PACIFIC – 1.067 pasageri, ATLANTIC – 1.800.

• 1940 – noiembrie, Sulina: HILDA – 728 pasageri.

• Subsecretarul de Stat pentru Marină, contraamiralul adjutant Gheorghe Koslinski, Notă Informativă din 2 ianuarie:

...Organizaţia Sionistă, într–o audienţă la Conducătorul Statului, generalul Antonescu, a căpătat aprobarea transportului emigranţilor evrei cu vasele Serviciului Maritim Român, luându–şi asupra lor riscurile materiale.

• Ministerul de Interne:

...facilitarea emigrării evreilor în număr cât mai mare şi într–un ritm cât mai rapid, din punct de vedere al intereselor statului este o problemă de cel mai mare interes.

• 1941 – 1 februarie, Sulina: SAKARYA – 2.385 emigranţi.

• 1941 – 19 februarie, Constanţa: DARIEN II, 504 emigranţi.

• 1941 – 3 mai, Constanţa: yahtul HOINAR – 20 emigranţi; în aceeaşi zi şi tot din Constanţa – yahtul CRAI NOU cu 12 emigranţi.

La 22 iunie 1941 începe cel de al doilea război mondial al românilor, Litoralul este minat, există pase secrete prin care se poate ieşi la mare liberă, Mediterana este stăpânită de britanici, în Marea Neagră se înfruntă submarinele germane şi sovietice.

• 1941 – 12 decembrie, Constanţa. Nava STRUMA, comandant bulgar, pavilion panamez, afretată de comunitatea evreiască din România, 180 tone, ambarcă 769 de emigranţi evrei, mulţi minori.

Este scoasă prin barajele de mine de nava ISTRIA, nu este primită la Istanbul, se întoarce spre Burgas şi este torpilată de submarinul sovietic SC–213 la 24 februarie 1942. Din cei 769 emigranţi sunt salvaţi doar 4. Conform dezinformărilor sioniste, tragedia este pusă pe seama unui submarin german.

Nu consider necesar să fac un tabel cu navele care au transportat emigranţi evrei în anii 1942–1943 şi 1944, Marina Regală Română asumându–şi sarcina de a le escorta până la mare liberă sau prin pasă până la Varna.

• În noaptea de 4/5 august 1944, submarinul sovietic SCI–215 scufundă în largul portului Burgas cu lovituri de tun, nava MEFKURE, ducând 394 de emigranţi evrei.

Ordinele şefului Statului Major al Marinei, Comandamentul Litoralului Maritim şi Fluvial din perioada 1942–1944 conţin puncte clare referitoare la asigurarea sosirii şi plecării navelor care efectuau transporturi umanitare din dispoziţia şi sub patronajul Mareşalului. Acest act umanitar care luminează din plin personalitatea Mareşalului este trecut sub tăcere de sionism.

ÎN LOC DE CONCLUZIE. A doua jumătate a secolului 20 stă sub semnul odios al falsurilor istorice operate de sionism pentru a induce naţiunilor creştine sentimentul de vinovăţie faţă de aşa–zisul popor ales cu scopul de a obţine venituri ilegale, de a întări statul Israel şi a deschide calea supremaţiei economice şi politice absolute la scară planetară prin sistemul dictaturii monopolurilor numit eufemistic **Noua Ordine Mondială.**

Exploatând propagandistic versiunile oficiale mincinoase sovietice în legătură cu evreimea din Basarabia şi Odessa, numărând de două ori acelaşi număr de evrei din Transilvania de nord–vest când pe seama Ungariei când pe seama României, operând de aceeaşi manieră cu cei din Basarabia şi Bucovina deportaţi de NKVD, dar trecuţi ca ucişi de Armata română, sionismul a intentat un proces moral poporului român şi armatei sale spre a stoarce României, precum a stors Germaniei, foloase economice, sociale şi politice. Nimeni nu mai este astăzi atât de naiv să nu ştie că preşedinţia Statelor Unite este o afacere evreiască manevrată prin intermediul **boss**–ilor, al **lobby**–urilor şi mass–mediei. Congresul mondial al evreilor i–a acordat preşedintelui Clinton (căsătorit cu o evreică) medalia de merit NACHUM GOLDMAN. În buna tradiţie evreiască (jidan în limba ucraineană este egal, negustor) cerându–i să urgenteze acordarea de despăgubiri evreilor din statele Europei Centrale şi de Est.

În 1992 s–a constituit în Israel, comitetul de iniţiativă al

Organizației Uniunea Evreilor din România sub lozinca: **timpul acțiunii a sosit,** care acționează spre a recupera bunurile evreilor naționalizate cu începere de la guvernele Goga – Cuza.

Agenția Evreiască pentru Israel (J.A.F.I.); **World Jewish Congres** acționează violent prin Madeliene Albright, evreica fostă conducătoare a Departamentului de Stat al SUA, pentru a face executorie retrocedarea averilor evreilor din România, ca și plata unor despăgubiri fabuloase care sărăcesc țara, resursele ei și poporul român.

Regimul Mareșalului falsificat în datele lui naționale fundamentale este pretextul pentru jefuirea României și transformarea ei într–o nouă **Judenland,** colonie a sionismului mondial.

MAREȘALUL ȘI RĂZBOIUL (1).

Conform practicilor tradiționale de a falsifica adevărul istoric cu rădăcini la rabinii din Alexandria lui Ptolomeu Filadelful la care am făcut referire, pseudoistoriografia kominternistă și parte din cea postkominternistă – aceasta din motive de oportunism politic – au taxat România drept stat agresor al Uniunii Sovietice, vărsând asupra Mareșalului și Armatei zoaiele unei propagande deșănțate și obtuze. De fapt exercitând pe față o spălare a memoriei naționale prin holocaust cerebral impus cu pușcăria.

În toată perioada interbelică planurile de acțiuni militare ale Marelui Stat Major au fost alcătuite exclusiv pentru apărarea României Întregite, fără nici o variantă de cucerire a unor teritorii aflate în afara hotarelor țării. Ele vizau bararea agresiunilor statelor revizioniste. Generalul Ion Antonescu fost comandant al Școlii Superioare de Război, subșef și apoi șef al Marelui Stat Major, ministru al Apărării Naționale, a contribuit la fundamentarea doctrinei noastre militare pe coordonatele apărării integrității teritoriale a statului român suveran și independent.

Știm exact ce conține protocolul adițional secret al pactului Molotov–Ribbentrop, prin care Basarabia a fost cedată URSS–ului.

Știm exact că la 1 august 1939 Armata Română era subînzestrată. Deținea ca mijloace antitanc sinucigașa cifră de 24 tunuri antitanc calibru 47 mm și 500 mine antitanc. Artileria antiaeriană avea 12 tunuri de 37 mm și 36 de 75 mm. Dacă ne referim la armamentul portativ de infanterie, la artilerie, aviație și marină, înzestrarea cu tehnică de luptă modernă demonstrează banditismul, corupția și iresponsabilitatea politicianismului interbelic. Doar 30% puști noi, tunurile de câmp de 75 mm anterioare primului război

mondial, la obuzierele de 100 mm deficitul înregistra 151 de piese, artileria grea de 105 mm avea un deficit de 72 piese. Este ruşinos să mă refer la dotarea aviaţiei şi marinei.

MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (2).

La 20 mai 1940, Legaţia română de la Moscova informează guvernul că masive forţe militare sovietice se îndreaptă spre România.

La 26 iunie 1940, orele 22, guvernul sovietic prezintă României nota ultimativă prin care impune cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de nord, devenind stat agresor. Nu România a dat note ultimative URSS–ului. Nu România a invadat teritorii aparţinând vecinului de la Răsărit.

La începutul lui aprilie 1941, Germania, Italia, Ungaria şi Bulgaria atacă Iugoslavia. Generalul Ion Antonescu, şeful statului are o întrevedere cu feldmareşalul von Brauchitsch la:

• 3 aprilie, 1941. Nu numai că refuză să participe la invazia Iugoslaviei, dar atrage în mod ferm atenţia interlocutorului că nu va admite ocuparea Banatului iugoslav de trupe ungare. În caz contrar s–ar putea ajunge la un conflict cu trupele ungureşti.

• 1940, 12 şi 13 noiembrie, Berlin. Întrevederi Molotov – Ribbentrop. Se aduc acuzaţii reciproce de nerespectarea sferelor de influenţă. Ribbentrop îi reproşează lui Molotov că URSS a anexat partea de nord a Bucovinei, Molotov îi reproşează lui Ribbentrop că Germania a garantat României, frontierele. Ciorovăiala dintre cei doi miniştri de externe este urmată la:

• 26 noiembrie de răspunsul oficial al URSS la propunerile germane. Stalin cere ca trupele germane să fie retrase din Finlanda, pact de asistenţă mutuală cu Bulgaria, baze aero–navale sovietice în Bosfor şi Dardanele, direcţia Batumi – Baku – Golful Persic centru de aspiraţii al URSS, Japonia să renunţe la concesiunea cărbunelui şi petrolului din Sahalinul de Nord.

Pretenţiile sovietice pun bazele conflictului germano–sovietic. Hitler urgentează pregătirile militare. Ca şi Stalin. Este falsă imaginea creată de propaganda şi istoriografia kominternistă conform căreia, spre a nu–l ataca pe Hitler, Stalin n–a luat nici o măsură militară. Dimpotrivă.

• 1941, primăvara. Dispozitivul strategic realizat de armata sovietică la frontiera de vest, amploarea pregătirilor informative şi logistice, conduceau la concluzia că URSS montase un dispozitiv ofensiv apt să declanşeze atacul împotriva Finlandei, Germaniei şi României încă de la începutul verii 1941.

Ca urmare a informațiilor primite, generalul Ion Antonescu emite la 15 iunie 1941 **Directiva Operativă nr. 35** care stabilește scopul și caracterul războiului, ca **un război de apărare,** care într–o fază ulterioară să devină ofensiv pentru a elibera teritoriile ocupate samavolnic de URSS.

• Din Capitolul I al Directivei:

...desfășurarea forțelor ruseşti la frontiera română, se apropie de sfârșit. Un atac sovietic este oricând posibil. Gruparea actuală a forțelor sovietice permite un atac în cleşte al frontului român... Capitolul II: ...Scopul operațiilor pe frontul de est este a interzice pătrunderea forțelor sovietice în Moldova și a asigura condițiuni favorabile pentru trecerea ulterioară la ofensivă.

Concluzia este lămuritoare:

a. – URSS a atacat România în 1940, răpindu–i Basarabia și Bucovina de Nord.

b. – România stat agresat. URSS, agresorul.

c. – Conflict de interese între Germania și URSS. Ambele se pregătesc de război.

d. – URSS realizează în 1941 un dispozitiv **ofensiv** la hotarul silnic din est.

e. – generalul Antonescu ordonă realizarea unui dispozitiv **defensiv** care să oprească ofensiva sovietică.

f. – Hitler devansează ofensiva sovietică.

g. – Generalul Antonescu, comandantul de căpetenie român fixează Armatei 11 germane rolul de:

...rezervă mobilă pentru a imprima apărării un rol activ, iar în anumite cazuri – concentrându–se rapid – să atace și să nimicească inamicul pătruns în poziție.

• Nota diplomatică a guvernului român din 6 decembrie 1941, adresată guvernului Marii Britanii explicând intrarea în război împotriva URSS–ului, citez:

...concentrarea masivă de colosale forțe militare la frontiera de nord și sud–est a României cu dispozitive de operațiuni și cu permanente incidente provocate de unitățile de recunoaștere. Forțele militare sovietice concentrate la fruntaria română însumau 30 divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie și 14 brigăzi motorizate... În acest timp, Basarabia și Bucovina erau supuse unui regim de distrugere organizată, zeci de mii de oameni uciși sau încarcerați, iar sute de mii de români trimiși în Siberia, astfel că populația unor centre, ca de pildă Chișinăul a fost în mare măsură redusă... România a pornit la 20 iunie 1941, o acțiune

militară pentru a–şi apăra fiinţa naţională împotriva agresiunii care ameninţa să o distrugă şi pentru redobândirea drepturilor răpite.

• 20 iunie 1941. Sunt puse în stare de alarmă trupele române din Bucovina, Moldova şi Dobrogea, cu precizarea fermă: **gata de a primi şi respinge un atac inamic.**

Istoriografia ostilă Mareşalului, după aceeaşi metodă de a ignora deliberat sucesiunea în timp a evenimentelor sau de a falsifica succesiunea lor exactă, ignoră faptul esenţial că de la 21 iunie la 3 iulie 1941, operaţiunile noastre militare au avut un caracter defensiv şi abia la 3 iulie s–a trecut la ofensivă pentru eliberarea ţinuturilor româneşti cotropite.

MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (3).

Desfăşurarea Campaniei din Est este amănunţită profesional în tratate de istorie militară româneşti, sovietice, germane, în memorii ale unor generali care au comandat mari unităţi pe frontul de răsărit sau ale unor combatanţi, în romane şi volume de povestiri. Nici astăzi nu a încetat polemica absurdă dintre adepţii teoriei conform căreia Armata Română trebuia oprită de Mareşal la Nistru după ce–şi atinsese obiectivul naţional (cu puţine excepţii strategi de cafenea politică) şi adepţii realităţilor impuse de războiul de coaliţie în general şi, în special, de realităţile concrete ale situaţiei României în configuraţia politico–militară zonală, continentală şi mondială a anilor 1941–1944.

La o analiză lucidă, obiectivă, făcută pe documente până în 1990 aflate sub lacăt atât la Ministerul Apărării, cât şi la Externe, cărora li se adaugă documente din arhivele sovietice şi foarte cunoscutele lucrări ale lui Andreas Hillgrüber, ca să nu vorbesc de ale istoricului academician Gheorghe Buzatu sau ale unor oameni de ştiinţă români din diaspora ca savantul Şerban C. Andronescu, se desprind cu limpezime câteva determinante care definesc relaţia Mareşalului cu războiul din Răsărit pe care şi l–a asumat.

1. – De la sfârşitul anului 1941, n–a mai mizat pe o victorie germană, luând o serie judicioară de măsuri spre a conserva armata şi a o alătura Aliaţilor după cum urmează:

• În scrisoarea din 17 august 1941 adresată lui Hitler, respinge cererea acestuia privind angajarea diviziei blindate române spre est, în adâncimea teritoriului sovietic.

• După încheierea bătăliei pentru Odessa, a cărei cucerire era

justificată de motivații operativ–strategice, s–au făcut declarații publice că războiul României a luat sfârșit. Mareșalul nu–și luase nici un angajament scris, printr–un tratat sau o convenție militară de a participa la întregul război germano–sovietic, lucru încriminat de mulți analiști, dar dovedind viziunea strategică a Mareșalului, care neangajat prin documente își păstra întreaga libertate de acțiune.

• La 16 octombrie 1941, când trupele sovietice din Odessa capitulează, trupele Armatei a 4–a române primesc ordin să se întoarcă în garnizoanele de pace. Până la 1 decembrie 1941 sunt aduse în țară 10 divizii de infanterie, Divizia de gardă, de grăniceri și Brigata 2 munte. La est de Nistru rămân ca trupe de pază 5 divizii infanterie, 2 brigăzi de munte, 5 brigăzi cavalerie și Comandamentul Armatei a 3–a. Mareșalul decretează demobilizarea armatei. Rămân cu efective de război: Corpul de cavalerie, Corpul de munte, Detașamentul colonel Radu Korne. Corpul 6 armată cu efective reduse are misiuni de pază în Transnistria.

• După cucerirea Crimeei, Hitler a declarat:

...pentru România războiul este de fapt încheiat, românilor nu le mai rămâne decât să–și consolideze situația.

Aducând în țară majoritatea marilor unități care au luptat în Răsărit, s–a putut constitui gruparea de forțe necesară ori să răspundă unei ofensive ungurești mereu posibilă, ori să acționeze ofensiv pentru eliberarea Ardealului de nord–vest. Gruparea totaliza 30 de divizii, din care 9 erau operative, cu efective de război.

Disputa dintre Mareșal care continua să țină trupe dincolo de Nistru, reptilinul Iuliu Maniu, ceilalți „istorici" care spre a obține simpatia maselor de viitori votanți cereau aducerea tuturor trupelor în țară și unii generali n–a fost nici academică și, mai ales, nici lucidă. I–aș spune **oportunistă** din partea politicienilor și obtuză din partea generalilor, cu toate că unii din ei erau profesioniști eminenți ca generalul de corp de armată Nicolae Ciupercă, comandantul Armatei a 4–a, sau generalul de corp de armată Iosif Iacobici, șef al Marelui Stat Major, destituiți de Mareșal.

Obtuzitatea acestora se trăgea dintr–o viziune particularistă, îngustă a ecuației război de coaliție. La fiecare întâlnire Mareșalul îi cerea lui Hitler să revină asupra diktatului de la Viena. O făcea aducând cu el o documentare complexă și completă. Hitler începuse să cedeze la insistențele tenace ale lui Antonescu. Spre a–l contrabalansa pe Mareșal, Horthy ținea pe frontul de Răsărit, mari unități ale armatei

maghiare. În disputa pentru Transilvania dintre România şi Ungaria, România deţinea câteva atuu–uri manevrate abil de Mareşal: petrolul, cerealele, armata. Retrăgând–o în întregime, îi dădea lui Horthy motivaţii pe care diplomaţia ungurească le putea specula în ipoteze şi variante, întărind suspiciunile germane şi aşa subliniate de activitatea diplomatică a vicepreşedintelui de Consiliu, Mihai Antonescu, patronată de Mareşal, cu scopul de a scoate ţara din război printr–un armistiţiu negociat cu Aliaţii. Partidele mai sus pomenite, politicieni şi generali, păreau să nu ţină cont de conflictul deschis dintre România şi Ungaria care–l dubla pe cel cu URSS, materializat prin incidente de graniţă provocate de unguri, prin protestele vehemente româneşti faţă de atrocităţile, holocaustul şi purificarea etnică întreprinse de autorităţile ungureşti de ocupaţie, prin exacerbarea propagandei revizioniste horthyste şi ameninţările cu invazia în Transilvania de sud, după cum nu ţineau cont de planul **Aufbau Ost** de ocupare a României şi de instrucţiunile secrete date Misiunii militare germane din România care dispunea de **Lehrstab R.I.** şi **Lehrstab R.II** adică Divizia 13 infanterie moto întărită, unităţile de aviaţie şi Divizia 16 blindată, dispoziţii secrete care prevedeau o **occupatio bellica,** un fel de **Margarethe II.** Să nu fi ştiut adepţii războiului până la Nistru, politicieni şi generali că OKW–ul îşi dispusese unităţile Misiunii militare, mai târziu etapele în aşa fel încât să ţină sub control obiective strategice de primă importanţă precum Capitala, Valea Prahovei, a Oltului, decindea Dunării, Braşovul cu centrul de radio–difuziune Bod, că unităţile Gestapo–ului şi ale Abwehr–ului întăreau din umbră Misiunea militară şi că Protocolul din 22 octombrie 1940 stipulase extrateritorialitatea efectivelor Misiunii, mişcările trupelor germane, ale tehnicii de luptă şi ale materialelor fiind scoase de sub controlul autorităţilor române?

Şi că la cea mai mică greşeală politică statul român putea fi desfiinţat printr–o acţiune combinată a trupelor germane din interior cu o invazie maghiaro–bulgară din exterior, fără să punem în ecuaţie armatele germane care stăpâneau Balcanii până la Adriatica, în Peloponez şi Creta?!

De fapt obtuzitatea politicienilor şi a generalilor în consens cu aceştia era un oportunism politicianist gratuit, menit să le creeze trambulina în ipoteza victoriei Aliaţilor. Fapt demonstrat demascator când Mareşalul i–a oferit lui Maniu să preia guvernarea şi veşnicul dilematic şi pertractator s–a ferit de responsabilitate ca de foc. Mai sus pomeniţii uitaseră că Hitler îl păstra pe Horia Sima ca pe un ostatec de preţ pe care–l putea instala la Bucureşti ca şef de guvern–marionetă şi că în această ipoteză ar fi urmat o nouă noapte a Sfântului

Bartholomeu în care ar fi căzut cu toţii sub gloanţele legionarilor. În fapt, Mareşalul era scutul care le garanta viaţa. În clipa când acest scut a fost înlăturat prin trădarea lor, au pierit în închisorile kominterniste, dezumanizaţi, torturaţi bestial, umiliţi din ordinul unui Burăh Tescovici zis Teoharie Georgescu, Grümberg Boris zis Alexandru Nikolski, Pantelei Bodnarenco şi alţi foşti spioni, terorişti şi agenţi iudeo–bolşevici.

MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (4).

Privit de la funcţia de conducător al statului, războiul nu se putea limita pentru Mareşal exclusiv la operaţiunile militare. Diplomaţia, economia, stoparea efectelor bombardamentelor sălbatice anglo–americane, conflictul cu Ungaria, lupta politică pentru Transilvania, salvarea populaţiei evreieşti cu cetăţenie română, situaţia dramatică a refugiaţilor din teritoriile cedate, înzestrarea şi reorganizarea armatei, temperarea exceselor germane de comandament pe front, scoaterea României din război printr–un armistiţiu negociat, constituirea unui fond în valoare de milioane de franci elveţieni în Elveţia pentru o viitoare diaspora în cazul victoriei sovietice şi altă sumă de probleme vitale intrau în ecuaţia război şi în competenţa directă a Mareşalului.

Departe de a se lăsa tutelat de Hitler, departe de a ceda în faţa presiunilor germane: politice, militare, morale, Mareşalul a asigurat României un statut suveran, exercitându–şi energic prerogativele funcţiei supreme pe care o deţinea. Pentru exemplificare fac apel la documente, subliniind importanţa calendaristică a acestora, ştiind noi că l–a refuzat pe Hitler în câteva din cererile energice ale acestuia: cedarea evreilor pământeni, predarea lui Iuliu Maniu şi a grupului de emisari britanici conduşi de colonelul Chastelain paraşutaţi în Câmpia Română, demiterea lui Mihai Antonescu acuzat de complot cu Aliaţii. Recurg la un document al serviciilor speciale germane, citat anterior şi anume nota informativă a AGENŢIEI PENTRU STRĂINĂTATE nr. 677/43 din 5 noiembrie 1943 – **problemă secretă a comandament Ansl.II.A.3 – către şeful Comandamentului suprem al Wehrmachtului.**

Punctul 1, PRESA: **Vicepreşedintele Consiliului de miniştri a dat indicaţii să nu se ia atitudine în presă împotriva lui Churchill şi Roosevelt cât şi împotriva Angliei şi SUA.**

Punctul 2: **Armele livrate de Germania nu ar fi întrebuinţate împotriva Uniunii Sovietice, ci ar rămâne în ţară, cu motivarea că sunt necesare pentru apărarea împotriva Ungariei... Trupele**

Luftwaffei necesare pentru apărarea petrolului ar fi considerate incomode şi s–a cerut subordonarea lor comandamentului român. Cererea Luftwaffei de a i se pune la dispoziţie aerodromul din Arad a fost respinsă...

Punctul 3: **La indicaţia mareşalului, jandarmeria din Bucureşti a fost dublată şi i s–a dat ordin să supravegheze intens pe toţi germanii cetăţeni ai Reichului.**

Punctul 4. EVREII: **...Măsurile împotriva evreilor au fost abandonate şi se face puţin împotriva uneltirilor lor (comerţ la negru, speculă, propagandă subversivă comunistă, legătură cu inamicul).**

Nota informativă a serviciilor speciale germane adresată comandamentului suprem al Wehrmachtului este mai mult decât explicită, întărind afirmaţiile făcute în legătură cu modul cum Mareşalul a păstrat suveranitatea actului de conducere statală, punându–l exclusiv în slujba intereselor istorice ale românilor.

• La nivelul militar al războiului, Mareşalul a urmărit cu tenacitate o strategie pusă în slujba intereselor naţionale, astfel:

– La 17 august 1941 a păstrat peste Nistru, 2.774 ofiţeri, 2.086 subofiţeri şi 69.840 trupă, în vreme ce corpul expediţionar italian avea 62.000 militari, finlandezii 150.000 oameni şi ungurii: 5 mari unităţi, Corpul 8 armată şi Corpul rapid. Proporţia trupelor date de statele coaliţiei îl situează pe Mareşal la limita de jos, demolând întregul eşafodaj al istoriografiei kominterniste prin care Mareşalul era caracterizat ca cel mai zelos furnizor de carne de tun al lui Hitler. Notez că la 10 august 1941, la ordinul Armatei 11 germane, Corpul rapid maghiar trebuia să evacueze capul de pod de la Voznesensk, fiind înlocuit cu trupe româneşti. Ura ungurească era atât de ilogică şi stupidă încât comandamentul maghiar a considerat actul ca o „ameninţare", declarând că va face front împotriva trupelor româneşti. Un motiv în plus ca Mareşalul să pregătească în ţară o grupare puternică de forţe împotriva imperialismului unguresc.

• Din cei 450.000 militari aflaţi în ţară şi puşi de Mareşal la dispoziţia Marelui Stat Major, 60% erau dislocaţi la frontiera de vest şi pe linia vremelnică de demarcaţie din Transilvania, realizându–se dispozitive de acoperire şi apărare, manevre şi exerciţii.

• Încă din 1941 Mareşalul s–a opus vehement abuzurilor comandamentelor germane săvârşite faţă de unităţile româneşti. În septembrie 1941, Mareşalul ordonă ca unităţile să nu se lase intimidate, iar în cazul când abuzurile nu vor înceta, citez: **...trupele să procedeze conform legilor militare, întrebuinţând armele. Ostaşul român care**

se va lăsa dezarmat va fi aspru sancționat. Cititorul este rugat să raporteze acest ordin dur la situația României în 1941, septembrie, angajată într–un război de coaliție având drept lider, Germania care stăpânea Europa, ungurii și bulgarii la frontiere, trupe, aviație și artilerie antiaeriană germană în țară.

• 1942, noiembrie. Mareșalul adresează un protest vehement feldmareșalului Erich von Manstein, caracterizând atitudinea comandamentelor germane ca, citez: **neadmisibilă între oameni civilizați și între soldați cu simțul onoarei... sunt informat,** scrie Mareșalul, **că soldați de–ai mei sunt împușcați de soldații dv. în încercuirea de la Stalingrad, sunt informat că sunt ofițeri și subofițeri de–ai noștri cărora le sunt smulse de la brâu revolverele și armele lor de luptă de către soldați de–ai dv.** Și încheierea: **...soldatul român nu poate fi comandat decât de ofițerul și comandamentul român. El nu poate fi umilit de un străin. ... El nu poate fi masacrat în atacuri inutile. ... Eu sunt dator să vă previn că, dacă nu încetează această atitudine și aceste fapte, voi avea de examinat situația forțelor noastre în cadrul Frontului Dumneavoastră.**

O scrisoare asemănătoare i–a fost trimisă lui Hitler. Reacția dură a Mareșalului a condus la înlocuirea generalului Hauffe de la comanda Misiunii militare germane cu generalul de cavalerie Erik Hansen.

• 1943, 17 aprilie. Se întorc în țară ultimele unități care luptaseră în Cotul Donului și stepa kalmukă. Rămân pe front doar 6 divizii în Caucaz și 2 divizii în Crimeea.

CÂTEVA PRECIZĂRI (1). Mareșalul, atât prin gradul militar suprem pe care–l avea, cât și prin funcția capitală de șef al statului, prin educația militară și prin concepția sa față de onoare și responsabilitate istorică pe care și–o asumase nu putea comite nici o greșeală făcută cu pripeală, din presiuni interne politicianiste, din oportunismele lui Iuliu Maniu sau din intrigăraia colcăitoare a camarilei de la palat, din răbufnirile și defulările unui rege necopt căruia îi impusese un regim de austeritate, tăindu–i din vânători, baluri și aventuri galante. Vajnicii regaliști ar trebui să știe că în vreme ce militarii noștri mureau pe front, principesa Ileana îl adăpostea intim în budùarul ei din castelul Bran pe ofițerul de artilerie dezertor în URSS, devenit agent NKVD, Emil Bodnăraș, omul de legătură al serviciilor speciale sovietice și al Partidului Comunist cu palatul. Că Emil Bodnăraș a fost mai târziu un factor pozitiv în valahizarea Partidului Comunist, în descăunarea

comandoului iudeo–kominternist Ana Pauker – Luka László zis Vasile Luca – Burăh Tescovici zis Teoharie Georgescu – Ioska Broitman zis Iosif Kişinevski, că a contribuit alături de Gh. Gheorghiu–Dej la scoaterea armatei de ocupaţie sovietice din ţară, asta este altă poveste. Strategia Mareşalului pentru a scoate România din război şi eventual pentru o întoarcere a armelor, departe de a fi aventuristă, riscând o ocupaţie germană fie directă, fie printr–un regim legionar Horia Sima, se dovedeşte astăzi de mare subtilitate, cu riscurile în bună măsură acoperite, fără să aducă dezonoare Armatei, din perspectiva istoriei susţinută cu argumente de necontestat. Se uită deliberat sau din neglijenţă că Mareşalul avea o foarte solidă experienţă de diplomat militar încă din timpul primului război mondial când participase singur sau în comisii la cel mai înalt nivel la conferinţe militare româno–ruse; că membrii Misiunii militare britanice îl apreciaseră în mod deosebit, apreciere concretizată prin decorarea cu ordinele **Sf. Mihai** şi **Sf. Gheorghe** în grad de comandar şi ordinul **Victoria,** tot în grad de comandor, că îndeplinise misiuni militaro–diplomatice la Belgrad, Istanbul şi Paris, că fusese ataşat militar la Londra şi Bruxelles, ambasador fiind N. Titulescu, într–o perioadă când Legea Minelor îi scandalizase pe capitaliştii din Anglia şi relaţiile româno–britanice erau foarte tensionate şi că Titulescu în telegrama către Ministerul de Externe nr. 77 din 3 februarie 1925 scrisese:

...nu pot decât să mă felicit de colaborarea colonelului Antonescu.

Aceste precizări sunt necesare pentru a înţelege amploarea şi multilateralitatea demersurilor şi acţiuinilor întreprinse de Mareşal pentru scoaterea României din coaliţia condusă de Germania, încheierea unui armistiţiu negociat, ferirea teritoriului ţării de invazia sovietică, păstrarea orânduirii social–politice, tradiţionale, realipirea prin arme a teritoriului răpit prin Diktatul de la Viena, o eventuală participare la război alături de aliaţi cu o forţă militară capabilă să asigure României un statut de cobeligerant, instituirea unui tezaur în aur fin al Băncii Naţionale spre a păstra valoarea monedei naţionale, asigurarea unui fond în aur al populaţiei prin baterea unor monezi de mare valoare, asigurarea unei eventuale emigraţii politice prin constituirea unui depozit de franci elveţieni în Elveţia, ca şi constituirea unei mari rezerve alimentare, în special grâu şi porumb. Istoriografia kominternistă şi postkominternistă au evitat să pună în valoare această strategie esenţială a Mareşalului pusă în slujba salvării ţării în situaţia în care, încă din anul 1942, el prevăzuse căderea Germaniei, acţionând în plan militar, economic şi diplomatic pentru a face viabilă desprinderea din Axă, cu cât mai puţine riscuri pentru România.

MAREŞALUL ŞI ARMISTIŢIUL (1).

Datele acestei acţiuni capitale pentru imaginea Mareşalului şi destinul postbelic al României au suferit două feluri de mistificări: mistificarea sovieto–kominternistă şi mistificarea sionist–fabiană occidentală. Dacă istoricii noştri s–au eliberat de mistificarea sovieto–kominternistă încă din deceniul 8 al secolului trecut, mistificarea sionist–fabiană, privind cel de al doilea război mondial în general şi pe Mareşal în special, adoptată de monarhiştii exilului românesc, denaturează încă esenţa politicii sale naţionale, încercând să–i creioneze un profil malefic şi să–l scoată din circuitul valorilor reprezentative ale poporului român, procedeu aplicat cu perversitate diabolică lui Eminescu, lui Vasile Conta, Brătienilor, lui Nae Ionescu, poeţilor naţionalişti interbelici, lui Octavian Goga şi încă multora din pleiada celor angajaţi în sfera esenţială a naţionalului.

Răzbunarea sionist–talmudică împotriva Germaniei a însumat orori pe lângă care aşa–zisul holocaust evreiesc este doar un accident tragic datorat tifosului şi deplasărilor spre Est, aşa–zisa „soluţie finală" fiind îndepărtarea populaţiei evreieşti din Europa şi sedentarizarea ei în regiuni cu densitate mică din stepele dintre Nipru şi Volga. Una din formele perfide ale răzbunării a fost soluţia impusă de Roosevelt, sionist înrăit, şi adoptată de Marea Britanie şi URSS la conferinţa de la Casablanca numită „capitulare fără condiţii", formulă care anula orice încercare a Germaniei de a pune capăt războiului printr–un armistiţiu negociat, spre a se duce până la capăt acţiunea de lichidare a Germaniei ca stat şi a germanilor ca popor. Am amănunţit acest fenomen monstruos în volumele NAZISMUL SIONIST şi ÎNVIEREA LUI IUDA. Aceeaşi „capitulare fără condiţii" era valabilă şi pentru ţările din coaliţia antisovietică condusă de Germania.

În România, Mareşalul a încercat să scoată ţara din război printr–o triplă manevră diplomatică: 1. – lăsând mână liberă cercurilor pro–occidentale ale palatului şi ale lui Iuliu Maniu; 2. – sprijinind şi acoperind cu autoritatea lui demersurile făcute de Mihai Antonescu în calitatea de ministru de externe, pe lângă diplomaţii anglo–americani din ţările neutre pentru a încheia un armistiţiu cu Marea Britanie şi SUA, favorizând o aerodebarcare sau o prezenţă anglo–americană la Marea Neagră, înaintea sovieticilor şi 3. – acţiuni diplomatice directe spre a încheia un armistiţiu negociat cu Stalin prin intermediul ambasadei de la Stockholm.

DOCUMENTELE ADEVĂRULUI. Noiembrie 1942. Întorcându–se de la o întâlnire cu Hitler, Mareşalul spune în cercul apropiaţilor: **Germania a pierdut războiul. Acum se pune problema să nu pierdem şi noi războiul nostru.** Relatarea din 1950 a lui George Barbul, secretarul lui Mihai Antonescu, azilant politic în Occident.

• Instrucţiuni date de Mareşal diplomaţilor Frederic Nanu şi Alexandru Cretzeanu cu ocazia vizitelor protocolare înainte de a pleca în misiuni secrete privind încheierea armistiţiului cu aliaţii: Frederic Nanu la Stockholm pentru contacte cu sovieticii, Alexandru Cretzeanu la Ankara pentru tratative cu anglo–americanii. Aici sunt necesare câteva amănunte şi precizări. Al. Cretzeanu era ginerele principelui Barbu Ştirbey, unul din cei mai bogaţi oameni din România. Diplomat de carieră, prooccidental, a fost şi mandatarul Mareşalului în administrarea fondului de milioane de franci elveţieni în folosul unui exil, pe care–l concepea militant al cauzei României Mari. Acest Cretzeanu pus la adăpost în occident, a gestionat Fondul Naţional mai mult în propriul său interes, decât în interesul politic al diasporei ca factor de influenţă în occident pentru cauza naţională. N–a prezentat nimănui nici valoarea Fondului Naţional, nici bilanţul cheltuielilor. Se adaugă informaţia că Ministerul de Externe a fost nodul principal al trădărilor în perioada 1941–1944, şi că şeful cifrului, Niculescu Buzeşti, a fost cheia trădării de la 23 august 1944.

• 1942, la începutul anului, deci după 8 luni de la începerea războiului pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei. Victor Cădere, ministrul român la Lisabona este însărcinat să sondeze opinia Aliaţilor în sensul ieşirii României din Război.

• 1942, **Foreign Office** însărcinează un reprezentant să ia legătura cu Victor Cădere.

• 1943. Victor Cădere şi Ion Pangal (lucra şi în numele lui Maniu) îi înmânează consilierului ambasadei britanice din Lisabona Hopkinson, memorii privind ieşirea României din război.

• 1943, decembrie. Prin ministrul său de externe, Mareşalul îl trimite la Lisabona pe Camil Demetrescu cu propuneri concrete şi cu un fel de acceptare a principiilor „capitulării fără condiţii". Un fel de acceptare, pentru că cerea garanţia retragerii trupelor sovietice după alungarea armatei germane. Informându–i pe sovietici despre tratativele de la Lisabona, anglo–americanii au primit răspunsul guvernului acestora: tratative premature.

– A doua direcţie de ofensivă diplomatică a fost canalizată spre Italia, cu scopul de a convinge guvernul italian să iniţieze o acţiune

prin care Italia, România, Bulgaria şi Ungaria, state ale coaliţiei conduse de Germania, să înceteze ostilităţile în mod simultan, în înţelegere cu Aliaţii.

• 1943, 15 ianuarie. Bova Scoppa, ministrul Italiei la Bucureşti pleacă la Roma cu propunerea lui Mihai Antonescu.

• 1943, 20 ianuarie. Mussolini respinge propunerea. Îl demite din funcţia de ministru de externe pe ginerele său, contele Ciano.

• 1943, 15 iunie. Bova Scoppa obţine de la noul ministru de externe aprobarea planului românesc.

• 1943, 1 iulie. Mihai Antonescu pleacă la Roma să–l convingă pe Mussolini. Căderea acestuia anulează planul Mareşalului.

– A treia direcţie de ofensivă diplomatică, Madridul, prin ambasadorul Nicolae Dimitrescu, care, prin primul secretar de legaţie, Scarlat Grigoriu în:

• 1943, 29 octombrie raporta la Bucureşti că stabilise contacte cu ambasadorul SUA, Carlton Hayes şi că problema românească interesa pe americani în cel mai înalt grad.

Rezultatul acestor acţiuni:

• 1943, 12/13 aprilie, reşedinţa lui Hitler de la Klesshein, întâlnire Mareşal – Führer. Hitler îi cere Mareşalului să–l schimbe pe Mihai Antonescu şi să–l aresteze pe Iuliu Maniu. Mareşalul nu dă curs cererii imperative a dictatorului german. Discuţii aprinse la Bucureşti, Mihai Antonescu – Killinger. Ministrul român de externe îi reproşează ambasadorului german că Horia Sima este păstrat în Germania ca o alternativă la Mareşal şi că nu s–a abolit Diktatul de la Viena cu toate jertfele României.

– A patra direcţie de ofensivă diplomatică a fost pe linia Ankara – Cairo, purtătorul de cuvânt al Mareşalului şi al ministrului de externe fiind omul lui Maniu, Alexandru Cretzeanu. Aici se materializează superlativ probitatea morală şi patriotismul pur al Mareşalului, mărturisirile diplomatului fiind exemplare. Secretar general al Ministerului Afacerilor Străine până în 1941, demis de Mareşal, Alexandru Cretzeanu este convocat de Mihai Antonescu care–i propune să–l numească ministru la Ankara, unde să acţioneze conform propriei conştiinţe pentru scoaterea României din război, împuternicindu–l să–i informeze pe Aliaţi că actualul guvern se consideră singur a fi în funcţiune numai pentru a asigura ordinea şi că va ceda imediat frânele unui guvern aprobat de către englezi şi americani. Aici se deschide o paranteză în care se ridiculizează gogoriţa democraţiei sau a suveranităţii ţărilor mici, guvernele acestora fiind supuse sau validate de marile puteri, în spatele celor occidentale

stând oculta financiar–militară, care şi–a făcut jocurile în România dinaintea Unirii Principatelor.

Impresionantă, dramatică şi lămuritoare este declaraţia Mareşalului făcută lui Alexandru Cretzeanu cu ocazia vizitei protocolare a acestuia la şeful statului, înaintea plecării în misiune, declaraţie reprodusă în volumul de memorii publicat la Londra în 1957 sub titlul THE LOST OPPORTUNITY, din care citez:

...Eu n–am crezut niciodată că Anglia ar putea fi învinsă. (n.n. – ca ataşat militar la Londra, în 25 noiembrie 1943, pe atunci colonelul Ion Antonescu înaintează Marelui Stat Major, Secţia a V–a un amplu Memoriu asupra situaţiei politice, sociale şi militare din Anglia, de o minuţiozitate, putere de analiză şi sinteză revelatoare pentru înalta lui calificare militară, afirmaţia făcută lui Cretzeanu fiind perfect argumentată şi nu conjunctural–politică). **A trebuit să mă sacrific şi să fac o politică iniţiată de regele Carol, pe care nu cred că ar fi posibil să o schimb fără a provoca o ocupaţie germană completă. Datorită mie cel puţin organizaţia noastră de stat şi economia noastră au rămas intacte. Deşi eu nu pot spune acestea cu voce tare, de teamă că germanii ne–ar cere să trimit trupe proaspete pe front, eu pot să–ţi spun dumitale că am refăcut complet armata noastră după eşecurile de anul trecut şi acum avem 21 de divizii disponibile complet echipate cu excepţia blindatelor.**

Sau: **Puteţi să spuneţi celor interesaţi în această privinţă că eu l–am informat pe Hitler că nu va fi tras nici un glonte asupra trupelor britanice şi americane, în cazul când acestea îşi vor face apariţia în România.**

Cretzeanu în volumul amintit: **...Mareşalul s–a arătat gata să–i cedeze lui Maniu puterea, dacă Maniu era în situaţia de a arăta că poate să obţină condiţii acceptabile din partea Aliaţilor, garantând independenţa României.** Dovada evidentă a bunăvoinţei şi clar vederii faţă de opoziţia prooccidentală o dă Mareşalul când aprobă ca aparatul de radio adus în ţară de grupul paraşutat al locotenent–colonelului Gardyne Alfred de Chastelaine să fie lăsat la dispoziţia lui Maniu, iar paraşutiştii din 21 decembrie 1943 să fie protejaţi de agresiunea Gestapoului la Inspectoratul general al jandarmeriei.

Se subliniază că cele patru direcţii de ofensivă diplomatică: Lisabona, Madrid, Roma, Ankara – Cairo protejate de Mareşal, în care opoziţia şi palatul au jucat un rol secundar şi nesemnificativ, nu s–au finalizat cu nici un rezultat pozitiv.

– Direcţia a cincea a ofensivei diplomatice – Stockhol, vizând

armistițiul cu URSS–ul căruia cuplul Roosevelt–Churchill îi cedase Europa de Est, a fost singura direcție productivă, Stalin dorind să trateze cu guvernul Mareşalului, nu cu opoziția în general şi nu cu Maniu în special. Pentru a elimina mistificările, dezinformările, insinuările, denaturările operate pe seama adevărului istoric atât de neokominternism, de fabiano–sionism şi de monarhiştii din exil sau din țară este nevoie de:

CÂTEVA PRECIZĂRI (2). Operația Antonomous cum a fost codificată paraşutarea celor trei ofițeri britanici: locotenent–colonel G.A. de Chastelaine, maior Ivor Porter şi căpitanul britanic de origine română Silviu Meţianu, a adus un mesaj foarte clar din partea aliaților occidentali:

1. – Cererea de armistițiu a României este de resortul URSS.
2. – Armistițiul este fără condiții.

Maniu şi palatul ar fi trebuit să tragă concluziile corespunzătoare, meditând mai ales asupra punctului 1 al mesajului. Acelaşi lucru este obligat să–l facă şi Mareşalul care a interpretat greşit formula **capitulare fără condiții,** considerând–o ca un îndemn la rezistență față de sovietici până când anglo–americanii vor ocupa Europa centrală şi de Est, considerând că aceştia ar avea interese majore în România.

• 1943, decembrie, Stockholm. Partea sovietică subliniază că formula capitulării necondiționate nu trebuie interpretată strict.

• 1944, 12 aprilie, Stockholm, **Grand Hotel.** Întrevedere Frederic Nanu – Alexandra Kollontay, ambasadoarea sovietică. Ambasadoarea specifică:

– Moscova consideră negocierile ca foarte importante.
– Stalin doreşte să aibă prieteni, nu duşmani la granițe.
– Stalin doreşte să ajute România, tratând–o bând.

PUNCTUL sovietic de bază al negocierilor.

1. – **Trupele române: – să se predea Armatei Roşii, sau: – să atace spatele Wehrmacht–ului, sau: – să înceapă operațiuni împotriva Germaniei împreună cu Armata Roşie. Dacă da, guvernul sovietic va completa armamentul diviziilor româneşti şi le va pune la dispoziția Mareşalului.**

2. – **Condiții minime de armistițiu: a) ruperea de Germania; trupele române să se alăture Armatei Roşii împotriva Germaniei pentru restabilirea independenței şi suveranității României; b) restabilirea frontierei sovieto–române în conformitate cu Tratatul din 1940; c) despăgubiri pentru pierderile**

cauzate URSS–ului prin operațiile militare și de ocuparea teritoriilor sale; d) eliberarea tuturor prizonierilor de război aliați și sovietici. Aceste condiții minime se vor înăspri dacă România nu le acceptă imediat.

3. – **Guvernul sovietic nu cere ocuparea României de trupele sovietice pe timpul armistițiului; dar trupele sovietice, ca și alte trupe aliate, trebuie să aibă posibilitatea, dacă situația militară o cere, să se deplaseze în toate direcțiile pe teritoriul român. Guvernul român va da întreaga asistență acestui scop în forma mijloacelor de comunicație pe pământ, pe ape și în aer.**

4. – **Guvernul sovietic consideră deciziile pactului de la Viena injuste și este de acord să acționeze împreună cu România împotriva ungurilor și germanilor pentru ca toată Transilvania sau cea mai mare parte a ei să revină României. Aceasta se va hotărî la Conferința de pace.**

5. – **Dacă România dorește să aibă pentru contacte cu Uniunea Sovietică pe lângă generalul reprezentant pentru probleme militare un reprezentant politic pentru probleme politice, guvernul sovietic nu are obiecții.**

Mareșalul care cunoștea foarte bine istoria românilor, relațiile cu imperiul țarist, întreaga problematică militaro–politică a Războiului de Independență când pentru salvarea armatei ruse de la Plevna, țarul, în chip de mulțumire, a exclus reprezentantul român de la negocierile de armistițiu, a ocupat aproape Principatele și a răpit cele trei județe sudice ale Basarabiei, după cum trăise drama încălcărilor grosolane ale condițiilor în care s–au cedat în 1940 Basarabia și Bucovina, nu s–a lăsat prins în plasa deliberat confuză a punctajului condițiilor de armistițiu oferite de Stalin. Cu o loialitate pur militară puțin cunoscută la capii politici ai epocii, i–a convocat pe Maniu și Brătianu, le–a prezentat punctajul sovietic și adresându–se lui Maniu i–a spus: **Nu pot primi aceste condiții. Nu mă cramponez de conducerea statului... Luați conducerea și acceptați–le Dv. dacă le găsiți acceptabile... Eu vă dau tot concursul militar.** Ambii „opozanți" au refuzat oferta Mareșalului.

Nici una din variantele Punctului 1 nu era acceptabilă. Adoptarea uneia sau a alteia fie lipsea România de armata sa, fie o dezonora prin atacarea aliatului pe la spate. Mareșalul a trimis instrucțiuni ambasadorului Frederic Nanu spre a cere îmbunătățirea condițiilor sovietice. Presat de timp, voind să taie Germaniei sursa de materii prime prețioase din Balcani: crom, bauxită, antimoniu, cea de uraniu din Munții Apuseni, toate concurând la fabricarea bombei atomice, Stalin a acceptat

rapid cererile Mareşalului, o oprire a ofensivei sovietice pe cea mai puternică linie de fortificaţii din Europa acelui timp: contraforturile Carpaţilor, Focşani, Dunărea Maritimă putând oferi Germaniei multiple posibilităţi de manevră, iar sovieticilor pierderi notabile în oameni, tehnică de luptă şi mai ales timp.

Stalin acceptă următoarele amendamente, care sunt comunicate la 31 mai:

1. –**Guvernul român va acorda armatei germane un termen de 15 zile pentru a părăsi ţara. Numai în caz de refuz Armata Română va lupta alături de Armata Roşie şi alte armate aliate pentru alungarea germanilor din România.**

2. – **La stabilirea reparaţiilor va fi luată în consideraţie situaţia economică grea a României.**

3. – **Guvernului român i se va atribui o zonă liberă prin care nu vor trece trupe sovietice dacă operaţii militare vor fi necesare pentru expulzarea germanilor din România.**

Mareşalul acceptă condiţiile dar amână ieşirea din Axă dintr–o serie de motive izvorâte din cunoaşterea sovieticilor care nu–şi ţin cuvântul chiar parafat într–un tratat; din prea marea încredere în anglo–americani şi în interesele lor în România, din grija faţă de o eventuală ocupaţie sovietică totală. În iunie şi iulie activează canalele diplomatice cu anglo–americanii, cerându–le să garanteze zona liberă a guvernului român oferită de sovietici. Asta însemna independenţă.

Tergiversarea, încrederea în anglo–americani, i–au fost fatale şi lui şi ţării.

• 1944, 7 august. Îl convoacă la Olăneşti, unde se trata, pe marele ziarist Pamfil Şeicaru, pe care–l trimite la Madrid să obţină garanţiile anglo–americane. Pamfil Şeicaru despre această întâlnire:

...L–am văzut pe mareşal la Olăneşti în ziua de 7 august. Mi–a cerut să plec urgent în Spania, la Madrid. Mareşalul mi–a spus: am obţinut trei puncte, mai sunt încă două; le vom avea: Ruşii nu vor să–i apuce iarna; Carpaţii anulează valoarea tancurilor. De aceea avem nevoie – dat fiind că armistiţiul se va încheia – de o bază de apărare în afara hotarelor. Ruşii vor semna armistiţiul aşa cum îl cred eu, favorabil, în condiţiile actuale ţării noastre. Dar nu–l vor respecta. Sigur vor fi încălcări şi nu vom putea protesta în presa noastră. Aşa cum am vorbit, avem nevoie în afara României de organe prin care să denunţăm opiniei internaţionale orice încălcare a celor prevăzute în acordul de armistiţiu.

În seara de 23 august, în drum spre Madrid, Pamfil Şeicaru era oaspetele generalului Ion Gheorghe, ambasadorul României la Berlin, în castelul Alt–Madlitz, proprietatea contesei von Finkenstein, unde fusese evacuat serviciul diplomatic al ambasadei după ce fusese bombardată capitala Germaniei. Ştia Pamfil Şeicaru de Fondul Naţional instituit de Mareşal ca să susţină presa emigraţiei în folosul României, în ideea enunţată la Olăneşti?

Ce este şi ce înseamnă acest Fond Naţional instituit de Mareşal încă din 1943?! Mai corect ce a fost şi ce putea să însemne dacă, după afirmaţiile profesorului doctor Şerban C. Andronescu în volumul său GLORIE, ADVERSITATE, INFAMIE, Eseu personal despre Mareşalul Ion Antonescu, publicat la New York în 1955 de **American Institute for Writing Research,** dacă n–ar fi încăput pe mâna unui politician veros, prooccidental, trimisul special al Mareşalului la Ankara spre a negocia armistiţiul cu Aliaţii, Alexandru Cretzeanu.

Dându–şi seama de faptul că Germania pierde războiul încă din 1942, Mareşalul a creat un Fond în franci elveţieni, în diaspora se vorbeşte de 20 milioane, cu scopul de a furniza presei şi asociaţiilor româneşti din Occident, mijloacele de a lupta împotriva abuzurilor ocupaţiei sovietice previzibile, câştigând opinia publică mondială pentru cauza românească.

Alexandru Cretzeanu, mă repet, a gestionat FONDUL NAŢIONAL. Brutus Coste din Portugalia a mai adăugat 1 milion, mai mult în folos propriu decât în folosul diasporei şi al unei lupte naţionale, aşa cum îl destinase Ion Antonescu.

• 1944, 23 august, dimineaţa, la Ministerul de Externe se primeşte telegrama care confirma acceptarea de către sovietici a amendamentelor Mareşalului şi invitaţia la tratative directe. Ticălosul Niculescu Buzeşti n–o comunică lui Mihai Antonescu. Urmează gafa istorică făcută de complotiştii din jurul regelui având consecinţe dezastruoase pentru mai bine de un deceniu, gafă care trimite 130.000 de militari români în prizonierat, spulberând în câteva ceasuri tot ceea ce Mareşalul reuşise să negocieze cu învingătorii, în folosul României.

MAREŞALUL ŞI ARMISTIŢIUL (2).

La 24 august 1944 aviaţia germană a bombardat palatul regal. În timpul detenţiei mişeleşti a Mareşalului în cămăruţa Safe–Fichet, acesta notează într–o agendă, pentru posteritate, adevărul despre Convenţia de armistiţiu propusă de Molotov şi motivele pentru care n–a acceptat–o. După bombardamentul german, maiorul Gh. Teodorescu

inspectând ruinele Casei Noi a palatului, a găsit agenda pe care a păstrat–o 40 de ani. Astăzi acest document capital care aruncă o lumină fascinantă asupra personalității complexe de patriot responsabil la scara istoriei a Mareşalului, se află la Arhivele Statului.

Reproduc din agendă, ceea ce Mareşalul i–a spus regelui (ros de dorul răzbunării pentru detronarea tatălui său şi austeritatea vieții de palat pe care i–a impus–o) în legătură cu propunerile sovietice de armistițiu: **...a accepta astăzi propunerile Molotov înseamnă:**

a) **A FACE UN ACT POLITIC DE RENUNȚARE şi pierderea Basarabiei şi a Bucovinei, act pe care România nu l–a făcut până acum niciodată de la 1812 şi până la ultimatumul Molotov.**

I–am adăugat că după părerea mea, făcând acest act, putem pierde beneficiul Chartei Atlanticului, în care Roosevelt şi Churchill s–au angajat, printre altele, „să nu recunoască nici o modificare de frontieră, care nu a fost liber consimțită".

Azi a semna propunerea Molotov înseamnă a lăsa mari riscuri pentru viitorul țării în ceea ce priveşte granițele țării.

b) **SĂ BAG ȚARA PENTRU VECIE ÎN ROBIE fiindcă propunerile de armistițiu conțin şi clauza despăgubirilor de război neprecizate, care bineînțeles constituie marele pericol, fiindcă drept gaj al plății lor, ruşii vor ține țara ocupată nedefinit. „Cine, i–am spus d–lui Mihalache, îşi poate lua răspunderea acceptării acestei porți deschise, care poate duce la robia neamului?".**

c) **A TREIA CLAUZĂ ŞI CEA MAI GRAVĂ ERA ACEEA de a întoarce armele în contra Germaniei.**

Cine poate, am arătat eu d–lui Mihalache şi... poate să–şi ia răspunderea consecințelor viitoare asupra neamului a unui asemenea gest odios, când putem să ieşim din război oricând dorim?

Am avea bazele viitoarei politici a statului asigurate şi i–am afirmat că dacă... de d–l Maniu, pe care l–am lăsat şi i–am înlesnit tratativele directe cu anglo–americanii, sau de d–l Mihai Antonescu, care a tratat cu ştiința mea, eu nu m–aş da la o parte şi aş da, dacă mi s–ar cere, orice concurs, pentru a scoate România din război, luându–mi curajul şi răspunderea să spun Führerului în față că România se retrage din război.

d) **A PATRA CONDIȚIE CERUTĂ DE MOLOTOV şi de anglo–americani este să dau ordin soldaților să se predea ruşilor şi să depună armele, care ne vor fi puse după aceea la dispoziție pentru ca împreună cu ruşii să izgonim pe nemți din țară.**

Care om cu judecata întreagă şi cu simţul răspunderii ar putea să dea soldaţilor ţării un astfel de ordin care odată enunţat producea cel mai mare haos şi lăsa ţara la discreţia totală şi a ruşilor şi a germanilor?

Numai un nebun ar fi putut accepta o astfel de condiţie şi ar pune–o în practică.

Vecinătatea cu Rusia, reaua ei credinţă faţă de Finlanda, ţările baltice şi Polonia, experinţa tragică făcută de alţii, care au căzut sub jugul bolşevic crezându–i pe cuvânt, mă dispensează să mai insist.

Notez că atunci când mi s–au propus acestea, situaţia militară a Germaniei, deşi stabilă, era totuşi încă tare.

e) **ÎN SFÂRŞIT PROPUNERILE LUI MOLOTOV mai conţineau şi clauze care ne impunea să lăsăm Rusiei dreptul de a pătrunde pe teritoriul României oriunde va fi necesar a izgoni pe nemţi din ţară. Adică, sub altă formă, prezenta ocupaţiunea rusească cu toate consecinţele ei...**

I–am răspuns domnului Mihalache că într–o astfel de situaţie este de preferat ca un popor pe care îl aşteaptă, dacă are siguranţa că îl aşteaptă o asemenea soartă, să cadă eroic, decât să–şi semneze singur sentinţa de moarte.

Deci, Mareşalul este în audienţa fatală la rege. Îi relatează motivele de fond, istorice grave, pentru care nu semnează armistiţiul în forma propusă de Molotov căruia îi ceruse schimbările necesare viitorului ţării, schimbări acceptate de partea sovietică, acceptul sosit la Ministerul de Externe în acea dimineaţă şi tăinuit de jalnicul trădător Niculescu–Buzeşti. Ceruse celor doi Brătieni, Gheorghe şi Dinu, ca şi lui Maniu să–şi ia şi ei răspunderea dacă el, Mareşalul, acceptă să ducă tratativele de pace. Le cere un angajament scris care să fie publicat: **...pentru ca poporul să vadă că s–a înfăptuit unirea internă şi pentru ca străinătatea, aliaţii şi inamicii să nu mai poată... privi dezunirea noastră...**

Mareşalul voise să vină la rege cu documentul unirii politice interne, şi să–i spună că–şi ia angajamentul să înceapă tratativele de pace. Coloana a V–a sovietică lucrând în paralel cu momeala armistiţiului a fost mai abilă, determinând camarila palatului la actul nesăbuit al arestării Mareşalului, cu toate consecinţele funeste pentru ţară şi tragice pentru Armată, care pierde 130.000 de militari luaţi prizonieri de sovietici după ce le deschiseseră poziţiile în urma ordinului regal.

MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (1).

Despre Diktatul de la Viena s–au scris tomuri întregi. Prin Diktat, politica lui Hitler realizase obiective esenţiale politice, economice şi militare în favoarea Germaniei, a Noii Ordini Mondiale în viziunea dictatorului german prin construirea **Donau–Land**–ului sau a **Confederaţiei Dunărene,** profita de bogăţiile minerale din nordul Ardealului şi prin intrândul secuiesc ameninţa de aproape zona petroliferă a Văii Prahovei. În materie de politică externă, Hitler era tradiţionalist. Nu voia să rezolve nici o problemă care–i viza pe aliaţii lui, până la sfârşitul războiului. Ardealul era folosit ca element de şantaj politic, economic şi militar atât pentru Ungaria, cât şi pentru România. În cazul unei defecţiuni româneşti fie politice, economice, militare, fie a unei defecţiuni totale, Ungaria spera să obţină întregul Ardeal.

De aici avansurile lui Horthy, venind în întâmpinarea cererilor germane în problema evreiască; a predat majoritatea zdrobitoare a evreilor din Ungaria şi ţinuturile cotropite. Numai din Ardealul de nord–vest, după introducerea sistemului **numerus clausus,** urmat de **numerus nullus** şi ghetoizare, din 166.601 evrei au fost deportaţi la Birkenau–Auschwitz 151.180, iar 14.881 au fost concentraţi în detaşamente de muncă forţată. Au supravieţuit circa 28.000 de evrei.

• Celebrul secretar de stat al Ministerului de Interne maghiar, fiorosul Endre László, în discursul radiodifuzat din 31 martie 1944 la care am mai făcut referinţă a spus:

...Antisemitismul maghiar nu este o politică la modă, nu este copierea sau imitarea ideilor şi curentelor politice actuale. Ungurimea nu de un an, doi, ci de decenii – am putea zice prima în Europa – a constatat pe propria sa piele ce pericol fatal înseamnă pentru ea influenţa evreiască care se amplifică în proporţii tot mai mari... trebuie să căutăm acea soluţie care exclude şi elimină în totalitatea sa evreimea din viaţa maghiară.

Dezideratul se materializează prin cunoscutul ordin nr. 6163/1944 al Ministerului de Interne care spune:

...guvernul legal maghiar, în scurt timp, va curăţa ţara de evrei.

• În problema evreiască, piatră de temelie a politicii rasiale a lui Hitler, regimul horthyst este infinit superior celui antonescian, lucru

care intră cu minus în revendicarea părții de Ardeal răpită prin Diktatul de la Viena, mărind suspiciunile lui Hitler față de România.

• În domeniul economic Horthy a dat cale liberă capitalului german în Transilvania de nord–vest. Industria chimică și a sulfului din Baia Mare au trecut sub controlul trustului german **Verein für Chemische und Metallurgiche Produktion.** Bauxita din Bihor a fost o altă prioritate a exploatării germane, alături de exploatările forestiere. Numai în 1942 s–au trimis în Germania 110.000 m^3 de lemne, alți 80.000 m^3 fiind ceruți de Wehrmacht.

Poziția intransigentă a Mareșalului în schimburile economice, pretinzând contravaloarea în aur fin a produselor românești, n–a fost de natură să concureze relațiile economice ungaro–germane și ungaro–italiene, italienii constituind o societate anonimă italo–ungară pentru industria uleiurilor minerale care a început sondajele în zona Săcel din 1942.

Pe acest fond complex al relațiilor ungaro–germane și româno–germane, se disputa între anii 1940–1944 Ardealul cedat, subliniindu–se că o pondere deosebită care înclina balanța spre Ungaria o avea tradiția. Ungaria feudalismului timpuriu fiind în parte o creație a cavalerimii germane și în decursul istoriei moderne o aliată fidelă a germanismului.

Iată ce spunea în acest sens, prin 1897, cancelarul de fier al Germaniei, colonelul de cuirasieri albi, baronul Otto von Bismarck–Schönhausen din vechea nobilime brandenburgheză care avea ca deviză:

Nu facem nimic gratuit și nu avem alt mobil decât interesul.

Citez: **Acolo între Carpați și Dunăre se găsesc ungurii. Pentru noi este ca și când am avea germani, destinul lor este legat de al nostru, ei vor trăi și vor muri cu noi, prin aceasta ei diferă esențial de sârbi și de români. Pentru noi, factorul unguresc este cel mai important dintre popoarele balcanice, care, știți, încep de la porțile Vienei.**

Este de neînțeles de ce mulți istorici onești și mulți comentatori politici ai epocii ignoră această crâncenă bătălie de culise pentru Ardeal dusă de România și Ungaria, bătălie transformată de Mareșal într–o ofensivă permanentă a diplomației românești și într–o teză de fond a 11 din cele 12 întâlniri cu Hitler, teză susținută vehement, finalizată la a 11–a întâlnire din 23–24 martie 1944 cu declarația confidențială a dictatorului german conform căreia el nu mai consideră valabil „arbitrajul" de la Viena.

MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (2).

Ofensiva duplomatică declanşată de Mareşal pentru anularea diktatului de la Viena începe după înăbuşirea răzvrătirii legionare şi curăţarea aparatului de stat de legionari, inclusiv a ambasadei din Germania, înlocuindu–l pe ambasadorul legionar Constantin Grecianu, cu diplomatul de carieră Raoul Bossy şi din iunie 1943 la retragerea acestuia, numindu–l ambasador pe fostul ataşat militar, colonelul din geniu Ion Gheorghe, avansat general de brigadă.

Ambasadorul Raoul Bossy şi–a îndeplinit conştiincios sarcina principală hotărâtă de Mareşal, aceea de a argumenta diplomaţiei germane conduse de von Ribbentrop că Transilvania este românească, de a demola pseudoargumentele ungureşti şi de a informa asupra atrocităţilor, samavolniciilor şi nelegiuirilor săvârşite de unguri în teritoriul cedat, pregătind astfel cercurile conducătoare germane pentru intervenţia în forţă a Mareşalului la întâlnirile cu Hitler.

Se întâmplă la Ministerul de Externe german, ceea ce s–a întâmplat cam în toate ministerele de externe ale statelor implicate în cel de al doilea război mondial şi în serviciile lor secrete: trădarea. Au trădat vârfuri americane şi britanice racolate de serviciile speciale sovietice. Au trădat materiale ultra secrete funcţionari şi militari germani ostili lui Hitler, atât serviciilor franceze, anglo–americane cât şi celor sovietice. Au trădat subalternii ministrului român de externe şi generali în care Mareşalul îşi pusese încrederea. În plus, în Ministerul de Externe german domnea viciul slugărniciei imprimat de structurile şi modurile de existenţă dictatoriale, frica de răspundere şi modul arbitrar de conducere al lui Ribbentrop, mai mult curtean nedeslipit de Hitler decât prezent efectiv la ministerul pe care–l conducea.

Fiecare dictatură şi fiecare guvernare îşi are tabu–urile ei.

Unul din tabu–urile anturajului lui Hitler şi al conducerii germane era diktatul de la Viena pe care–l considerau infailibil ca imparţialitate şi de mare folos Germaniei. Orice demers împotriva diktatului, radicaliza. De la Ribbentrop la Göring şi Hitler.

Pe acest fond de respingere, ambasadorul Raoul Bossy a încercat şi a reuşit să forţeze uşile închise şi ferecate ale diplomaţiei germane, prezentând memorii, documente, iconografie, secretarului de stat Weizsäcker, subsecretarului de stat Woermann şi foarte rar lui Ribbentrop, artizanul principal al diktatului, căruia aceste intervenţii i se păreau cu totul inoportune. JURNALUL diplomatului aduce o sumă de precizări preţioase care deslueşc atmosfera duşmănoasă în care

Mareşalul îşi declanşa ofensiva împotriva diktatului la întâlnirile lui cu Hitler şi conducerea germană. Din JURNAL, ziua de 19 septembrie 1941:

Remit lui Weizsäcker memoriul şi anexele privitoare la tratamentul populaţiei române... împreună cu o notă, care conchid că guvernul din Budapesta prin nerespectarea angajamentelor solemne luate la arbitrajul de la Viena, a repudiat unilateral sentinţa, dând astfel românilor dreptul de a-şi reexamina atitudinea. Verbal arăt că, pe când noi am executat dureroasele clauze teritoriale de la Viena, implicând cedarea leagănului poporului român, locuit în mare majoritate de noi, ungurii violează obligaţiunile ce şi-au asumat faţă de fraţii noştri ajunşi din nou în robie. Weizsäcker rămâne pe gânduri. Se uită la fotografiile ce-i prezint despre uciderea românilor ardeleni, despre dărâmarea până în temelii a bisericilor lor. Recunoaşte că avem dreptate. Guvernul german nu bagatelizează chestiunea. El va examina cu obiectivitate materialul ce prezentăm. Dar ce problemă insolubilă şi Transilvania.

Pentru stăruinţa sa şi abilitatea diplomatică de care a dat dovadă în problema diktatului, Raoul Bossy a fost decorat cu ordinul Steaua României în gradul de Mare Ofiţer.

• Baronul Alexander von Dörnberg, şeful protocolului Reich-ului avea misiunea ingrată de a-l face pe Mareşal ca la întâlnirile cu Hitler să nu calce tabu-ul numit „arbitrajul" de la Viena.

• Împotriva tuturor recomandărilor protocolare, încă de la începutul întrevederilor cu Hitler, Mareşalul înarmat cu o documentaţie complexă istorică, geografică, demografică, spirituală, l-a abordat pe dictatorul german fără menajamente, violent şi pasionat, obligându-l să-i asculte pledoaria pentru Transilvania.

• Generalul Ion Gheorghe, ambasador la Berlin după retragerea lui Raoul Bossy, în volumul UN DICTATOR NEFERICIT, titlu care mi se pare cu totul nesemnificativ, despre felul în care Mareşalul a înţeles să facă politica faţă de Germania. Citez:

...El era decis să facă cunoscute ţelurile sale politice. Pe primul loc se afla la el problema Transilvaniei. Această problemă a determinat ca un leit-motiv permanent raporturile sale cu Hitler cu o încăpăţânare şi o insistenţă demne de remarcat, Antonescu punea tot mereu în discuţie această problemă. El concepea sensul unei mai strânse legături între România şi Germania numai cu preţul redobândirii nordului Transilvaniei. Această redobândire nu era pentru el numai un scop politic, ci şi o credinţă. Ea era

însuşi sensul politicii sale. În numeroasele întâlniri pe care le–a avut Generalul Antonescu cu Hitler, Göring şi Ribbentrop, problema Transilvaniei s–a aflat pe primul plan, indiferent de pretextul nemijlocit al întâlnirii respective şi în ciuda rezervei cu care era întâmpinat când punea această problemă spinoasă...

• Prima vizită a pe atunci generalului Ion Antonescu la Hitler a fost în 22–24 noiembrie 1940, când s–a întâlnit cu acesta de două ori. Cu toate că în ţară nu–şi consolidase poziţia din pricina tulburărilor provocate de legionari, cu toate că şeful protocolului atrăsese atenţia asupra tabu–ului Transilvania, generalul Antonescu abia ridicat la puterea superioară, a legat colaborarea României cu Germania atotputernică de revizuirea diktatului de la Viena. Citez din volumul generalului Ion Gheorghe:

...Pentru a documenta justeţea pretenţiilor române asupra Transilvaniei, Generalul Antonescu s–a înarmat cu numeroase documente. Pe toate acestea i le–a prezentat lui Hitler. Temperamentul său înflăcărat şi mai ales sentimentul său patriotic l–au determinat pe Hitler să–i dea ascultare... deşi persoanele de faţă influenţate de propaganda ungară ascultau amuzate, Generalul nu a cedat. Hartă după hartă, statistică după statistică au fost prezentate de el, un argument urma după altul, până a fost pronunţat şi ultimul cuvânt pe care–l avea Antonescu pe inimă.

Finalul acestei prime întâlniri cu Hitler se concretizează exemplar în aprecierea dată de acesta, conducătorului român. Hitler avusese discuţii şi cu fostul rege Carol al II–lea pentru care avea un dispreţ profund. Când generalul Ion Antonescu şi–a încheiat pledoaria, Hitler a spus:

Aş fi fericit dacă generalii germani ar arăta o asemenea dragoste pentru poporul lor ca Generalul Antonescu pentru naţiunea sa.

• Relatarea lui Raoul Bossy în legătură cu audienţa la Mareşal în 9 februarie 1943, după a 7–a întâlnire a acestuia cu Hitler la Rastenburg din 10 ianuarie.

... Despre Transilvania (i–a spus lui Hitler) **o voi lua înapoi şi fără dumneavoastră, căci dacă un popor de 16 1/2 milioane, ca cel român, nu ar fi în stare să dezrobească 1 1/2 milioane de fraţi asupriţi de o naţiune mai mică, nu ar merita să trăiască.** (n.n. – am păstrat grafia lui R. Bossy).

MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (3).

O analiză atentă a demersurilor diplomatice şi politice întreprinse de Mareşal şi de Hitler în problema Ardealului cedat prin diktatul de la Viena conduce la câteva concluzii care definesc personalitatea, concepţiile, strategiile, geopoliticile celor doi conducători, subtilităţile lor diplomatice. Lucrările din culise. Măsurile secrete care să le asigure demersurile în realizarea scopurilor războiului.

• Hitler a evoluat în problema diktatului de la Viena pe o atitudine descendentă. A pornit de la respingerea fermă a rediscutării lui în 1940, atunci când Germania stăpânea Europa, acceptând din interes şi respect faţă de conducătorul statului român să–i asculte argumentele, fără să–i dea nici măcar iluzia unei speranţe că va reveni şi va admite o reevaluare a stării de fapt.

Raoul Bossy în JURNAL, la 13 februarie 1942, după a cincia întâlnire Mareşal–Hitler, la Rastenburg:

...În tren fac „le point" cu Antonescu. Îmi spune că a luptat din răsputeri cu Hitler, Ribbentrop şi Göring pe chestiunea Transilvaniei, dar că n–a reuşit să smulgă nici aparenţa unei făgăduieli de îndreptare a situaţiei. Göring a mers până la a–i spune că în fond majoritatea populaţiei ardelene o formează saşii...

A doua etapă pe linia descendentă a strategiei lui Hitler a constituit–o manevra acestuia de a–i oferi Mareşalului întinse regiuni la est de Nistru, locuite de români şi nu numai de români, cu un subtext transparent: compensaţie pentru Transilvania.

Generalul Ion Gheorghe despre acest moment în volumul citat:

...Îmi amintesc cum Hitler, stând în faţa unei hărţi a Rusiei a pus Mareşalului în mână un creion roşu şi l–a îndemnat să deseneze el însuşi linia până la care doreşte el să se întindă cucerirea sau poate anexarea definitivă de către români. Mareşalul Antonescu a spus că nu vrea să pună pe seama României sarcini insuportabile şi că Transnistria este suficientă pentru capacitatea română de administrare.

Deci o administrare de război a Transnistriei, temporară, nu o anexare ca o compensaţie pentru Transilvania. Mareşalul nu a căzut în cursa întinsă de Hitler.

A treia etapă pe linia descendentă a strategiei lui Hitler s–a materializat la a 11–a întâlnire cu Mareşalul care a avut loc la castelul Klessheim lângă Salzburg pe data de 23 şi 24 martie 1944. Mareşalul

venise să–l determine pe Hitler să evacueze Crimeea. Când s–a discutat situația generală, Hitler și–a manifestat neîncrederea față de Ungaria.

Ambasadorul nostru la Berlin, generalul Ion Gheorghe despre acest moment important pentru ambii conducători:

... – M–am convins de dreptatea României, a declarat el, **și sunt decis să anulez dictatul de la Viena. Vă cer însă, domnule Mareșal, să mă lăsați pe mine să aleg momentul în care voi face cunoscută hotărârea mea. Până atunci vă rog să păstrați o discreție absolută. Mareșalul mi–a relatat cu însuflețire convorbirea sa cu Hitler... mi–a recomandat cea mai strictă discreție...**

– Dumneavoastră trebuia însă să vă spun, din cauza calității de ambasador la Berlin...

Ofensiva sovietică, tragica evacuare a Crimeei, defecțiunea primului ministru al Ungariei, Kallay, arestarea lui Horthy, ocuparea Ungariei de trupe SS, desemnarea generalului Stojáy ca prim–ministru maghiar, l–au determinat pe Hitler să afirme că va face declarațiile oficiale corespunzătoare în legătură cu anularea diktatului de la Viena. Hotărârea a venit însă prea târziu pentru Mareșal.

Cu toată încrederea pe care Hitler i–a arătat–o Mareșalului, Wehrmachtul, Gestapoul și serviciile speciale germane și–au luat măsuri de precauție în România. Nu s–a declarat numărul real al soldaților germani aflați la etape, care nu era proporțional cu numărul celor de pe front, ci mai mare. Spionajul german a aflat că o parte substanțială a armamentului modern livrat României, în loc să fie trimis pe front este ținut în țară pentru a dota marile unități destinate fie a apăra România de un atac ungurese, fie pentru a elibera Ardealul de nord–vest cedat Ungariei. În consecință acest armament a fost dirijat direct spre unitățile românești de pe front, în cantități mici însă și vădit neîndestulătoare.

• Mareșalul a evoluat în problema diktatului de la Viena pe o linie ascendentă. În afara ofensivei directe îndreptate spre Hitler personal și anturajul lui prin care după aproape patru ani de presiuni a reușit să–i smulgă dictatorului german promisiunea de a anula diktatul de la Viena și–a luat măsuri militare proprii spre a putea relua teritoriul cedat printr–o acțiune militară, cu sau fără asentimentul Germaniei. Se pare că a scăpat momentul unei ofensive fulger în timpul crizei Kallay–Horthy, scăpare deliberată spre a nu produce o defecțiune fatală în imediata apropiere a spatelui frontului româno–germano–maghiar, supus presiunilor ofensivei sovietice și a realiza modificarea condițiilor de armistițiu care se negociau la Stockholm. Negociere care, spre a fi favorabilă României, nu se putea duce decât cu armele în mână. În legătură cu măsurile adoptate de Germania spre a nu mai livra

material de război modern Ungarici şi României este revelatoare discuţia generalului Ion Gheorghe cu generalul Becker, şeful societăţii de export pentru materialul de război care i–a spus direct ambasadorului român că informaţiile pe care le deţine confirmă faptul că România intenţionează să păstreze tehnica de luptă în ţară.

Recâştigarea pe cale politică sau militară a Ardealului de nord–vest a fost problema fundamentală a politicii externe duse de Mareşal, pentru a reîmplini România Mare pentru care luptase atât de eficient în marele război de Reîntregirea Neamului.

MAREŞALUL ŞI MANIPULĂRILE SIONISTE. (1).

În volumele ROMÂNIA CA O PRADĂ, NAZISMUL SIONIST şi ÎNVIEREA LUI IUDA am analizat metode, tactici, ideologii, strategii, logistici înglobate în războiul total atipic declanşat de sionism împotriva umanităţii spre a instala o NOUĂ ORDINE MONDIALĂ – **New Age**, condusă de plutocraţia evreiască. **New Age** cu un guvern unic, desigur evreiesc, cam cum se prefigurează în aşa zisa Comunitate Europeană unde jocurile sunt dictate de financiarii evrei; armată unică, poliţie unică, religie unică, într–o simbioză de rase, pură rămânând cea evreiască, simbioză care să anuleze popoarele, naţiunile politice, hotarele, particularităţile etnice, limbile şi dialectele, culturile şi spiritualităţile specifice; totul în folosul megamonopolurilor şi megatrusturilor planetare, umanitatea renunţând la lucrarea ei de milenii prin care s–a individualizat continental, pe rase, popoare, naţiuni; în folosul unor individualizări profesionale în care subiecţii să fie întrebuinţaţi pe glob acolo unde nevoile megatrusturilor o cer.

Planul sionist are rădăcini în antichitate, se fundează ideologic pe Vechiul Testament şi lucrările rabinice, este sprijinit logistic de finanţa suprastatală iudaică; stăpâneşte informaţia, intoxică, destabilizează şi manipulează opinia publică mondială prin mass–media stăpânită în proporţie de 85%; conduce în mod dictatorial câteva state occidentale în frunte cu SUA şi a făcut din Israel vârful de lance îndreptat împotriva Lumii Arabe, obstacol puternic în Africa şi Asia. Prin intermediul puterii financiare suprastatale a impus câtorva state occidentale legi nazisto–sioniste cu caracter rasist care sub pretextul combaterii antisemitismului încearcă pe cale administrativă, susţinută de campanii de presă dirijate cu abilitate şi violenţă, să înăbuşe orice luare de poziţie împotriva manevrelor sioniste de a–şi impune dominaţia asupra popoarelor şi a umanităţii.

Franţa, exemplul cel mai elocvent al unei naţiuni supuse evreimii

este prima țară europeană care a promulgat o lege rasistă proevreiască, legea cu conținut tipic nazist nr. 90–615, cunoscută sub numele de legea Fabius–Gayssot, impusă de plutocrația iudaică și semnată de președintele Franței, François Mitterand la 13 iulie 1990. Conform acestei legi cetățeanul care pune la îndoială sau neagă așa zisul holocaust al evreilor pe timpul celui de al doilea război mondial, camerele de gazare, crematoriile, numărul victimelor evreiești, va primi o pedeapsă de la o lună la un an de închisoare sau o amendă de la 2.000 la 300.000 franci, ca și plata cheltuielilor de judecată.

Printr–o înțelegere tacită și sub atotputernicia dictatului finanței iudaice tot ceea ce contestă manoperele evreiești mai vechi sau mai noi intră sub incidența acestei legi, sprijinită contondent de grupările de șoc sioniste **Betar** și **Tagar,** un fel de S.S. care dublează poliția franceză, întreprind acțiuni de pedepsire prin bătăi mortale, devastări de localuri și locuințe, în vreme ce L.I.C.R.A. – Liga Internațională Contra Rasismului și Antisemitismului, un puternic centru de presiune sionist, economic și politic, împreună cu francmasoneria și organismele subordonate acționează pentru marginalizarea social–profesională și distrugerea resurselor financiare ale celor incriminați de antiiudaism, antisemitismul fiind un termen nepotrivit, arabii fiind și ei semiți.

Spre a ilustra cele de mai sus, transcriu părerea unui evreu galițian, naturalizat francez înaintea primului război mondial, numit Isaak Blümchen, părere despre patria lui adoptivă:

... Franța este astăzi spada și scutul lui israel... Putem să punem pe picior de război 4 milioane de francezi care să apere speculațiile noastre internaționale, să acoperim marile noastre creanțe, să dezrobim pe frații oprimați, să realizăm politica noastră națională. ... Poporul francez este o vită ușor de tuns, docil la bici, muncitor, econom, umil față de stăpânii săi, productiv peste ce se putea aștepta de la Pământul Făgăduinței... În sfârșit, poporul evreu este stăpânul Franței.

MAREȘALUL ȘI MANIPULĂRILE SIONISTE.(2).

Celebrul revizionist francez, profesorul universitar Robert Faurisson a definit excelent așa zisul holocaust după cercetări care au durat decenii, cercetări la care s–au asociat oameni de știință, istorici, chimiști, ingineri, publiciști, din multe țări ale globului. Iată ce spune Faurisson, autoritate mondială în domeniu, citat de elvețianul Jürgen Graf în volumul DER HOLOCAUST AUF DEM PRÜFSTAND,

apărut la **Guideon Burg Verlag,** Bâle, Elveția – 1993 și în versiune franceză sub titlul: L'HOLOCAUSTE AU SCANNER, în aceeași editură. Citez din ediția franceză, pagina 117:

...Pretinsele camere de gazare hitleriste și pretinsul genocid al evreilor formează o singură minciună istorică, care a permis o gigantică escrocherie politico–financiară ai cărei principali beneficiari sunt statul Israel și sionismul internațional și ale cărei principale victime sunt poporul german, dar nu diriguitorii lui, poporul palestinian în întregime, în sfârșit, tinerele generații evreiești pe care religia Holocaustului îi închide din ce în ce mai mult într–un gheto psihologic și moral.

• Nahum Goldmann, fost președinte al Consiliului Mondial evreiesc în autobiografia sa PARADOXUL EVREU. Citez:

...Fără reparațiile germane care au început să intervină în cursul primilor zece ani de existență de stat, Israelul n–ar fi avut jumătate din infrastructura lui actuală: toate trenurile din Israel sunt germane, navele sunt germane, de asemenea electricitatea, o mare parte din industrie... fără să mai vorbim de pensiile vărsate supraviețuitorilor.

Peste câteva pagini Goldmann își ițește urechile scriind (pag. 160):

... Vreau acum să vă povestesc două episoade care aparțin capitolului „Cum să câștigi milioane, povestind istorii".

Această introducere este necesară spre a lămuri atât procesul monstruos al Mareșalului ca criminal de război pandant al procesului de la Nüremberg, uriașa înscenare a sionismului mondial, cât și lupta aceluiași sionism vreme de peste o jumătate de secol spre a–i desființa posteritatea, acuzându–l de genocid împotriva evreilor, genocid în care a avut complici Armata și poporul român, cu scopul evident mercantil de a cere României daune precum Germaniei, trecând huzurul evreiesc de pe spinarea germanilor, pe cea a românilor.

• Baza procesului de la Nüremberg este Acordul de la Londra semnat la 8 august 1945 de către SUA, Marea Britanie, Franța și URSS. Prin acest acord s–a înființat Tribunalul Militar Internațional, o instituție vremelnică și exclusiv politică având drept scop să desființeze Germania ca stat unitar, să–i stoarcă beneficii, să distrugă armata germană, să–i lichideze conducătorii, să culpabilizeze poporul german, să ucidă așa

zişii criminali de război, să mistifice adevărul istoric spre a întrona minciuna secolului: holocaustul evreilor ca transformându–i în martiri şi întreţinând diversiunea prin mass–media, trecând–o în programele tuturor gradelor de învăţământ, să impună evreimea ca pe o supranaţiune şi să mascheze lucrările subterane sau făţişe puse în slujba anulării naţionalului în favoarea suprastatalului dirijat de plutocraţia iudaică, în paralel cu dirijarea fondurilor estorcate Germaniei spre evreime şi statul Israel.

Tribunalul Militar Internaţional călcând legile elementare de drept a reînviat tehnica proceselor vrăjitoarelor din evul mediu. În loc de documente, cadavre, armele crimei, a admis ca „probe", într–o procedură „expeditivă" cum au numit–o Lord Justice Lawrence, preşedintele acestui tribunal improvizat, având soluţiile proceselor planificate de conducerile politice ale Aliaţilor; deci a admis ca probe „mărturiile" acuzaţilor smulse prin torturi bestiale şi ale „victimelor" dornice de răzbunare, ca şi documentele fabricate la iuţeală de diferite comisii ale aliaţilor, notorie, tragică şi rizibilă fiind acuzaţia adusă trupelor germane de a fi lichidat la Katyn, 11.000 de ofiţeri polonezi.

Articolul 19 de funcţionare a acestui aşa zis tribunal, tot atât de subordonat politicului ca aşa zisul Tribunal al Poporului care l–a judecat şi condamnat pe Mareşal, începe în felul următor: **Tribunalul nu va fi legat prin reguli tehnice relativ la administrarea de probe... şi va admite orice mijloc pe care–l va considera ca având o valoare probantă.**

Aici s–a admis ca probă şi faptul de notorietate publică.

Cine făcea şi face un fapt de notorietate publică? Mass–media. Cine conducea mass–media occidentală? Sionismul. Sionismul a avut nevoie de holocaust făcut din minciună „fapt de notorietate publică" încă din 1943. Tribunalul Militar Internaţional a consfinţit–o „juridic". A smuls prin tortură mărturisiri, după care i–a spânzurat pe acuzaţi. A strâns mărturii ale unora din cei peste 600.000 de supravieţuitori ai lagărelor, plătindu–le în pensii, cetăţenii în ţările dezvoltate, scoţând prin 1946 cam 6.000.000 de victime evreieşti, ca astăzi să ajungă pe toată Europa la în jur de 1.000.000 dintre care, stupefacţie, Mareşalul setos de sânge iudaic, a ucis 750.000.

În toată lumea sunt notorii scrierile care denunţă minciuna secolului XX – holocaustul. Cu anexele lui: aşa zisele camere de gazare, crematoriile, gazul **Zyklon B** (insecticid), execuţiile în masă. Numai procurorul sovietic a acuzat Germania că ar fi executat, pe lângă cei 11.000 de ofiţeri polonezi, 840.000 de prizonieri de război ruşi. Actul de acuzare pentru Katyn n–a fost redactat exclusiv de către sovietici. A

fost un act de acuzare întocmit de toţi cei patru aliaţi. Din partea Franţei l–a semnat Edgar Faure. Citirea actului a făcut–o colonelul sovietic Pokrovsky, procuror general adjunct al URSS la 14 februarie 1946.

La 13 aprilie 1990, însă presa internaţională publică declaraţiile sovietice conform cărora crima în masă de la Katyn a fost săvârşită de Beria, Merkulov şi agenţii NKVD.

Povestea cu săpunul fabricat din grăsimea evreilor, puerilă, a exploatat ani de zile iniţialele mărcii imprimate pe acest produs: RIF. Conform manipulării sioniste iniţialele ar însemna **Rein Judisches Feit,** adică „grăsime evreiască pură". RIF înseamnă **Reichsstelle für Industrielle Fettversargung** adică Serviciul de aprovizionare industrial în materii grase al Reichului.

Specialist în falsificarea istoriei încă din vremea lui Ptolomeu Filadelful, iudaismul a falsificat şi falsifică istoria contemporană cu un cinism şi un sadism necunoscut în decursul vremurilor, vânând cu perseverenţă diabolică marile valori ale naţiunilor spre a le lipsi de reprezentanţii lor naturali şi a le putea manipula conform strategiei milenare puse în slujba instalării aşa zisului popor ales la conducerea omenirii.

Mareşalul ca şi Eminescu sunt personalităţi–ţintă ale ofensivei iudaice, fiind consideraţi stâlpi principali de rezistenţă ai naţionalismului românesc.

O CONCLUZIE PARŢIALĂ. Pandant al înscenării pseudojuridice de la Nüremberg, procesul înscenat Mareşalului de sionismul, travestit acum în straie bolşevice, i–a prilejuit acestuia să adauge încă un fapt istoric care să–i consolideze posteritatea, ridicându–l în rândul eroilor martiri care au plătit cu capul lupta pentru păstrarea moştenirii sacre a românilor: Patria.

Maestru al dezinformării, al tehnicilor manipulatorii printr–o gamă largă de mijloace începând cu mass–media, literatura, artele, memorialistica, falsificarea de documente şi neterminând cu un uriaş volum de lucrări botezate *ştiinţifice,* sionismul, excelent campion al diversiunii îl tratează pe Mareşal exclusiv prin două coordonate: alianţa cu Germania lui Hitler şi aşa zisul holocaust al evreilor, rupându–l abil de România anilor 1940–1944, de starea ei economică, de raporturile sociale, de rolul asumat în redresarea plurală a sistemului naţional în interdependenţa subsistemelor lui generatoare de istorie: de la armată la învăţământ şi cultură, de la economie la justiţie, de la reforma instituţională la strategia salvării statului, de la bază la suprastructură.

Tot acest demers într–o conjunctură internațională dezastruoasă pentru o bună parte din umanitate şi într–un timp calendaristic sufocant de redus, abia 4 ani traumatizați de război. De spectrul dezagregării statului național unitar la realizarea căruia contribuise ca strateg militar.

Eliminând viclean conjuncturi interne şi externe determinante, cu impact percutant în economie, politică, stare de spirit generală, rupând arbitrar continuitatea istorică personalizată de intervalul interbelic cu tarele ei mortale: corupție, politicianism venal, vânzarea avuției naționale către străini prin practica antinațională a concesiunilor, polarizarea bogăției, sărăcirea maselor cu tot cortegiul ei de efecte de la boli endemice la analfabetism, subnutriție şi nivel de viață subeuropean, exploatarea sângeroasă a maselor țărăneşti şi muncitoreşti, sionismul satanizează Mareşalul şi regimul lui de autoritate, politizând până la greață, falsificând, denaturând, amplificând actele şi demersurile Mareşalului pe cele două coordonate, amintite: alianța militară cu Germania şi măsurile severe împotriva agenților, spionilor, teroriştilor, diversioniştilor, asasinilor şi speculanților evrei. Trecând sub tăcere motivațiile istorice, socio–politice, economice ale acțiunilor lui pe aceste coordonate, ca şi reacțiile dure la excesele germane sau cele umanitar–politice față de evreimea europeană şi din România, de fapt două coordonate care nu pot sub nici un motiv defini complexitatea epocii, căreia Mareşalul i–a răspuns dintr–o perspectivă praxiologică eficientă şi salutară pentru statul român parțial dezmembrat, fără aliații tradiționali, înconjurat de state revizioniste, aflat în plină anarhie socială şi politică, având economia amputată prin cedările teritoriale şi un număr de 6 milioane de cetățeni români lipsă la muncă, producție şi mobilizare. Ca şi resursele avuției naționale, ale transporturilor şi comunicațiilor reduse penibil după cedările ținuturilor istorice româneşti.

Dacă Mareşalul n–avea cum cunoaşte praxiologia filozofului polonez Tadeus Kotarbinski sau a sociologului american Talcot Parsons, îndelunga lui practică de ofițer strălucit de stat major, comandant de mari unități, şef al Marelui Stat Major şi ministru al Apărării l–a dotat cu harul acțiunii eficiente proiectate din prezentul imediat spre un viitor benefic căruia s–a ostenit să–i creeze premisele în economie, în social, în național.

În 1980, la Editura Politică a apărut volumul ACȚIUNEA UMANĂ ŞI DIALECTICA VIEȚII SOCIALE de Ion Tudosescu. Definirea acțiunii umane la acest autor îmbracă perfect două personalități istorice ale românilor din contemporaneitate: Mareşalul şi Nicolae Ceauşescu. Amândoi victime ale sionismului în variantele kominternistă şi fabiannazistă. Adaptând definirea acțiunii din acest

volum la scurtul răgaz antonescian constatăm că acțiunile lui au fost **transformatoare** pe întregul sistem național și anume:

• a eliberat economia de subordonarea față de capitalul străin, limitându–i ponderea la capitalul aliaților de moment;

• a orientat–o spre o economie dirijată, de război, autarhică, putând să–și ajungă sie–și și națiunii, surplusul fiind folosit într–un comerț exterior pe bază de **clearing** (schimburi de produse) sau cu plata în aur;

• a eliberat–o de exploatarea sângeroasă a evreimii;

• a asigurat o balanță de plăți excedentară;

• a asigurat o piață românească rentabilă;

• a stocat în depozitele Băncii Naționale 23 de vagoane de aur fin, acoperind moneda națională la 27,5%, transformând leul ca monedă forte;

• pe baza a două subscripții publice a răscumpărat 20% din creanțele debitoare externe, reducând cu 23 de miliarde datoria externă a României în valoare de 103 miliarde lei;

• știm, sau dacă nu știm, aflăm din cele ce urmează că în iunie 1930, guvernul Iuliu Maniu a obținut un împrumut de 8 milioane de dolari de la trustul american Morgan, ca dobândă de 8%. Termen de rambursare, data când statul român contracta alt împrumut extern. Suma plus dobânzile au fost restituite în câteva luni. În pofida restituirii, trustul a obținut concesionarea telefoanelor către societatea **International Telephone and Telegraph** din New York pe timp de 20 de ani. Statului i s–a interzis să construiască și să instaleze centrale și posturi telefonice, primind din beneficii un fel de bacșiș ridocol de 10%. După un an de guvernare autoritar–autarhică, regimul Antonescu prin Banca Națională a României răscumpără acest obiectiv strategic esențial, telefoanele, la valoare dublă decât cea plătită de trustul Morgan în 1931;

• a lichidat anarhia socială și terorismul politic, scoțând Garda de Fier din istorie;

• a acționat politic, militar și diplomatic pentru reîntregirea teritorială a țării și refacerea României Mari;

• a motivat refacerea unității moral–spirituale a poporului român dezbinat de politicianism, francmasonerie, sărăcie și înapoiere, oferindu–i un ideal național imediat, i–a redezvăluit valorile perene ale patriotismului, i–a redat încrederea în sine, demnitatea terfelită de lașitățile și oportunismele guvernărilor interbelice;

• prin războiul drept de eliberare a Basarabiei, Bucovinei și Herței i–a pus în valoare virtuțile ostășești străvechi, aducându–i un nou argument hotărâtor în disputa pentru aceste teritorii naționale;

• a încercat, neavând timpul necesar să le pună în practică, să alcătuiască sisteme normative, coduri care să reglementeze funcționarea anarhică, centrifugă, ineficientă a macro și microsistemelor social–economice;

• a încercat să întărească păturile mijlocii, productive, săteşti si orăşeneşti;

• a protejat muncitorimea industrială și salariații din domeniul privat de rapacitatea patronilor. (Rezoluția pusă pe un raport asupra patronilor care nu asigură protecția muncitorilor: **...Să se meargă progresiv cu pedepsele. Să se mărească amenzile. Să se procedeze cu reținere până la de trei ori succesiv pentru aceia care nu se îndreaptă. După aceea să fie trimişi în lagăr).**

• a fost un aprig apărător al bugetului țării, luând măsuri drastice împotriva risipei, dând personal un exemplu de cea mai severă austeritate. Când ambasada Germaniei a cerut ca România să pună la dispoziție 400 milioane de lei în clearing pentru ajutorarea saşilor și șvabilor înrolați în Wehrmacht sau Waffen S.S., a respins cererea, ordonând să nu se facă nici o deosebire între familiile românilor și germanilor aflați pe front;

• indemnizația de Șef al Statului a cedat–o marilor mutilați de război;

• către șeful Cabinetului Militar, colonelul Davidescu:

...Ascultă Davidescu, trebuie să știi și să explici ofițerilor că eu nu pot hrăni suita, deoarece eu nu am o listă civilă, că trăiesc din soldă ca toți și trebuie să vă organizați întreținere proprie

... M–ai înțeles greșit Davidescu. Am spus că nu pot hrăni pe contul meu întreaga escortă și nu m–am gândit la cei câțiva ofițeri, care bun înțeles au loc în permanență la masa mea;

• a dat sensuri superlative onoarei, demnității, atât personale cât și naționale, ridicând suveranitatea statului la rang de principiu conducător, infailibil. Actelor de demnitate, onoare, suveranitate înscrise în acest volum, luminate și cimentate de cunoaşterea și trăirea pasională a istoriei românilor îi adaug încă unul cu totul exemplar. Când după invazia Aliaților în Italia, aceasta a fost împărțită politic în Italia de sud sub regimul așa zis democrat al mareşalului Badoglio și Italia de nord cu Mussolini sub acoperirea trupelor germane, Hitler i–a cerut prin Killinger să închidă reprezentanța diplomatică a guvernului Badoglio, manevrat de Aliați. Killinger insistă în numele Führerului. Mareşalul rămâne de neclintit. **Pentru noi,** îi replică lui Killinger, **libertatea lui Bova Scoppa este o chestiune de onoare.** Era și o chestiune politică, pandantă la demersurile pentru obținerea armistițiului, complementară

nepredării către Germania a evreilor sau a grupului diversionist britanic paraşutat, condus de locotenent colonelul Chastelain;

• a făcut din prevedere una din tezele fundamentale ale strategiei lui politice şi militare căreia România îi datorează raportul superior de forţe în comparaţie cu armata germană din România şi cu armata ungară, raport superior de forţe care, la scara istoriei, a asigurat supravieţuirea ţării în august 1944.

ALTE PRECIZĂRI CARE–L EXPLICĂ PE MAREŞAL.

Autorul n–a făcut o obsesie din nazismul sionist. Ca oricare ideologie întruchipată într–o formulă socială sau statală este perisabil. Se va autoruina ajutat de fundamentalismul islamic, de decăderea forţei lui de izbire: SUA; de viitoarea tripolaritate a superputerilor, dacă nu cumva o cvadripolaritate atunci când lumea arabă se va federaliza. Mă preocupă şi i–am dedicat câteva volume de analiză în măsura în care, sub forma dominaţiei financiar–politice sau bolşevic–kominterniste a exercitat acţiuni malefice asupra României cu începere de la jumătatea secolului 19, încercând să se opună Unirii Principatelor, boicotând Independenţa, războiul care a câştigat–o, pacea, Marea Unire, tratatele următoare Războiului Reîntregirii, independenţa economică şi politică a ţării, acţionând printr–o diversitate de mijloace să anuleze Naţionalul, să desfiinţeze direcţiile politice, ideologice, economice, sociale care–l reprezentau şi să lichideze fizic pe purtătorii lui de cuvânt: Brătianu, Nae Ionescu, C.Z. Codreanu, Octavian Goga, Nicolae Iorga, mareşalul Antonescu, Nicolae Ceauşescu, rămânând cercetării să elucideze morţile misterioare ale unor intelectuali de frunte din deceniul 8 al secolului 20 care i s–au opus.

Pentru români, biografia Mareşalului lor întregitor de ţară nu se limitează la perioada–ţintă a nazismului sionist. Dacă ar face–o aşa cum o jumătate de secol au încercat s–o facă iudeokominterniştii, monarhiştii şi nazismul sionist, ar cădea naiv, ca să nu spun prosteşte, în ambuscada acestora.

Biografia Mareşalului încă din momentul când a îmbrăcat uniforma de cadet cavalerist a intrat în interferenţă şi inderdependenţă reciproc creatoare cu Armata, instituţie fundamentală a istoriei românilor. Interferenţă şi interdependenţă având ca motivaţie dinamică, patriotismul, factor spiritual multifuncţional aflat la baza valorizării naţiunii ca laborator al dinamicii istorice. Însuşit de omul, militarul, responsabilul de sine şi de alţii, pedagogul şi strategul Ion Antonescu ca idee–forţă care i–a modelat stilul de gândire şi de acţiune,

patriotismul i–a deschis perspective largi spre valorile perene ale trecutului românilor şi deopotrivă spre cele ale istoriei militare a umanităţii, perspective condensate mai apoi în sinteze, cărora experienţa de făuritor de eveniment militar al Războiului de Întregire, dublată de experienţa diplomatului militar în acelaşi război şi mai apoi ca ataşat militar la Paris, Londra şi Bruxelles, i–a adăugat o largă deschidere spre înţelegerea geopoliticii mondiale contemporane lui.

Aceşti termeni generali se exprimă plenar printr–o:

• BIOGRAFIE EXEMPLARĂ, care personalizează valori etice, morale, civice, umaniste, complementare structurii patriotice fundamentale, făcând din Mareşal un reprezentant emblematic al Oştirii Române şi deopotrivă al naţiunii sale. Aici se apelează la biografia lui adevărată nu aceea cenzurată, interpretată scălâmb şi abuziv, de multe ori sub limita celei mai elementare informări aşa cum au făcut–o şi doi sărmani scribi americani pre numele lor James Dulan şi Carroll Steward, autorii unui opuscul intitulat: PLOIEŞTI. THE GREAT GRUND – **Air Battle of 1 August 1943,** New York, Randon House, 1962, tradus în franceză în 1964 şi tipărit de editura de altfel onorabilă, Robert Laffont sub titlul: OPÉRATION „RAZ DE MARÉE" (TIDAL WAVE) **sur les pétroles de Ploesti.**

Iată modelul tipic de dezinformare, dublat de incultură propăşit sub aripa urii din veninul căreia cei doi scribi au supt cu sârg la sânul doicii lor iudeo–maghiară. Citez:

...Ambasadorul Germaniei în România, baronul Manfred von Buch–Killinger, a susţinut Garda de Fier şi pe şeful ei generalul Ion Antonescu, un omuleţ din Transilvania cu nasul cârn; fost elev la Saint–Cyr, el şi–a câştigat celebritatea încă din 1919, comandând o bandă specializată în jefuirea magazinelor, spitalelor şi caselor particulare din Bucureşti.

A răspunde unor asemenea cretinoizi ar însemna să cobori la nivelul lor.

• Născut la 2 iunie 1882 la Piteşti, într–o familie de ofiţeri superiori.

• 1898, la 16 ani, intră în Şcoala Fiilor de Militari din Craiova.

• 1902. Devine cadet la **Şcoala de Ofiţeri de Infanterie şi Cavalerie.**

• 1904, iunie. Regele Carol I inspectează şcoala. Căpitanul Alexandru Sturdza, dezertorul la inamic de pe frontul din Moldova, pe atunci comandantul escadronului Şcolii de Ofiţeri, îl prezintă suveranului pe cadetul Ion Antonescu, ca pe un elev deosebit de bun.

• 1904, absolvă **Şcoala de Ofiţeri de Infanterie şi Cavalerie** ca şef de promoţie, fiind înaintat la gradul de sublocotenent de

cavalerie şi este repartizat Regimentului 1 roşiori, cu garnizoana la Galaţi. Aici se cuvin câteva cuvinte despre oştirea noastră din acel timp. Avea experienţa primului război din istoria modernă a ţării (1877–1878); după două veacuri de stagnare şi cvasiinexistenţă a organismului militar. Regele Carol I îi imprimase un statut, o organizare, o orientare doctrinară şi o instruire de tip german. Se face greşeala, cu efecte pe termen lung, ca ofiţerii cei mai bine pregătiţi să fie trimişi la studii în ţări occidentale diferite. Reveniţi în patrie vor deveni reprezentanţi zeloşi ai doctrinelor militare studiate şi ai modelelor militare respective, intrând unii cu alţii într–un conflict doctrinar şi organizatoric care nu va aduce nimic bun unităţii de structură a armatei. Acestui viciu la vârf i se vor adăuga conflictele de orgolii dintre generali şi apartenenţa lor de clasă, ca şi viciul mortal al clientelismului politic.

Corpul ofiţeresc forma o castă privilegiată.

Viaţa militară avea ritualuri interioare şi de garnizoană care o personalizase şi o singularizase în ansamblul vieţii societăţii. Rigoarea ţinutei şi a manierelor, ceremonialele, căsătoria obligând alegerea unei soţii cu dotă care să asigure un nivel de viaţă reprezentativ, conştiinţa că ofiţerul reprezintă Patria a cărei independenţă a făurit–o pe câmpul de luptă, cultul faptelor de arme din războiul recent şi din istoria militară a românilor, intrate în interferenţă cu asprimea serviciului şi duritatea regulamentelor, forjaseră o tipologie inconfundabilă, păstrată până la sfârşitul celui de al doilea război mondial: tipologia militară.

Tânărul sublocotenent de cavalerie Ion Antonescu venit dintr–o familie de militari îşi însuşeşte la superlativ modul existenţial militar care presupune o etică, o morală, o filozofie specifică. La toate acestea arma de elită a cavaleriei căreia călăraşii şi roşiorii de la 1877 adăugaseră un spor eroic tradiţiei glorioase scrisă veac după veac în marile bătălii purtate de voievozi pentru păstrarea fiinţei naţionale, obligă la rigori sporite.

Conform uzanţelor, la un an după stagiul la regiment, sublocotenentul Ion Antonescu urmează cursurile **Şcolii Speciale de Cavalerie** din Târgovişte, clasificându–se primul dintr–o promoţie de 23 ofiţeri (1905–1906).

• 1906, decembrie, revine la regiment după manevrele anuale de toamnă când a fost ataşat la cartierul diviziei de cavalerie, fiind remarcat la excepţional de generalul Averescu şi de prinţul moştenitor Ferdinand, inspectorul general al cavaleriei. Iată–l la începutul carierei militare, sublocotenent abia de doi ani, intrat în atenţia vârfurilor armatei şi ale statului.

• Propaganda proletcultistă iudeo–kominternistă, cea

cosmopolită postdecembristă denaturează şi mistifică rolul sublocotenentului Ion Antonescu în reprimarea unor răsculaţi la 1907, încercând să facă din episodul tragic de la Galaţi, nu numai un cap de acuzare, dar şi un proces istoric, ca şi când un sublocotenent comandând 12 roşiori ar fi înecat Galaţiul în sânge nevinovat.

În volumele ROMÂNIA CA O PRADĂ şi ÎNVIEREA LUI IUDA am analizat pe larg cauzele care au generat răscoala ţărănească de la 1907. Galaţiul şi Brăila erau centre ale unor trusturi arendăşeşti evreieşti, ale marilor angrosişti de grâne, exportatori şi armatori evrei. Era firesc ca unda de şoc a răscoalei să lovească şi Galaţiul, garnizoana unde–şi făcea serviciul sublocotenentul Antonescu.

• 1907, 12 martie. În jur de 200 săteni din Vadu Ungurului şi Lazoveni intră în Galaţi pe Strada Domnească spre a ajunge la prefectură. După îndârjirea lor se presupune că voiau să se răfuiască şi cu arendaşii din oraş, cei care–i exploataseră sângeros. Sublocotenentul Antonescu primeşte ordin să–l însoţească şi protejeze pe prefectul Danielopolu cu o escortă compusă din 12 roşiori. Prefectul se adresează manifestanţilor cărora li se alăturaseră şi cei din mahalalele oraşului. Este agresat uşor, fără a fi lovit. Se sperie. Îi somează de trei ori să se retragă. Manifestanţii se îndârjesc. Prefectul, autoritatea supremă a locului sub ordinele căruia Ministerul de Război pusese garnizoana, ordonă: foc. Sublocotenentul Antonescu se află sub imperiul implacabil al jurământului militar şi al regulamentelor. Preia ordinul autorităţii căreia îi făcea protecţia. Prima salvă de intimidare este trasă cu cartuşe de manevră. Răsculaţii se radicalizează. Trec la atacul prefectului şi al escortei. A doua salvă este trasă cu muniţie de război. Prefectul a declarat că au văzut 5 morţi şi 7 răniţi. Procurorul general Tătaru raportează 12 morţi, 3 răniţi grav şi 8 răniţi uşor.

Ofiţerul nu are nici o răspundere în ordinea militară a faptului. Regele Carol I, guvernul, parlamentul au scos armata să reprime răscoala şi să salveze statul de anarhie. Sublocotenentul şi–a făcut datoria. General fiind a reprimat rebeliunea legionară, salvând la rându–i statul de anarhie. Motivaţie valabilă şi pentru Carol I.

• După reprimarea răscoalei, principele moştenitor Ferdinand, trimis de rege în zonă, notează personal în Foaia calificativă a sublocotenentului Ion Antonescu: **Este un tânăr ofiţer care a făcut întocmai ceea ce promitea. Caracter cu deosebire serios şi de încredere, lucru de care a dat probe deosebite în timpul răscoalelor. Cunoştinţele sale sunt foarte bune şi are un raţionament just şi clar.**

Notăm că principele moştenior Ferdinand era un umanist cu

cunoştinţe enciclopedice, dublat de un mare timid, că avea o bună cunoaştere a oamenilor şi că, reţinând activitatea ofiţerului la manevrele din toamna lui 1906, din timpul celui de al doilea război balcanic, îl va promova spectaculos peste capul ierarhiei militare în timpul primului război mondial, valorificându–i superlativ calităţile organizatorice, strategice şi diplomatice.

Aici se face o paranteză în care autorul, în afara oricărei idei preconcepute notează următoarele: regele Carol I ia cunoştinţă de existenţa unui foarte bun cadet din Şcoala de Ofiţeri de Infanterie şi cavalerie, Ion Antonescu. Prinţul moştenitor Ferdinand îl notează la excepţional cu ocazia manevrelor din toamna 1906 şi după răscoala ţărănească din 1907. Regele Ferdinand îl promovează şi–l decorează cu cea mai înaltă distincţie militară, ordinul Mihai Viteazul **proprio–moto,** adică din voinţa suveranului; fiul regelui Ferdinand Carol al II–lea vrea să–l execute, apoi îi acordă autoritatea supremă în stat, este silit să abdice de generalul Ion Antonescu; iar nepotul lui Ferdinand şi fiul lui Carol, regele Mihai I îşi răzbună tatăl şi predă Mareşalul României invadatorului sovietic după care acceptă ca un tribunal nemernic să–l condamne la moarte şi Mareşalul să fie executat de o bandă de lumpeni travestiţi în gardieni de puşcărie.

• 1908, 10 mai. Este avansat locotenent la **excepţional..**

• 1909, aprilie. Concurează la admiterea în Şcoala Superioară de Război. Intră pe primul loc.

• 1910–1911. Locotenent colonelul Gh. Scărlătescu, directorul de studii al Şcolii Superioare de Război (Academia Militară) îl propune să fie avansat căpitan **„la alegere".** Adică la excepţional.

• 1911. La manevrele din toamnă este notat la excepţional.

Două momente de răscruce din istoria modernă a românilor în care Armata a jucat un rol determinant, îi acordă ofiţerului Ion Antonescu un loc eminent care–i valorifică calităţile excepţionale de organizator, strateg şi militar de elită: – al doilea Război Balcanic şi Războiul pentru Întregirea Patriei.

• 1913. Al doilea Război Balcanic. Căpitanul Ion Antonescu în vârstă de 31 de ani este adus la Statul Major al Diviziei 2 Cavalerie, punându–şi în valoare calităţile de organizator în timpul mobilizării, concentrării şi operaţiunilor din Bulgaria. Cel mai edificator document nu poate fi decât notarea superiorilor săi din care reproduc un fragment:

... În timpul operaţiunilor a fost cu deosebire întrebuinţat în recunoaşteri şi transmitere de ordine la distanţe foarte mari şi în terenuri extraordinar de dificile. Străbătând fără preget în timpul nopţilor, pe vreme rea şi izolat în regiuni înţesate de comitagii

(n.n. – sângeroşii şi cruzii partizani bulgari) **mi–a dovedit că posedă în cel mai înalt grad calitatea de căpetenie a ofiţerului de cavalerie şi stat major: Curajul în singurătate. Curaj şi sânge rece deosebit mi–a dovedit şi în afacerea de la Ohranie, unde a avut o atitudine foarte cavalerească în recunoaşterea dispoziţiunilor de luptă şi în supravegherea lor sub focul inamicului, unde l–am văzut în adevăr fericit că trăieşte şi poate muri pentru ţară. Mulţumită recunoaşterilor acestui neobosit ofiţer, divizia s–a găsit... în cele mai bune condiţii de trai... L–am găsit adesea în spital, printre holerici, unde se ducea fără nici un ordin... Le ducea tutun şi–i îmbărbăta. Mult simţ naţional şi excelent patriot... Un eminent ofiţer de cavalerie şi stat major... El merită orice distincţiune.**

A şi fost decorat de câteva ori, obţinând şi Virtutea Militară de aur. Notarea reprodusă mai sus a fost făcută de către şeful de stat major al Diviziei 2 Cavalerie, maiorul Marcel Olteanu.

Subliniez că al doilea Război Balcanic a confirmat în campanie calităţile militare şi umane de excepţie ale unui **executant.** Ofiţer inferior excelent pregătit, tenace, dârz şi curajos, onorând superlativ profesia complexă şi dificilă a armelor.

O NOUĂ TREAPTĂ A CONFIRMĂRII calităţilor superioare de organizator, ofiţer de concepţie, strateg şi diplomat ale căpitanului Ion Antonescu este **Marele Război de Întregire a Neamului.** Inspectorul şef al cavaleriei, prinţul Ferdinand încoronat rege la 28 septembrie 1914 (stil vechi) l–a avut mereu în vedere pe ofiţerul de el notat la excepţional în 1907 şi de şefii ierarhici în al doilea Război Balcanic. Cum preliminariile intrării României în primul Război Mondial se configuraseră, cum armata nu era pregătită şi dotată la nivelul beligeranţilor, cum la nivelul ierarhiei superioare existau fricţiuni care minau unitatea de concepţie şi comandament, proaspătul uns rege şi căpetenie a oştirii face un act de autoritate numindu–l pe căpitanul Ion Antonescu din cavalerie la comanda Biroului Operativ în Statul Major al Corpului 4 Armată. Peste capul şi fără consimţământul comandantului Corpului, generalul Prezan. Salt ierarhic surprinzător menit de pe atunci să stârnească invidii şi duşmănii mortale care l–au urmărit toată viaţa şi care l–au dus, prin trădarea generalilor, în faţa plutonului de execuţie.

Aici se fac câteva precizări care subliniază caracterul viitorului Mareşal şi schiţează racilele care au minat comandamentele: invidia, setea de glorie cu orice preţ, negarea calităţilor comandanţilor de acelaşi nivel, nepotismul cel mai revoltător şi sfidător, intrigăria de buduar sau politică, slugărnicia, chiverniseala.

Generalul Prezan, pe bună dreptate ofensat de numirea neavizată de el a căpitanului Ion Antonescu în funcţia capitală din statul major al Corpului său de Armată, îl cheamă pe căpitan şi–i spune milităreşte că este nedorit. Replica ofiţerului lămureşte un caracter şi defineşte un principiu de comportament:

...Domnule general, am onoarea să vă raportez că am fost mutat fără ca eu să fi cerut. Nici mie nu–mi convine să stau în Corpul acesta de Armată, aşa încât vă rog chiar să insistaţi să fiu mutat. Înfruntarea dintre general şi căpitan a avut urmările cele mai fericite pentru ambii ofiţeri, pentru Corpul 4 Armată în special, şi mai târziu pentru întreaga Armată Română. Generalul Prezan s–a dovedit bun cunoscător de oameni şi cavaler.

• 1915. Notarea căpitanului:

...demn şi nedispus la concesii care–i ating onoarea. Căpitanul Antonescu este desemnat de pe acum pentru cele mai înalte trepte militare. Notare vizionară care se va transforma prin Mareşal într–o pagină eroică de istorie românească.

Volumul de faţă nefiind unul de istorie militară, năzuind să contureze personalitatea Mareşalului reprezentativă pentru naţiune şi armata sa, maculată abject, folosită ca vârf de lance al şantajului sionist, incriminată ca printr–o manevră abilă de dezinformare şi manipulare să culpabilizeze poporul, statul, cultura, spiritualitatea românească spre a stoarce beneficii materiale şi a transforma România în rezerva strategică a Israelului conform planului Alianţei Universale Israelite de la sfârşitul secolului 19 şi începutul secolului 20, apelează la documentul revelator, evitând tot ce nu ţine de rigoarea lui.

Este notorie în epocă rivalitatea dintre şefii armatei: generalii Averescu şi Prezan, ambii mareşali după război. După ce căpitanul Ion Antonescu a fost primit de generalul Prezan în statul său major, devenind succesiv:

– Şef al Biroului operaţii la Corpul 4 armată între 1 aprilie 1915 – 1 noiembrie 1916.

– Şef al Biroului operaţii la Armata 1 română între 1 – 12 noiembrie 1916.

– Şef al Biroului operaţii la Grupul de armate Prezan între 12 noiembrie – 5 decembrie 1916.

– Şef al Biroului operaţii la Marele Cartier General Român între 1 aprilie – 28 octombrie 1918 şi între 1918 – 1920 la Marele Cartier General Român a acumulat solidar cu şeful său, ori pe cont propriu, antipatia generalului Averescu, înclinat şi spre politică în pofida mărturisirilor din volumul NOTIŢE ZILNICE DIN RĂZBOI

(1916–1918) ediția a treia, editura Cultura Națională. Și nu numai a generalului Averescu, obligat să primească ordinele lui Prezan, cele de operații emanând de la șeful Biroului Operații căpitanul, maiorul și locotenent–colonelul Ion Antonescu. Aici se impune precizarea care explică greșeala de fond în politica de specializare a cadrelor ofițerești remarcabile: generalul Averescu s–a specializat în Italia, generalul Prezan în Franța, ca și generalul Eremia Grigorescu. Despre ambii generali specializați în Franța, mareșalul Averescu are aprecieri dure. Mai corect, subaprecieri. Iritat de ordinele de operații contrasemnate de fostul sublocotenent pe care–l notase la excepțional în 1906, ajuns șeful Biroului operații la Marele Cartier General Român sub comanda generalului Prezan, generalul Averescu varsă asupra subalternului o parte din ranchiuna păstrată șefului. A cărui scurtă biografie este de reamintit spre a înțelege motivele de fond care au făcut posibilă colaborarea dintre subalternul exigent cu el însuși și cu alții, rob al datoriei, cu un sentiment al onoarei exacerbat de conștiința propriei valori și comandantul care descifrându–i personalitatea, i–a creat condițiile să și–o desăvârșească la superlativ. Colaborarea Prezan – Antonescu poate fi socotită exemplară într–o epocă minată de racilele unei democrații neasimilate, levantinizate până la caricatură.

Generalul Prezan s–a născut la Butimanu–Snagov în ianuarie 1861. A absolvit Școala de ofițeri de infanterie și cavalerie, absolvită după 24 de ani de viitorul său colaborator. A urmat cursurile Școlii speciale de artilerie și geniu, deci aplicație spre matematici și tehnică. În 1892 este trimis la specializare în Franța la Școala de aplicație de artilerie și geniu de la Fontainebleau. Fortifică „cetatea" București. Participă la cel de al doilea Război Balcanic, conduce Armata de Nord cu operații strălucite în Transilvania la începutul războiului și este numit șef al Marelui Cartier General, nedespărțindu–se de ofițerul Ion Antonescu pe care l–a păstrat ca șef al Biroului operații al marilor unități pe care le–a comandat.

Din memoriile generalului rus Winogradsky, prezent pe frontul românesc, memorii publicate la Paris în 1926. Pasaj referitor la generalul Prezan:

...Un om foarte simpatic, foarte drept și delicat, sesizând și rezolvând foarte repede cele mai complicate probleme, dându–le o soluție rapidă, clară și cumpănită. În echipa sa se muncea cu tenacitate și folos. Datorită tactului și bunăvoinței cu care aborda interesele comune, cea mai mare parte a problemelor delicate și spinoase dintre aliați se rezolva optim pentru ambele părți.

Iată că evenimentele din Rusia se precipită, iudeo bolșevismul

dezagregă armata țaristă de pe toate fronturile, în Moldova punând în pericol însăşi existența statului român. Pe când durul şi acidul general Averescu aflat în relații tensionate cu Marele Cartier General, cu ofițeri ai Misiunii franceze, ironizându–l pe supraponderalul general Berthelot pentru optimismul lui exagerat şi pentru mediocritatea pregătirii militare, a devenit brusc conciliant față de fosta armată aliată bolşevizată care părăsea frontul în masă, îşi împuşca ofițerii, se deda la jafuri, violuri, incendieri; delicatul general Prezan secondat de şeful Biroului de operații a trecut dur şi implacabil la dezarmarea unităților şi marilor unități ruse bolşevizate, de cele mai multe ori prin luptă.

Istoriografia postbelică până în 1989 abia dacă sugerează momentul decisiv al dezagregării armatei țariste de pe frontul românesc, al pactizării ei cu inamicul, al încercării de a dezagrega armata şi statul român. Acum şi aici acționează locotenent–colonelul Ion Antonescu în calitatea de şef al Biroului operații din Marele Cartier General Român sub comanda generalului Prezan pentru a bloca, dezarma prin luptă şi scoate din Moldova această armată în plin haos.

• 1917, 3 decembrie. Generalul rus Scerbacew, comandantul armatei ruse de pe forntul românesc, comunică regelui şi primului ministru că nu mai poate stăpâni haosul.

• Generalul rus Monkewitz:

...Soldații noştri căpătaseră o frică de necrezut de regimentele române. ...căci trupele române, iritate de purtarea incalificabilă a camarazilor lor ruşi îi pedepseau fără nici o blândeță. ... O ură adâncă amestecată cu frică se răspândi atunci printre trupele ruse, care pentru întâia oară de la revoluție întâlneau în cale un obstacol care–i împiedica de la excese.

• 1917, 22 decembrie dimineața. Se eliberează Iaşul de teroarea brigăzii ruse de la Socola, cu baioneta.

• 1918, 16 şi 17 ianuarie. Detaşamente românești întorc pe front Diviziile 40 şi 12 ruse.

• 1918, 20–21 ianuarie. Lupte violente între unități din Divizia 4 română şi Corpul 4 siberian.

• 23 ianuarie. Capitulează Divizia 9 siberiană.

• 24 ianuarie. Sunt dezarmate trupele Diviziei 10 siberiene.

• Armata a 4–a rusă părăseşte pozițiile din Munții Neamțului. Lupte între Roman şi Paşcani. Sunt dezarmate Regimentele 104, 335, 336.

• 27 ianuarie. Lupta de la Spătărești. Bătuți la baionetă, seara se prezintă „comandantul" ales al Corpului 2 rus, soldatul Selepin şi „şeful de stat major", măcelarul evreu Moina Podolski. Cer liberă

trecere. Nu se aprobă.

• 28 ianuarie ora 07. Corpul 2 rus bolşevizat, capitulează. Dezarmarea durează 5 zile.

• 16 ianuarie, ora 04, Bucovina. Armata a 8–a bolşevizată se izbeşte de Detaşamentul Constantinescu. Este înfrântă spectaculos cu toate că pretutindeni bolşevicii au fost în raport de forţe zdrobitor faţă de români.

• 1918 sfârşitul lui ianuarie. Din fosta armată rusă aliată având peste 1 milion de oameni în Moldova, n–au mai rămas decât gărzile depozitelor care n–au aderat la bolşevism şi ofiţerii scăpaţi de plumbul bolşevic.

Aici se deschide contenciosul Armata Română – iudeo bolşevism. Şi în cuprinsul lui, Mareşalul – iudeo comunismul. Contencios lichidat de iudeo–kominternism între 1945–1960 prin dictatura troicei Ana Robinshon Pauker – Laszlo Luka – Burăh Tescovici zis Teoharie Georgescu sub scutul Armatei Roşii cotropitoare, prin încarcerarea, torturarea şi asasinarea generalilor români; prin procesul monstruos intentat Mareşalului urmat de asasinarea lui la Jilava la 1 iunie 1946.

UN MOMENT REVELATOR.

În urma ofensivei Armatei 4 de Nord general Prezan pentru eliberarea Transilvaniei, ca recunoaştere a contribuţiei căpitanului Ion Antonescu la întocmirea planurilor de operaţii în calitatea de şef al Biroului operaţii, regele Ferdinand îl avansează **proprio–moto** la gradul de maior. Căpitanul Antonescu refuză categoric avansarea regală înainte de termen. Ba mai înaintează şi un raport prin care cere ca asemenea înaintări să nu se mai repete, exasperându–şi generalul care întocmeşte formalităţile regulamentare cu un calificativ uimitor:

...Tot ce pot să spun de acest ofiţer este că rar am întâlnit în viaţa mea militară un ofiţer care să îndeplinească toate condiţiile unui militar desăvârşit.

• 1916, 1 noiembrie. Căpitanul Ion Antonescu este avansat maior conform uzanţelor regulamentare.

SCURT COMENTARIU. Războiul este examenul total al militarului de carieră. Căpitanul, maiorul, locotenent–colonelul Ion Antonescu îl trece strălucit. Notarea sub şefului Marelui Cartier General, generalul Lupescu, în octombrie 1918 specifică faptul esenţial că **locotenent–colonelul Ion Antonescu a fost autorul reorganizării armatei şi al planurilor de operaţii care s–au încununat cu laurii victoriilor din Moldova.**

• Am văzut reacția Prezan–Antonescu atunci când armata rusă s–a bolșevizat. Profund afectat de trădarea acesteia pe front, de abuzurile și silniciile făptuite în spatele frontului, Ion Antonescu, omul și patriotul acumulează o ură declarată față de bolșevism. Ion Antonescu, militarul, întocmește planurile de dezarmare a marilor unități ruse bolșevizate, cele care au condus la eliberarea Basarabiei de sub teroarea bolșevică la cererea **Sfatului Țării** din Chișinău și organizează rezistența pe frontul de sud, părăsit de fostul aliat.

Destinul și istoria îl vor face să reia aceleași idei de structură pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de sub jugul bolșevic peste mai bine de două decenii, de data asta alături de fostul inamic german, condus atunci de **spărgătorul de fronturi**, celebrul feldmareșal August von Mackensen, căruia în domeniul strategic–operativ i–a administrat lecții usturătoare.

• Ca un gest exemplar de devotament și datorie ostășească, la 1 aprilie 1918, părăsește la cerere funcția înaltă din Marele Cartier General, pentru comanda Regimentului 5 roșiori.

• Este convocat în secret de regele Ferdinand la Iași, împreună cu generalul Prezan, pentru întocmirea planurilor reintrării României în război.

• Întocmește planurile campaniei împotriva Ungariei Sfaturilor, sângeroasa domnie bolșevică a lui Aron Kohn zis Bela Kuhn, pupilul lui Zinderblum zis Lenin.

• Când organizează trecerea Tisei (repet cu intenție momentul) regele Ferdinand îl cheamă la sine, își desprinde de la piept crucea ordinului Mihai Viteazul, o prinde la pieptul locotenent–colonelului Ion Antonescu, rostindu–se pentru istorie: **Antonescu, Regele, mai mult ca oricare altul în această țară, știe cât îți datorează România Mare.**

Așa și aici se încheie epoca de glorie războinică a viitorului Mareșal în Războiul de Întregirea Neamului 1916–1919.

Regele Ferdinand confirmă, potrivit articolului 12, alineatul III din Constituție, în 1918, ca locotenent–colonelul Antonescu Ion să poarte însemnele ordinului britanic **Sf. Mihail și Sf. Gheorghe** în gradul de comandor, ordin acordat de aliatul englez pentru meritele sale militare în război. De asemenea, a fost decorat tot de britanici cu ordinul **Victoria** tot în gradul de comandor.

O COMPONENTĂ NEGLIJATĂ: DIPLOMAȚIA.

Unii scribi neokominternişti, sau iudeo fabieni, sau sionişti, sau edecuri monarhiste, gamă largă de simbriaşi gata să-şi comercializeze condeiele, că de conştiinţă nu poate fi vorba, reduc personalitatea Mareşalului la dimensiunile ei militare şi aici operând reducţii spre cazon şi îngustimi strict regulamentare, care i-au interzis accesul în sfera politicului şi cu atât mai mult în sfera geopoliticii regionale, ca să nu mai vorbim de cea continentală sau mondială. Manufactură infirmată de calităţile de diplomat militar care dublând organizatorul şi strategul au adus României foloase substanţiale atât în timpul războiului, cât şi în anii imediat postbelici.

La iniţiativa primului ministru I.I.C. Brătianu, locotenent-colonelul Ion Antonescu a întreprins misiuni diplomatice legate de colaborarea militară româno-rusă la Petrograd şi Moghilev unde se afla comandamentul rusesc înainte de bolşevizarea armatei; la Belgrad, Istanbul şi Varşovia; apoi ca specialist militar la Paris, în timpul lucrărilor Conferinţei de pace. Calităţile de diplomat militar l-au recomandat pentru postul de ataşat militar în capitalele celor două puteri europene învingătoare: Paris şi Londra într-un moment politico-diplomatic cu totul dificil pentru ţara noastră. Se încordaseră relaţiile franco-britanice din motive economice şi geostrategice: Franţa pretindea Germaniei plata integrală a datoriei de război şi aplicarea strictă a hotărârilor Tratatului de pace privitor la limitarea forţelor armate, Marea Britanie dimpotrivă: mânată de interesele economice ale marilor financiari, dorea să investească masiv în Germania şi să-şi reducă pretenţiile faţă de obligaţiile Germaniei în datorii de război. Se încordaseră penibil relaţiile româno-britanice. Ştim de la istorie că în timpul Conferinţei de pace de la Paris, reprezentantul Regatului Unit, David Lloyd George a avut o atitudine răuvoitoare faţă de România. Ca să nu spus ostilă. Ca să nu notăm aberaţia împărţirii statelor aliate în **state cu interese generale,** marile puteri şi **state cu interese limitate,** adică ţările mici şi mijlocii; instituirea dictatului Consiliului Celor Patru Mari (Anglia, Franţa, SUA, Italia) care, în pofida jertfelor României pentru cauza comună i-au şters dintr-un condei calitatea de ţară aliată, numind-o **ţară neutră.** Aberaţia a stârnit reacţia opiniei publice europene.

• André Tardieu, membru al delegaţiei franceze la Conferinţă, indignat de manopera iudeo-francmasonică:

... Am dus lupte dure pentru a face să i se recunoască lui Brătianu şi României calitatea de aliat.

La aceste precedente cu demisia lui I.I.C. Brătianu, cu revolta

opiniei publice româneşti, cu clauzele privitoare la reparaţii care ne puneau în inferioritate netă faţă de aliaţi, precedente creatoare de tensiuni şi vrajbă, se adaugă în 1924 ostilitatea declarată a cercurilor financiare britanice, stârnită de Legea Minelor şi a măsurilor financiar–economice care vizau consolidarea şi independenţa României Mari. Precizez că în 1923, Partidul Naţional Liberal a hotărât să înscrie în Constituţie principiul după care subsolul devenea proprietatea statului. Mafia iudeo–financiară mondială s–a ridicat cu vehemenţă împotriva etatizării subsolului românesc, stegarii fiind reprezentanţii monopolurilor petroliere străine. În pofida tuturor presiunilor politice, economice şi financiare exercitate de monopoluri prin intermediul statelor occidentale sau direct, în iulie 1924 s–a votat Legea minelor prin care statul exercita dreptul de proprietate asupra tuturor bogăţiilor subsolului, prioritatea dreptului de exploatare fiind acordată societăţilor cu cel puţin 60% capital social deţinut de cetăţeni români.

Reacţia britanică a fost cvasifuribundă, mergând până la a manevra favorabil revizionismul hungarist.

Aici se simte nevoia unei precizări. Jaful ocupanţilor germano–bulgaro–austro–ungari, distrugerile provocate de război au făcut ca în 1919 întreaga producţie a României Mari să nu depăşească 20–25% din nivelul antebelic. Pagubele confirmate de Conferinţa de Pace de la Paris s–au cifrat la suma exorbitantă de 72 miliarde lei aur. Cu toate acestea, nemaivorbind de pierderile umane, din 494 miliarde franci/aur despăgubiri de război cerute Puterilor Centrale, României i–au fost repartizate doar 31 miliarde, adică circa 6,3%. În iulie 1920 se ţine la Spaa în Belgia o aşa zisă Conferinţă a reparaţiilor unde reprezentantul Angliei şi al capitalului britanic, David Lloyd George dictează cotele de reparaţii, distribuite statelor învingătoare. Cu vechea ranchiună iudeo–francmasonică, României i se acordă 1% din totalul reparaţiilor în vreme ce regatului sârbo–croato–sloven i se dau 5% şi Belgiei 8%. De aici tensiuni politice. În plus, marile puteri hotărăsc la sugestia aceluiaşi malefic David Lloyd George ca statele succesorale imperiului Austro–Ungar să plătească o „cotă de eliberare", acţiune aberantă de spoliere, României fiindu–i fixată suma de 235.140.000 franci/aur. Protestele guvernului român au fost zadarnice, ştim că Nicolae Titulescu, eminent jurist cu studii la Paris a fost ministrul finanţelor în guvernul Averescu între 13 iunie 1920 – 17 decembrie 1921. La numirea lui, Nicolae Iorga a făcut următoarea remarcă:

... Dl. Titulescu e dintre oamenii care prin inteligenţa, cultura şi moralitatea lor onorează – ba nu, trebuie zis reabilitează un scaun ministerial. Perfect cunoscător al dreptului internaţional,

al stării finanțelor și posibilităților economice ale țării, patriot prin vocație, Nicolae Titulescu este numit ministru plenipotențiar la Londra la începutul anului 1922 și reprezentant permanent al României la Liga Națiunilor. Scopul numirii la Londra (fusese conducătorul delegației românești la Conferința reparațiilor de la Spaa) a fost clar exprimat de el în discursul rostit la LICEUM–CLUB din Londra imediat după numire. Citez:

...În momentul de față, numai datoriile din trecut apasă greu asupra României. Ea cere un termen pentru a le amortiza. Dacă izbutește să obțină acest termen, România va deveni într–un viitor apropiat o piață din cele mai active pentru desfacerea produselor engleze. Într–o declarație din 19 martie 1923, ministrul României la Londra, arată că România nu poate lua parte la plata obligațiilor luate în sarcină de la datoria austro–ungară (datorii succesorale) înainte ca drepturile să–i fie stabilite și refuză să participe la lucrările conferinței de la Inssbruck din 25 iunie 1923.

Cum în 1924 criza româno–britanică se agravează în temeiul Legii Minelor, îi este trimis lui Titulescu spre a–l sprijini, colonelul Ion Antonescu în calitate de atașat militar. Colonelul fusese atașat militar la Paris între septembrie 1922 – decembrie 1923, adusese servicii de necontestat și se conta pe o colaborare fructuoasă Titulescu – Antonescu. Cu atât mai mult cu cât statul, spre a îmblânzi revendicările financiarilor din **City,** făcuse comenzi de armament și avioane industriei britanice.

Remarc câteva aspecte esențiale din activitatea colonelului Ion Antonescu în calitatea de atașat militar:

1. – Cu toată firea lui aspră, recunoscând calitățile lui Titulescu, așa cum le recunoscuse pe ale generalului Prezan, a stabilit cu acesta relații de colaborare, mai târziu prietenești, punându–se în slujba misiunii încredințate, cu mari foloase pentru țară.

2. – Conștient de greutățile financiar–economice ale țării a făcut maximum de economii posibil, același lucru impunându–l cu severitate și comisiilor venite din țară să recepționeze armamentul și avioanele, dispuse să trăiască pe picior mare.

3. – A cerut asanarea corupției din consulatele și legațiile românești favorizate de acordarea vizelor, înaintând rapoarte documente în termeni aspri.

4. – Printr–o informare pluridisciplinară: politică, scoailă și militară, colonelul Ion Antonescu alcătuiește un MEMORIU asupra situației Angliei, Rusiei și relației dintre cele două țări, dovedindu–se un analist politic vizionar atunci când încă din 1923 desemna

blocul politico–economic anglo–american, nodurile de conflict din Pacific, evoluția conflictului anglo–irlandez, pericolul revanșismului german.

5. – Titulescu l–a desemnat pe colonelul Ion Antonescu să–l înlocuiească la unele ședințe ale Ligii Națiunilor, recunoaștere la nivel internațional a pregătirii lui multilaterale.

1a. – Titulescu despre Antonescu:

... nu pot decât să mă felicit de colaborarea colonelului Antonescu.

Din scrisoarea lui Titulescu către colonelul Antonescu, din Nisa, 28 aprilie 1926.

Iubite Antonescu,

... Colaborarea mea cu D–ta a fost o plăcere și din punct de privire al raporturilor de serviciu și din cel al inimii... Primește, iubite Antonescu, încredințarea sentimentelor mele prietenești și afectuoase.

Titulescu

În scrisorile adresate de colonel ministrului, se dezvăluie calitățile umane ale acestuia, un umor sec și un optimism robust.

01.XI.1924
Ataşatul militar al României
Londra
4, Cromwell Place, S.W.7

Iubite Domnule Titulescu,

...Nu m–a bucurat de loc chestia piciorului. La militari recidiva este mai grav pedepsită. La dumneata trebuie atacată de un Doctor mai bun, fiindcă este de presupus că cel de la Geneva nu este specialist în picioare de miniștri. Pe de altă parte, cum n–au existat până acum prim–miniștri șchiopi trebuie să te îndrepți repede.

Scrisoarea din 04.III.1925

Iubite Domnule Titulescu,

... Accidentul nenorocit, care s–a întâmplat aici și care a costat viața unui distins camarad, la care admiram deopotrivă abilitatea sa de pilot cât și caracterul său ales, m–a pus în

imposibilitatea să răspund imediat la cuvintele Dumitale de prietenie, cuvinte care la mine, omul zis rău şi rece, fac să vibreze profund şi îndelung una din cele mai invizibile din coardele sufleteşti. La astfel de sentimente, care în acelaşi timp mă şi onorează, am obişnuit să răspund numai prin fapte... Nu m–ar mira ca tot gripa să fie adevărata vinovată şi de suferinţele noastre financiare. Ea poate să fi înfundat capul zeilor care se luptă, fără succes de ani de zile, să găsească un remediu sau cel puţin un tonic pentru Leul nostru...

2a – La 4 aprilie 1925, colonelul Ion Antonescu trimite un raport amănunţit secretarului general al Ministerului de Război, generalul Munteanu în legătură cu un contract privind achiziţionarea de avioane de la firma Armstrong–Siddeley. Raportul demonstrează cunoştinţele tehnice speciale ale ataşatului militar în domeniul aviaţiei, deopotrivă cele financiar–comerciale, totul sub semnul grijii pentru a înzestra armata cu tehnică performantă şi a nu lăsa finanţele ţării la discreţia rapacităţii firmelor contractante.

La testele supuse de pilotul român căpitanul aviator Sănătescu, avionul firmei Armstrong–Siddeley a cedat, pilotul găsindu–şi moartea. Opinia publică din ţară s–a radicalizat, adresând proteste vehemente guvernului. Colonelul Ion Antonescu a cerut firmei să execute încercări statice la aripi, celulă şi fuselaj. Firma nu acceptă încercări statice decât la aripi din pricina costurilor ridicate.

Din raportul colonelului Ion Antonescu:

... Atitudinea de astăzi a domnului Siddeley este în totul conformă obiceiului, pe care adesea l–a manifestat, de a profita atât de ezitările noastre cât şi de clauzele confuze ale unui contract care, ca şi alte două similare anterioare, a fost fără competenţă şi cu uşurinţă alcătuit de organele noastre tehnice. ... Căpitanul Prockok obiectând că „întotdeauna piesele izolate costă mai scump", i–am răspuns: „da, dar dacă coeficientul depăşeşte măsura stabilită de practică şi aplicată în calculul tuturor tranzacţiilor de această natură, atunci operaţia se transformă în jaf"...

... De când sunt în străinătate, am avut neplăcuta însărcinare să lichidez două contracte de aviaţie, ambele făcute după război. De pe urma lor, statul a pierdut sume apreciabile. Pierderile au fost cauzate atât de lipsa de competenţă tehnică – cel puţin aşa cred şi sper că aceasta este adevărata cauză – a acelora care au redactat contractul, cât şi de uşurinţa cu care au procedat acei care au fost însăcinaţi cu executarea lor şi cu recepţia

materialelor. Afirmația aceasta o voi dovedi cu fapte și dovezi cu ocazia raportului ce voi înainta în privința lichidării contractului avioane „Havilland". ... cu ocazia redactării contractului Șiskin s–au făcut aceleași greșeli, am teama că și de data aceasta Statul este amenințat să sufere o nouă pierdere, de data asta mult mai mare, dacă se va ajunge la lichidare a contractului prin proces...

Exemplară pentru corectitudinea, exigența, spiritul de dreptate și caracterul ferm care l–au caracterizat pe Mareșal încă de la gradul de sublocotenent este telegrama dată Direcției Superioare a Aeronauticii în calitatea de atașat militar:

...Lt. col. Popovici împreună cu alții, eu inclusiv, au făcut cheltuieli de pe urma cărora statul e păgubit materialmente și, cred, moralmente. Atât în contractul Havilland, cât și în celelalte contracte de aviație, natura vinei și gravitatea ei pentru fiecare nu ar putea–o stabili, eventual, decât justiția.

3a. – Funcționând și ca atașat militar în Belgia, colonelul Ion Antonescu descoperă situații compromițătoare la consulatele românești, situații cărora cere ferm să li se pună capăt.

• 17 octombrie 1925, Nr. 509 – raport către Ministerul de Război Direcția Justiției:

... fostul lt. colonel Sturdza Alex. care în baza pașapoartelor liberate ilegal de autoritățile noastre este tolerat să locuiască în Belgia, unde trăiepte din escrocherii...

Lt. colonelul Al. Sturdza a fost comandantul care l–a prezentat regelui Carol I ca pe un „elev extrem de bun", apoi, în iarna 1917–1918 a încercat să inițieze un complot militar, a dezertat la inamic împușcându–și ordonanța între linii și a trimis în tranșeele românești soldați prizonieri la germani încărcați cu manifeste instigatoare la dezertare și depunerea armelor.

... Pentru a se pune capăt impresiunii detestabile pe care o face din purtările acestui individ care se prezintă ca ofițer român, prinț, și în relație de rudenie cu familii românești oneste și bine cunoscute, cu onoare vă rog în interesul general a i se cere extrădarea...

• 19 octombrie 1925, Nr. 108, raport adresat Marelui Stat Major Divizia a II–a Cointrainformații:

... într–adevăr se găsesc în străinătate numeroși tineri cu situația militară în neregulă, cât și dezertori de război care continuă a obține vize și pașapoarte de la diferite servicii

consulare... De când mă aflu în acest post, am constatat că țările în care funcționez, în special Belgia, sunt pline de dezertori din timpul războiului și studenți nesupuși la încorporare și urmăriți de Consiliile noastre de Război... Or, aceste nereguli se fac de consuli.

4a. – Militar al sintezelor, al studiilor de istorie militară, al analizelor componentelor care determină stările conflictuale, securitatea națională, reconsiderând critic primul război mondial în ansamblul lui, armata, tehnica de luptă, comandament, concepții, colonelul Ion Antonescu implicat direct în conducerea operațiunilor militare ale Războiului de Reîntregire, s–a ilustrat la Londra, pe lângă acțiunile de limpezire și asanare a contractelor oneroase pentru statul român, prin două demersuri majore de analiză militară pluridisciplinară.

Primul demers este sinteza participării României la război pregătită de ataşatul militar pentru binecunoscutul ziarist Wickham Steed, folosită de acesta ca bază documentară a conferințelor ținute la Universitatea din Londra, într–un context socio–politic marcat de ofeniva revizionismului hungarist susținută violent de contele Bethlen Sandor, celebrul falsificator al bancnotelor franceze menite să producă un crah în economia Franței, care conferența la Lonsra și Cambridge și de presa lordului Rothermere, căruia conții și noblețea maghiară îi oferiseră coroana Sf. Ștefan. Aici se notează și convorbirea avută cu contele Károly acasă la Wickham Steed, Károly denunțând nesinceritatea guvernanților unguri, afirmându–și misiunea pe care și–o asumase, de a convinge minoritatea maghiară din Cehoslovacia și Iugoslavia de a renunța la revanșă, voind să viziteze Transilvania sub aceeași lozincă. În raportul către superiori, colonelul Antonescu este favorabil vizitei lui Károly, formulând drept argument o sentință memorabilă:

...în toate timpurile conștiința umei majorități n–a putut fi distrusă de aceea a unei minorități.

Al doilea demers, exemplar pentru rolul și rostul unui ataşat militar este MEMORIUL ASUPRA SITUAȚIEI POLITICE, SOCIALE ȘI MILITARE DIN ANGLIA, vastă analiză pluridisciplinară, organizată pe capitole structurate pe vectori esențiali, într–un stil lapidar, abundând în date exacte, operă a unui stat majorist cu vastă experiență de război în domeniul organizării și al operațiilor. Insist asupra raportului–analiză, el demonstrând viziunea geopolitică și geostrategică a militarului care va fecunda pozitiv hotărârile politice și militare ale viitorului conducător de stat, rezerva față de național–socialismul de tip nazist, respingerea vehementă a modelului iudeo–bolşevismului, conservatorismul în materie de organizare statală și

contradicția acestuia cu nevoia imperioasă de schimbare, de asanare a sistemului socio–politic care a dus la prăbușirea României în anii 1939–1940; schimbare ale cărei mecanisme i–au rămas străine. Considerând ca exemplar TITLUL I–iu, SITUAȚIA POLITICĂ. I. INTERNĂ, îl transcriu în întregime, analiza atașatului militar de la Londra, certificând analizele de mai târziu ale colonelului și generalului Ion Antonescu făcute situației politice, economice și militare românești în calitate de comandant al Școlii de Război, de mari unități, de șef al Marelui Stat Major, de ministru al Apărării, de șef al statului, trepte ierarhice și contribuții ignorate, manipulate, depotențate de propaganda politică iudeo–kominternistă și sionistă.

I. Internă

1. Fiecare din părțile care fac parte, ca grupare aparte, din imperiu are probleme și dificultățile ei politice, sociale și economice proprii...

2. Se știe că insuccesele suferite de Lloyd George: pe chestiunea irlandeză; la conferințele de la Cannes și Genua; în privința acordului comercial cu bolșevicii; și cu înfrângerea grecilor în Asia, au determinat, în toamna lui 1922, ruperea coaliției liberale–conservatoare și a înlesnit venirea la putere a partidului conservator.

3. Guvernul actual reprezintă ordinea și cred că are cu el opinia marii majorități a maselor. Scopul său este de a face posibilă traversarea crizei generale actuale fără mari zguduiri pentru Anglia. Are în acest scop un program de realizări practice, de care mă voi ocupa mai jos.

4. Compunerea parlamentului actual: Unioniștii: aproximativ – 345

Travailiștii: aproximativ – 145

Liberalii independenți – 59

Liberalii și conservatorii coaliționiști – 57

Diverși – 7

Din faptul că Liberalii sunt divizați opoziția oficială este reprezentată prin „Labour Party" și cum „Trade Union" a adoptat idei socialiste „Labour Party" a devenit partid socialist.

5. Programele fiecărei grupări:

a. Unioniștii sau conservatorii guvernamentali urmăresc, după cum reiese din discursul program pronunțat recent la Portsmouth de Dl. Baldwin, următoarele scopuri:

1. Protecționismul vamal, adică revenire la politica din 1906 a lui Chamberlain.

2. Descongestionarea șomajului care actualmente amenință liniștea internă și apasă asupra finanțelor și

3. Traversarea crizei financiare fără a recurge la inflație.

b. Liberalii urmăresc:

1. Încurajarea agriculturii

2. Protecția muncitorilor agricoli și

3. Free trade adică liberul schimb.

c. Travailiștii au următorul program:

1. Impozitul pe capital, pentru plătirea datoriilor de război.

2. Program social protecționist pentru lucrător.

3. Cooperarea muncii cu capitalul.

4. Naționalizarea minelor și

5. Încurajarea emigrărilor.

Din **Titlul II, Politica Externă** asupra căreia a meditat și pe care a sintetizat–o pe datele ei dinamice cu dezvoltări legice în timp, ataşatul militar a selectat: **a) Problema reparațiilor, b) Problema rusească, c) Problema Pacificului, d) Formarea blocului Anglo–American și e) problema orientală.**

Reținobservația ataşatului militar în privința antagonismului dintre Anglia și Franța, citez:

... din faptul că Franța vrea să slăbească intern și chiar să dezmembreze politiceşte Germania, pentru motive de siguranță proprie; pe când Anglia urmărește reconstituirea ei cât mai grabnic, pentru a putea relua afacerile comerciale cu ea.

Ataşatul militar a ținut sub observație evoluția relațiilor anglo–sovietice și mai ales sovieto–germane, realizând un nou raport sinteză în care subliniază mutațiile politice europene rezultate din înțelegerile sovieto–germane, semnalând celor în drept faptul că unele comenzi de avioane făcute în Anglia de Soviete erau destinate Germaniei. **Un viitor război, va fi pornit de aceia care l–au provocat în 1914,** afirma colonelul Ion Antonescu. În Raportul Nr. 13 din 27.XI.1923 referitor la Rusia, Germania și conversația cu contele Károly, la capitolul III, SITUAȚIA MILITARĂ la punctul c) dezminte alarma dată de presă că la granița română sovietiei ar fi masat trupe, la punctul d) semnalează prezența în URSS a ofițerilor germani îmbrăcați în uniformă rusească, la punctele f) și g) notează schimburile de materii prime și armament dintre URSS și Germania făcute prin Baltica și Prusia Orientală și semnalează atenția pe care sovieticii o dau gazelor toxice, subliniind

producerea unui gaz nou care scade brusc temperatura, distrugând prin îngheţ, căruia la ora aceea nu i s–a găsit mijlocul de apărare.

5a. – 1924 între 1 septembrie – 2 octombrie are loc la Geneva a 5–a adunare a Ligii Naţiunilor. **Comisia a III–a, Reducerea armamentuluii** l–a avut ca preşedinte pe I. Gh. Duca, ministru de externe în guvernul liberal condus de Ion I.C. Brătianu şi secondat de Nicolae Titulescu. Neputând participa, Titulescu l–a delegat în locul său pe ataşatul militar, colonelul Ion Antonescu. Suntem în faza politicii liberale **prin noi înşine** adică **dezvoltarea bogăţiilor ţării în primul rând prin munca, iniţiativa şi capitalurile româneşti.**

• Vintilă Brăianu, mai 1923 în Parlament: **Un stat în condiţiile în care se găseşte cel român are nevoie să continue a păstra în mâna sa instrumentele cele mari ale economiei naţionale. Aceasta nu numai pentru o raţiune economică, dar şi pentru o raţiune politică de apărare naţională...** În calitatea sa de ataşat militar, colonelul Ion Antonescu şi–a însuşit temele fundamentale ale politicii externe româneşti: apărarea unităţii naţionale, de la naţional prin regional, la universal, folosind metoda coordonării acţiunilor proprii cu aceea a statelor cu interese comune.

Scopul sistemului românesc de alianţe definit de Titulescu: **În ceasul în care Europa ar fi acoperită de o reţea de acorduri... neîndreptate împotriva nimănui, dar având ca scop respectarea legii internaţionale, atunci pacea va exista cu adevărat.**

• Ion I.C. Brătianu: **România este unul din statele cele mai interesate la menţinerea păcii şi la întărirea situaţiunii politice statornicite prin tratatele de pace existente.**

Pe acest fond a acţionat colonelul Ion Antonescu la Geneva, contribuind la elaborarea **Protocolului pentru reglementarea paşnică a diferendelor internaţionale,** considerat cel mai important document al adunării din anul 1924. Ochi lucid, analist realist, posesor al unei informaţii multilaterale, colonelul Ion Antonescu nu s–a lăsat înşelat de oratoria găunoasă a diplomaţilor, şi mai ales în viabilitatea Ligii Naţiunilor. Citez:

... Din 1924 am arătat că se joacă la Geneva o sinistră comedie şi am afirmat că acei care îşi reazămă drepturile şi garanţiile pe ea şi pe sprijinul altora le vor pierde... Numai forţa noastră va apăra dreptul nostru.

SUBLINIERE. Ataşatul militar la Londra, colonelul Ion Antonescu a avut şansa de a lucra cu cel mai mare diplomat al României, Nicolae Titulescu, pătrunzând lucid în culisele politicii europene, realizând rolul nefast al oligarhiei financiare preponderent iudaice în

monitorizarea acestei politici, ca şi suma de presiuni economice şi politice exercitată asupra statului România Mare pentru a–i putea stoarce beneficii suculente.

• Notaţia colonelului Rădulescu, şeful Diviziunii a II–a din Marele Stat Major: **Informaţiile date de acest ofiţer, dintr–un mediu atât de autorizat, au adus reale foloase şi anume: În vremuri când unele din autorităţile noastre indicau un pericol iminent de atac din partea Sovietelor, colonelul Antonescu, la care s–au cerut informaţiuni, a restabilit la justa valoare aceste zgomote şi născociri. Graţie informaţiilor sale telegrafice, s–au evitat cheltuieli de milioane... colonelul Antonescu veghează cu un ochi format şi de perfect român la tot ce constituie un pericol sau un folos pentru noi.**

Telegramele transmise Marelui Stat Major au detensionat negocierile româno–sovietice din anii 1923–1924.

• La banchetul organizat cu ocazia terminării misiunii sale londoneze, în toastul rostit, colonelul Antonescu a spus:

... Marea Britanie trebuie să câştige mereu între altele fiindcă civilizaţia trebuie să învingă întotdeauna barbaria. Contra noilor barbarii, care se organizează pe malurile Spree–ului şi la Moscova, popoarele europene, ataşate civilizaţiei lumii vechi, nu pot dori Marii Britanii decât o nouă victorie...

După scârnavul obicei al pământului generat de lupta pentru putere când preopinenţii aleargă cu pâra la străini, maleficul Horia Sima, groparul Legiunii, i–a transmis lui Hitler acest pasaj din toastul ţinut la Londra de fostul ataşat militar, ajuns general şi şef al statului. La care Hitler, o personalitate complexă, cu intuiţii surprinzătoare şi mare putere de fascinaţie, admirator al francheţei, durităţii în problemele naţionale, intransigenţii generalului român, la prima întâlnire cu acesta, care nu s–a supus recomandărilor protocolare făcute de anturajul Führerului ridicând problemele de fond ale României, inclusiv ale diktatului de la Viena, Hitler a spus că procedeul lui Horia Sima este ignobil şi idiot. Numai un prost putea să–şi închipuie că el, ar da atenţie unor cuvinte de circumstanţă.

ANII DEZAMĂGIRILOR. Întors în ţară după împlinirea misiunii londoneze, ofiţerul de elită căruia România Mare îi datorează o parte din ea însăşi, aşa cum o afirmase regele Ferdinand, gustă din plin amărăciunea guvernărilor iresponsabil–politicianiste. Sunt obligat să precizez că între 1920–1940 s–a dat o luptă crâncenă între Partida Naţională care dorea consolidarea economică, socială, cultural–spirituală a statului România Mare, armonizarea structurală a entităţilor

românești eliberate de sub stăpânirile străine și Partida Antinațională organizată și finanțată de peste hotare pe doi vectori ofensivi doar aparent aflați în contradicție, urmărind același scop: anularea forței coagulatoare a statului, înrobirea economică, exploatarea resurselor. Primul vector ofensiv antinațional aparținea capitalului transnațional evreiesc care, cu începere de la jumătatea secolului 19, alesese România ca pe o țară de emigrație a celui de al 13–lea trib, evreimea khazară din estul european: Rusia, Galiția, Ucraina și prin sedentarizarea acesteia în Basarabia, Transnistria și Pocuția să realizeze un stat evreiesc, un **Judenland;** al doilea vector ofensiv antinațional aparținând iudeo–kominternismului grefat pe vechea politică imperială a Rusiei țariste, cosmetizată sub forma internaționalismului proletar condus de evreime.

Atât Partida Națională, cât și cea Antinațională au înregimentat partide politice sau numai oameni politici din diferite partide, programe sau părți din programele unor partide, doctrine sau părți de doctrine. La extreme s–au găsit Mișcarea Legionară pentru un naționalism de tip creștin ortodox până la asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu și Partidul Comunist din România pentru iudeo–kominternism până spre 1956–1960 când s–a trecut energic la valahizarea lui.

Se notează că ambii vectori antinaționali au folosit o întreagă gamă de metodologii, tactici, strategii și arme ale războiului atipic, perioada de vârf a dominației economico–financiare a iudeocapitalismului având ca forță de izbire internă francmasoneria, situându–se între deceniul 3 și 4 sub domnia aventurierului Carol de Hohenzollern–Sigmaringen, alias Carol Caraiman, alias Carol al II–lea, iar perioada de vârf a iudeo–kominternismului s–a situat în anii ocupației sovietice și puțin după acei ani, când România a fost dominată de evreimea condusă de Ana Robinshon Pauker, Burăh Tescovici zis Teoharie Georgescu, Ioșka Broitman zis Iosif Kișinevski și Luka Laszlo secuiul zis Vasile Luca.

Vectorii antinaționali au excelat în reprimarea brutală a Naționalului, excelând în crima politică, escaladată de iudeo–kominternism la nivel de etnocid și holocaust cultural.

• În timpul domniei nefaste a reprezentantului iudeo–capitalismului, Carol al II–lea, au fost asasinați individual, în grup, prin intermediul organelor represive sau prin proceduri acoperite, reprezentanți ai Partidei Naționale începând cu I.I.C. Brătianu, C.Z. Codreanu, Nae Ionescu, Octavian Goga; stăpânirea iudeo–kominternistă asasinând zeci de mii de patrioți, începând cu Mareșalul, generali și floarea oștirii, mari oameni de știință, de arte și litere, țărani, muncitori, elevi și studenți, nedispuși să accepte gubernizarea țării prin iudaizare.

• Pe acest fond în deceniile 2, 3 şi 4, încrâncenat de dominaţia iudeo–capitalistă într–un mediu politic corupt şi coruptibil s–a întors în ţară colonelul Ion Antonescu, structural incoruptibil, naţionalist din vocaţie şi prin profesie. Construit cultural pe valorile perene ale trecutului, lupta de veacuri a poporului pentru neatârnare, demnitate şi libertate; luptă la care participase la o răscruce de istorie; construcţie căreia îi adăugase o analiză lucidă a realităţilor europene şi româneşti, colonelul auster şi sever se întoarce la instituţia pe care o sacralizase, aflată la o cumpănă organizatorică şi morală. Ofiţeraşi de cabinete şi alcovuri, cei cu protecţii politice şi de palat îl ţes în pânza intrigilor spre a–i umbri gloria. Generali cărora de la Marele Cartier General le–a impus planuri de operaţii, stăpâni pe rutina regulamentelor, se răzbună meschin şi dezonorant.

Destinul militarului Ion Antonescu este exemplar pentru constanta istorică fundamentală a dezvoltării acestei ţări: lupta în numele libertăţii şi a împlinirilor naţionale, valorificată creator de personalităţile puse în slujba naţionalului. Înfrângerea adversităţilor interne şi externe printr–o dârzenie stăruielnică, momentul de realizare plenară cu semnificaţii şi urmări istorice, coalizarea forţelor externe cu sprijinul celor interne subordonate, trădătoare, centrifuge; anihilarea prin asasinat a reprezentantului Naţionalului. A recurge la exemplificări începând cu Burebista, sfârşind cu Antonescu şi Ceauşescu, ar fi bucheresc.

Ar fi să rostesc un neadevăr afirmând că la gradul, experienţa şi vocaţia lui militară, întors în ţară, colonelul Ion Antonescu a devenit brusc un plafonat înhămat exclusiv la furgonul ostăşesc, făcând trap în manejul definit de regulamente. A analizat lumea politică, programele partidelor, valoarea conducătorilor. A avut contacte cu politicieni de la vârf. A optat, firesc, pentru Partida Naţională.

• Comandă Regimul 9 roşiori, centrul de Instrucţie al cavaleriei, Şcoala Superioară de Război, fiind între octombrie–noiembrie 1928 şi secretar general al Ministerului de Război. În 1930 este general de brigadă, comandând Brigăzile 5 roşiori şi 6 cavalerie. Revine comandant al Şcolii Superioare de Război, apoi este pe rând Şef al Marelui Stat Major, comandant al Diviziei 3 infanterie, şef al Comandamentului 4 teritorial, ministru al Apărării Naţionale şi **ad interim** la Ministerul Aerului şi Marinei, comandant al Corpului 3 armată. De fapt întrerup această rigidă fişă biografică la momentul 28 decembrie 1937 când încetează să mai fie şef al Comandamentului 4 teritorial. În 25 decembrie fusese avansat general de divizie şi la 28 decembrie, la trei zile după avansare fusese numit ministru al Apărării Naţionale în guvernul Goga

– Cuza, naționalist, prin Înaltul Decret nr. 4322 din 28 decembrie.

Aici se încheie această reprospectivă biografică menită să completeze și substanțializeze, să motiveze și să argumenteze personalitatea militaro–politică a Mareșalului, căreia dezinformările iudeo–kominterniste și nazist–sioniste i–au aplicat și–i aplică programe de dezinformare, reducționiste, lipirea de etichete aberante ca: fascist, autor de holocaust, dictator, încercând prin el să culpabilizeze armata și poporului român spre a putea – repet – ca evreimea să reintre în posesia vechilor mijloace de producție modernizate de poporul român, să obțină despăgubiri fabuloase și, în perspectiva unei ofensive arabe împotriva Israelului, să transforme România într–un loc de refugiu. Într–un **Judenland** salvator. Ofensiva mediatică a șabăs–goimilor plătiți, iresponsabili și trădători, marchează această nouă etapă a manipulării biografiei Mareșalului și, precum în Occident, să oficializeze în România minciuna aberantă a holocaustului.

PRECIZĂRI ȘI DOCUMENTE. Generalul Antonescu îl cunoștea exact pe Carol încă din timpul războiului. Aventurile galante, dezertarea la Odessa spre a se căsători cu Zizi Lambrino, motivele voiajului circumterestru plătit din vistieria statului, aventura cu Elena Grünberg–Wolf–Lupescu pentru care a renunțat la titlul de prinț moștenitor, devenind un Carol Caraiman haimana prin Occident, revenirea cu amanta, încoronarea, corupția acelui Carol al II–lea, francmasonerie, amanta, regină neîncoronată patronând distrugerea țării din interior, eminență cenușie a evreimii cocoțată în patul regal.

• 1911, Londra, Beatrice, sora reginei Maria scriindu–i reginei despre prințul moștenitor Carol, aflat în vizită: **... înclinat să fie nepoliticos... dacă cineva nu este de aceeași părere cu el, devine grosolan și violent... își asumă o poziție ridicolă de superioritate...**

• Martha Bibescu: **... convins că știe totul și că este superior umanității în general.**

• Generalul Averescu care avea sub comandă regimentul prințului moștenitor:

... prințul n–are nici o calitate pentru domnie... La 29 octombrie 1916 primisem ordin să mă retrag din Valea Prahovei; toți erau abătuți și triști; trebuia să se dea bătălia de la București; sondele erau incendiate. În această atmosferă groaznică a trebuit, la nouă ore, să ordon șefilor de corp să se retragă de la masă cu prințul, ca să execute ordinele, dar prințul a stat la masă până la două dimineața. Patrulele inamice erau la 20 km. Era dezgustător!

• În acest timp, căpitanul Antonescu pregătea planul de

operaţiuni pentru bătălia de pe Argeş şi Neajlov.

• Ion I.C. Brătianu în 1916–1917:

...Să se dea principelui timp să se coacă la minte... anglo–saxonii se dezvoltă mai târziu.

• 1918, septembrie. Prinţul Carol dezertează, fuge cu Zizi Lambrino la Odessa, este descoperit şi protejat de generalul german Zeidler, se căsătoreşte cu aleasa inimii la 13 septembrie în biserica ortodoxă Pokrovska.

• 1919. Scrisoarea reginei mamă Maria, către fiul ei Carol, care refuza să plece pe front cu regimentul lui:

...oare este posibil să–ţi fi pierdut în aşa măsură simţul onoarei şi al datoriei? N–ar fi oare mai bine să mori cu un glonţ în cap şi să fii înmormântat în bunul pământ românesc, decât să–ţi trădezi ţara?

Teribila mamă care–i sugerează fiului sinuciderea în locul dezonoarei.Ştim că spre a–şi consuma căsătoria cu Zizi Lambrino, prinţul moştenitor a făcut o scrisoare regelui tată, Ferdinand, prin care renunţa la toate drepturile de succesiune la tron. Tevatură, exil la Bistriţa, bani cheltuiţi cu lopata să se stingă scandalul. Trecem peste aventura născătoare de prunci cu viitoarea doamnă Leonescu şi ajungem la piaza rea a ţării, Elena Tâmpeanu soţie de maior, născută din Nuhăm Grümberg alias Wolf, botezat Lupescu şi consoarta Eliza Falk, evreică vieneză. Înamorat peste poate (era căsătorit din 1921 cu principesa Elena din familia regală a Greciei) prinţul moştenitor care stârneşte noi valuri în presă, renunţă a doua oară, şi tot pentru o femeie, la drepturile sale regale.

Gazetele: ŢARA PIERE ŞI BABA SE PIAPTĂNĂ:

... Ieri noapte, Prinţul Carol şi noua sa pasiune au dansat la Colorado, în compania unor fanţi. Omul acesta nu are un dram de jenă; se comportă de parcă nu ar avea soţie şi copil. Ne întrebăm cu îngrijorare: pe ce mâini va încăpea ţara?

• Scrisoarea principelui moştenitor Carol, căsătorit, având un copil, Mihai, către tatăl său, regele Ferdinand:

Sire,

Vă rog ca prin această declarație să primiți că renunț la toate drepturile mele de principe moștenitor al României.

Conform statutului familiei regale, rog pe Majestatea Voastră de a–și da Înalta Sa aprobare acestei hotărâri irevocabile.

Totodată, spre a nu produce vreun neajuns, în viitor să dați Înaltul Majestății Voastre Ordin să fiu șters dintre membrii familiei domnitoare a României și să mi se acorde numele sub care voi putea alcătui o nouă stare civilă.

Prin aceasta declar că nu voi avea nici o pretenție asupra drepturilor mele, la care am renunțat de bună voie și mă angajez, pentru liniștea tuturor, să nu mă mai întorc în țară timp de 10 ani fără a fi chemat de cei în drept și fără autorizația suveranului.

Carol, principe al României

• Licheaua înzestrată cu identitate civilă și oarecare, sub numele de Carol Caraiman, a uneltit în exilul lui opulent și cu ajutorul unor iresponsabili politici și al unor generali stupizi, călcându–și toate angajamentele, s–a întors în țară, devenind în 1930, prin slăbiciunea lui Iuliu Maniu, atunci șef al guvernului, regele țării, exilându–și soția și instalându–și amanta la masa regală.

• 1933, 1 decembrie. Generalul de brigadă Ion Antonescu este numit șef al Marelui Stat Major. Biografia generalului este organic incompatibilă cu a regelui, cap al oștirii. Generalul cunoaște armata, toate racilele care o ruinează, are o scârbă totală față de corupție și politicianismul care o generează. Patriot înflăcărat vrea să facă din armată, o forță modernă, capabilă să fie scut țării.

• Generalul Ion Gheorghe, fost atașat militar și ambasador la Berlin în perioada celui de al doilea război mondial, despre generalul Ion Antonescu în calitatea de șef al Marelui Stat Major în volumul UN DICTATOR NEFERICIT, editura Machiavelli, 1996:

... Fără nici un sentiment de pietate el a măturat praful așternut timp de decenii pe întregul organism al Armatei române. El a cutezat să înfiereze minciuna despre o pretinsă armată puternică. Cu această minciună au încercat toate guvernele să ascundă adevărul cu privire la adevărata situație. În realitate, armata existentă nu oferea țării nici cea mai mică securitate militară. Ea era umflată pe dinafară, dar cu totul goală pe dinăuntru. Generalul Antonescu i–a demascat slăbiciunile fără

scrupule, la fel cum a biciuit fariseismul partidelor şi Guvernelor care se pronunţau în mod demagogic pentru armată, fără a ieşi din gesturile făţarnice. Antonescu a cerut măsuri imediate şi radicale, fără să obţină altceva decât înaintarea sa în grad. Mocirla politică s–a dovedit a fi mai puternică decât el.

Generalul Ion Antonescu cere o înzestrare cu tehnică militară modernă. Reorganizează armele şi marile unităţi. Întocmeşte directive generale pentru instrucţia în armată pe anii 1934–1935. Pentru unificarea doctrinei se întocmesc note explicative asupra:

1. – Exercitării comandamentului.
2. – Forţarea şi apărarea cursurilor de apă.
3. – Acţiunea pe fronturi mari.

Dincolo de aceste amănunte profesionale care valorifică strategul îndelung şi glorios confirmat de război, ţinut la zi cu evoluţia armatelor europene prin funcţiile de ataşat militar şi comandant al Şcolii Superioare de Război, impune măsuri politico–strategice care vizează apărarea ţării: dezvoltarea reţelelor de cale ferată, sporirea capacităţilor de transport din Poarta Someşului, dublarea liniei Teiuş – Apahida, repartizarea personalului CFR minoritar spre a proteja transporturile militare.

Tezele înnoitoare, mutările motivate de incapacitatea unora din cei cu protecţii pripăşiţi la Marele Stat Major, asprimea în serviciu, verticalitatea, faptul că nu tolerează tutela măruntă a Ministerului de Război, ridică împotrivă–i corul lingăilor, al generalilor scuturaţi din picoteala rutinieră, al intriganţilor de profesie, al politicienilor corupţi cărora le–a smuls masca făţarnică.

Armata trebuia refăcută organizatoric, doctrinar, în procesul de instruire, în cel al înzestrării. Generalul şi–a asumat riscul să întreprindă acest lucru.

Amanta regelui veghea. Ar fi avut nevoie de un general Antonescu fidel suveranului şi apropiat ei. A manevrat în aşa fel încât mareşalul palatului, generalul Ilasievici să–l invite pe şeful Marelui Stat Major cunoscut de Carol, la un dineu intim. Generalul Ion Antonescu se prezintă la palat. În antecameră află că la masă se află şi Elena Lupescu. Îi spune tare mareşalului palatului care–şi făcea rolul:

– **De ce m–aţi invitat? Eu nu pot să stau la masă cu cocotele.** Face stânga–mprejur şi părăseşte palatul. Lupeasca şi Carol nu i–o vor ierta. Este mutat de la şefia Marelui Stat Major la comanda Diviziei 3 infanterie – Piteşti. Unde–şi aplică principiile concepute la Marele Stat Major pentru a moderniza armata. Elaborează o directivă

de instrucție prin care aboleşte practici vechi şi umilitoare față de soldat, înstăpânind respectarea demnității umane şi grija față de sănătatea fizică şi morală a trupei. Modernizează instrucția, adaptând–o câmpului de luptă contemporan. Simte nevoia unor contacte politice cu personalități şi partide cu programe naționale de asanare a societății. Se îndreaptă spre Octavian Goga şi Corneliu Zelea Codreanu.

• Din Memoriul adresat suveranului în calitatea de şef al Marelui Stat Major, privind starea deplorabilă a armatei:

... De la generalul Măldărescu până la generalul Samsonovici, de la generalul Uică până la generalul Paul Anghelescu, de la acesta până la Argeşanu, toți miniştrii de război sunt vinovați. Toți şefii Marelui Stat Major de la război şi până acum, în cap cu mine, trebuiesc dați în judecată...

• Când a fost în audiență la rege la numirea ca şef al Marelui Stat Major, Carol l–a întrebat ce crede despre Garda de Fier. Răspunsul aşa cum se află notat în volumul: ANTONESCU, MAREŞALUL ROMÂNIEI ŞI RĂZBOAIELE DE REÎNTREGIRE, editura Europa Nova, Bucureşti, 1996. Citez:

... Nu pot da un răspuns categoric, pentru că vechile partide au putregaiul lor. Cunosc firma, dar nu şi ce se ascunde în spatele ei. Se pare însă că doreşte binele țării. Eu sunt cel mai mare adversar al celor ce tulbură viața internă a statului, oricine ar fi. Avem nevoie de unire pentru păstrarea granițelor. Altfel, prăbuşirea lor este inevitabilă.

1936, fiind comandant al Diviziei 3 infanterie, la insistențele repetate şi stăruielnice ale lui Nicolae Mareş şi ale generalului Zizi Cantucuzino, vechi camarad de arme, atunci în Sfatul Legiunii, acceptă să–l întâlnească pe C.Z. Codreanu. Concluziile generalului Antonescu, ca pe o foaie calificativă:

...Codreanu este un om încrezut, rigid în cele mai multe cazuri şi cu idei greşite în multe privințe. Ca om de acțiune ştie ce vrea şi înțelege să meargă spre scopul propus cu orice risc.

Are idei excelente ca organizator şi realizator.

Nu are nici un program pe plan intern.

În discuția cu generalul, C.Z. Codreanu i–a declarat că în 24 de ore de la venirea la putere va trece de partea Axei.

Răspunsul:

– Domnule Codreanu, primul pe care va trebui să–l împuşti în acest caz va fi generalul Antonescu.

Convorbirea generalului cu C.Z. Codreanu în 1936 va avea ecouri după 4 ani, o parte din programul lui Codreanu fiind realizat de Horia Sima.

– Generalul: **Domnule Codreanu eşti pregătit să vii la putere?**

– Codreanu: **Nu doresc acest lucru acum!**

– Generalul: **Atunci de ce agiţi masele? Cine o să ia puterea? Dacă împingi ţara la revoluţie, vei avea roadele culese de Kerenski, fără ca dumneata să fii măcar un Kerenski. Nu ai nici cultura, nici talentul lui oratoric.**

– Codreanu: **La putere vreau să veniţi dumneavoastră. La adăpostul dumneavoastră vreau să–mi organizez partidul şi abia după aceea voi cere conducerea treburilor statului.**

Codreanu şi şefii legionari proeminenţi au fost sugrumaţi cu laţurile de jandarmi din ordinul lui Carol, care în domnia lui nefastă a ridicat crima la nivelul politicii de stat, generalul a preluat puterea prin investitura regală, Horia Sima şi–a organizat partidul la adăpostul generalului, încercând să preia puterea prin rebeliune şi generalul a scos mişcarea legionară din istorie, fiind structural constituţional, răspunzând pericolului dezmembrării ţării de forţele revizioniste, prin introducerea drastică a ordinii publice şi administrative.

PRELIMINARII LA PRELUAREA PUTERII.

În 1937 până la 1 noiembrie, generalul Antonescu nu era încă comandantul Diviziei 3 infanterie – Piteşti, intrat în conflict dur cu şefii lui ierarhici de la Corpul 1 armată, generalul Aldea şeful de stat major şi comandantul Corpului, generalul Lupescu care–i păstra o antipatie– manifestă încă din 1917. Ştia exact că peste 70% din averea naţională este stăpânită de evrei. Cunoştea contractele oneroase care secătuiseră bugetul ţării. Ştia că politicienii vremii erau pripăşiţi prin consiliile de administraţie ale întreprinderilor şi băncilor evreieşti primind bacşişuri grase în jetoane, tantieme şi lefuri pentru a acorda facilităţi de toate felurile începând cu concesiunile şi neterminând cu scutirile de taxe vamale. Ştia dedesubturile afacerilor cu tehnică de luptă şi cunoştea cum au fost devalizate sub guvernarea Averescu, uriaşele depozite de război ale statului. Scârbit de politicianismul epocii s–a îndreptat spre partidele cu programe naţionaliste. Era cunoscut ca o personalitate militară importantă. Alarmat de prăbuşirea ţării, de acţiunea malefică a

partidelor, de presiunile politice ale Germaniei şi de cedările puterilor garante: Anglia şi Franţa, Carol aduce la putere partidul Naţional–Creştin Goga–Cuza. Poetul şi omul politic Octavian Goga, în bune relaţii cu generalul Ion Antonescu îl solicită să intre pe lista guvernului.

Refuzul generalului:

Din dorinţa de a servi ţara şi pe dvs. şi numai din această dorinţă am încercat – şi vă cer iertate dacă am greşit – (probabil se referea la convorbirea cu C.Z. Codreanu) **o lărgire a bazei politice a viitoarei formaţii parlamentare.**

Am eşuat.

În faţa acestei noi situaţii şi dat fiind că văd poate greşit un pericol în consultarea corpului electoral înainte ca programul dvs. cu adevărat românesc şi creştin să poată fi simţit în masse, vă rog să mă iertaţi dacă, după adâncă reflecţiune, sunt nevoit a declina cinstea ce mi–aţi făcut a vă gândi din primul moment şi la mine.

Peste ani refuză promovarea oferită de un şef de guvern, aşa cum a refuzat în război promovarea **proprio moto** făcută de regele ţării.

• Programul Partidului Naţional–Creştin nu vine în contradicţie cu viziunea generalului. Este un program naţional ferm şi radical din care reţin:

1. – necesitatea unei legi administrative care să asigure dominaţia politică a românilor;

2. – includerea în Constituţie a principiilor unei legi a presei pentru asigurarea caracterului naţional şi onoarei profesionale, notând că majoritatea presei era făcută de pseudonime şi aparţinea evreimii, că tiparul, librăriile, cinematograful, radioul erau oficine evreieşti;

3. – o Românie pentru români;

4. supremaţia politică, economică şi culturală a naţiei dominante, eliberată ce orice alt adaos parazitar;

5. – introducerea proporţiei numerice în sens etnic în cadrul tuturor întreprinderilor particulare din România. Citez, spre deplina lămurire a aşa zisului antisemitism al generalului, din Programul Goga–Cuza care dezvăluie racila mortală a statului român interbelic, racilă cunoscută de general.

Elementul evreiesc care, datorită unor impulsuri extrateritoriale, dobândirii foarte recente a cetăţeniei române şi a contactului lor cu influenţele provenite din statele cărora le–au aparţinut odinioară, formează elementul dezagregator, dăunător statului român, împotriva căruia element statul român are datoria

de a apăra organizarea şi munca română... Pe plan cultural: conducerea şi supravegherea – în sens constructiv naţional – a întregii mişcări culturale din România (presă, edituri, teatre, cinematografe şi radio) prin crearea unui Minister al Propagandei... Românizarea oraşelor din România...

Ştiind noi că în Basarabia existau 5.902 firme româneşti şi 18.683 evreieşti, în Transilvania 7.797 româneşti faţă de 12.015 evreieşti, că în Bacău erau 170 de firme româneşti faţă de 611 evreieşti, la Bălţi 50 faţă de 615; la Botoşani 100 faţă de 782; la Galaţi 944 faţă de 1.027; la Tg. Mureş 95 faţă de 602; că din 175.326 cărciumi, 60.614 aparţineau românilor şi 114.712 evreilor; că din 450 reprezentanţe doar 48 aparţineau neevreilor şi că la import românii reprezentau 13%, la export 18% restul până la 100% aparţinea evreilor, scăzându–se un 5% care aparţinea altor străini.

Am dat statistici cuprinzătoare ale raportului dintre români şi evrei în stăpânirea avuţiei naţionale în volumele ROMÂNIA CA O PRADĂ şi ÎNVIEREA LUI IUDA. Pentru a motiva măsurile de naţionalizare luate de guvernul Goga–Cuza şi peste 3 ani de conducătorul statului, măsuri de salvare naţională mai notez că din capitalul bancar românii deţineau 14%; evreii 67% şi că din comerţul cu bani exercitat de toate băncile între 1926–1930 cu un rulaj bancar de 108.800.000 lei cu beneficii la o dobândă de 24% de 26.200.000.000 lei, românii au beneficiat de 7.650.000.000 lei iar evreii de 18.550.000.000 lei. Cu un an înainte de aducerea la putere a guvernului naţional–creştin Goga–Cuza beneficiile comerţului de bancă au fost de 1.611.000.000 lei din care românii au luat 26%; minoritarii 12%; străinii 5% şi evreii 57%.

Datele sumare de mai sus sunt pe deplin explicite, demonstrând că România interbelică ajunsese o colonie evreiască. Adaug că din beneficiul comerţului, al comerţului cu cereale, cu medicamente, evreii deţineau per total mai mult decât 80%. Folosind datele Institutului Central de Statistică pentru anul 1936 în care sunt înregistraţi oficial 756.000 evrei, câtigul pe cap de evreu a fost de 133.600 lei, iar cele 13 milioane de români etnici au câştigat pe cap de locuitor doar 26.000 lei.

Este lesne de înţeles de ce spre a–şi păstra tronul, francmasonul–rege manipulat de evreica Elena – Tâmpeanu – Grünberg – Wolf – Lupescu, protectorul evreimii, criminalul politic Carol al II–lea a fost nevoit să apeleze la un partid naţional–creştin căruia a vrut să–i adauge o componentă legionară.

Spre a înzestra noul guvern cu o personalitate militară

apreciată de opinia publică, știind de refuzul generalului Ion Antonescu la oferta făcută de Goga, regele îl convoacă pe general la palat.

– Regele: **Regele României uită tot ce a fost între el și generalul Antonescu și–l roagă să facă la fel.**

– Generalul: **Sire, am fost târât într–un proces de bigamie** (răzbunarea regală pentru insulta adusă de general amantei lui Carol, având ca motiv faptul că generalul se însurase cu o femeie nedivorțată, proces în care a fost apărat de juristul universitar Mihai Antonescu) **pe care l–am câștigat la Casație. Am fost dat afară din Marele Stat Major și acuma sunt chemat aici? Nu mai am nimic de adăugat!**

Carol știa că nu se poate juca cu generalul. Abil, îi lasă acestuia vreme să–și potolească mânia. Trece peste ofensă. Îl convoacă la palat a doua zi. Schimbă tonul. Trece la cel militar cu efect direct la general.

– Regele: **Antonescu! Ești soldat și–ți ordon să iei comanda Ministerului de Comunicații în guvernul Goga.**

– Generalul: **În fața ordinului, majestate, mă supun. Majestatea Voastră știe însă câte nereguli sunt la acel minister. Punându–mă la conducerea lui, nu voi putea să patronez necinstea cuibărită acolo și, deci, nu voi putea accepta contractele oneroase pentru țară încheiate de Ministerul Comunicațiilor. Socotesc, deci, că ar fi mai bine să mă numiți la Ministerul Apărării Naționale, mai ales că sunt militar și sunt atâtea lucruri mari de îndeplinit pentru Armată.**

• 1937, 28 decembrie, generalul Antonescu pleacă de la șefia Comandamentului 4 teritorial unde fusese numit cu o lună înainte, spre a intra la ordinul suveranului, capul oștirii, în guvernul Goga–Cuza ca ministru al Apărării, după ce în prealabil îi refuzase pe șeful proiectatului guvern și pe rege. Speculațiile făcute de iudeo–kominternism și sionism pe așa zisa opțiune a generalului la așa zisul program anti–semit Goga–Cuza își demonstrează falsitatea premeditată cu evident scop manipulatoriu, spre a dovedi antecedente ideologice ale așa zisului holocaust operat din ordinele Mareșalului.

• Prin Înaltul Decret 4332 din 28 decembrie 1937 este numit ministru al Apărării Naționale.

• 1937, 29 decembrie, cabinetul Goga–Cuza depune jurământul de credință în fața suveranului.

• Inteligent și abil, Carol al II–lea avea o motivație largă pentru a aduce într–un cabinet evident cu înclinații pentru politica național–socialismului de tip german, o personalitate militară pro franco–britanică bine cunoscută în ambele țări din timpul războiului și a misiunii de atașat militar la Paris, Londra și Bruxelles, el rezervându–și rolul de a

înclina cumpăna după cum i–o va dicta evoluția situației internaționale.

• Jocul regelui se materializează în actul ferm al generalului ministru al Apărării Naționale care îl convoacă pe atașatul militar al Franței, colonelul Delmas, făcându–i următoarea declarație:

... Eu v–am chemat pentru a vă informa că am pus în fața regelui și a d–lui Goga, președinte al Consiliului, ca condiție a intrării mele în cabinetul care se forma, că nimic nu va fi schimbat în raporturile de prietenie cu Franța și am obținut această asigurare. Vă rog să faceți cunoscută declarația mea șefilor dumneavoastră. Atât timp cât eu voi fi în cabinet, linia politică față de Franța nu se va schimba.

Declarația generalului Ion Antonescu, ministrul Apărării Naționale nu era conjuncturală. Pornea de la colaborarea cu Misiunea militară franceză din timpul războiului, de la perioada cât servise ca atașat militar la Paris, de la faptul că–și formase cultura și prin frecventarea culturii franceze, fiind un bun vorbitor de limbă franceză, iar sub specie politică era evident ostil cursului evenimentelor care indicau clar preponderența Germaniei pe teatrul geopolitic european.

• Guvernarea Goga–Cuza prin programul ei de salvare națională ridică protestele vehemente ale ocultei iudaice internaționale. Anglia și Franța recurg la amenințări fățișe pe canale diplomatice, mergând până la retragerea garanțiilor. Oculta suprastatală iudaică sabotează comerțul exterior și instigă evreimea din România, stăpână pe economie și comerț, să saboteze guvernul. Se îngheață credite. Băncile evreiești boicotează inițiativele guvernamentale de valahizare a României. Comercianții evrei trag obloanele, ca și furnizorii de toate categoriile. Se demonstrează nulitatea statului a cărui economie este în principal stăpânită de capitalul privat și acesta în proporție de 70%–80% evreiesc și străin.

• 1938, ianuarie. Sir Reginald Hoare, ministrul Marii Britanii la București îi propune lui Carol o intervenție engleză. Motivul: guvernul Goga nu poate pune capăt agitațiilor antisemite.

• Șantajul Franței iudaizate este mai drastic. Întâlnire furtunoasă Octavian Goga–Adrien Thierry; ministrul Franței la București, Thierry îi cere lui Goga o declarație formală asupra modului în care guvernul intenționa să–și ducă politica față de minoritatea evreiască... Citez din vorbirea ministrului francez:

...Dacă România nu este dispusă să–și îndeplinească obligațiile sale care decurg din tratatul cu privire la minoritățile naționale (evrei) **Franța, la rândul ei, se va considera de asemenea dezlegată de obligațiile pe care și le–a asumat, atât în ceea ce**

privește garantarea frontierelor românești, cât și în ceea ce privește creditele de înarmare și ajutorul pentru reorganizarea armatei.

• 1938, 15 februarie. Octavian Goga în Marele Consiliu al Partidului Național Creștin:

...După măsurile pe care le–am luat în chestiunea evreiască și după ce am hotărât revizuirea cetățeniilor frauduloase, presa evreiască din toată lumea a luat poziție împotriva noastră. ... Am primit o avalanșă de protestări, variind între tonul plângăreț și amenințarea insolentă. În același timp, două organizații evreiești – Congresul Mondial Sionist din New York și Federația asociațiilor evreiești din Franța, au depus plângeri la Societatea Națiunilor. ... Când noi suntem aici victimele, cum să o să stăm tot timpul la dispoziția forurilor internaționale pentru a da justificări despre felul cum ne apărăm de primejdii la noi acasă? ... Adevărul e că pe chestiunea evreiască am avut de–a face cu tendințele de protecție exagerată a actualului guvern francez față de evrei. ... Mă simt dator să spun că a existat o luptă continuă, de fiecare clipă în contra noastră în numele Franței. ... Îmi ridic pălăria în fața Franței, francezilor, dar dinaintea evreilor care conduc astăzi Franța nu pot și nu vreau să mă închin...

• Istrate Micescu, jurist de talie europeană, ministru de Externe în guvernul Goga:

... Acum, după ce drepturile politice ale românilor au fost îngropate la ei acasă și când evreii s–au arătat atât de tari pe Continent, se poate spune că românii au pierdut revendicările lor naționale pentru ca evreii să–și poată păstra privilegiile lor internaționale.

• Generalul Ion Antonescu își dă seama de supremația forței economice interne a evreimii față de forța reală a statului, blocată la comanda posedanților evrei, cu sprijinul total al suprastatului politico–financiar iudeu. Supremația care înăbușă mișcarea de emancipare națională și în cazul unui război național nedorit de evreime, putând anula efortul militar prin blocarea economiei. În ajunul marilor evenimente politice și militare care se prefigurau, strategul va căuta soluțiile salvatoare. Singurele state care făceau o politică fățișă împotriva capitalului suprastatal iudaic erau Germania și Italia. Cel mai radical partid politic din interior în problema valahizării economiei și statului era Garda de Fier.

• 1930, 10 februarie. Blocat de evreime atât în interior, cât şi în exterior, guvernul Goga–Cuza a fost silit să demisioneze. Carol îl păstrează ca ministru al Apărării pe generalul Ion Antonescu.

Subliniez rolul important pe care regele şi unii politicieni îl acordă generalului Ion Antonescu atât ca mediator între conducătorii de partide, cât şi ca factor de stabilitate şi ordine în stat, fără a neglija cursa pe care abilul rege secondat de fidelul Armand Călinescu, i–au întins–o generalului pentru a tempera Garda de Fier în campania electorală şi alegerile parlamentare fixate pentru 2 martie 1938. Carol l–a dublat pe general la Ministerul Apărării prin fidelii săi, generalul Paul Teodorescu şi generalul Glatz, numindu–i subsecretari de stat. Sunt instructive următoarele episoade Carol – Antonescu şi Antonescu – Codreanu. Campania electorală se arată tensionată. Generalul îl asigurase pe C.Z. Codreanu că aflându–se în fruntea Ministerului Apărării Naţionale garantează siguranţa mişcării legionare, Codreanu promiţând că Garda de Fier se va abţine de la orice acte agresive. În secret, regele îi dă ordin lui Armand Călinescu, ministru de interne în guvernul Goga–Cuza să folosească armele în cazul unor tulburări provocate de legionari. Are o discuţie cu generalul Antonescu, ministrul Apărării.

– Regele: **Cunoşti situaţia politică din ţară foarte bine, Antonescu. Dacă ai fi în locul meu ce–ai face?**

– Generalul: **Una din două, Majestate: sau te ţii de linia constituţională şi atunci e necesar să te sfătuieşti cu cei care au dat jos guvernul Tătărăscu, adică cu Maniu – Codreanu, sau dai o lovitură de stat, alegându–ţi un om cu care să faci ce vrei.**

Prea abil să sară peste câteva etape planificate riguros, cu toate că avea în vedere şi lovitura de stat şi omul potrivit, Armand Călinescu, despre care–i spusese lui Tharaud venit la Bucureşti în iarna 1938: **Chiorul acesta este singurul om, aici, care vede clar,** regele joacă pe soluţia constituţională:

– Generalul: **În acest caz Majestate, cred că ar fi bine să formaţi un guvern naţionalist, cu baze lărgite: Goga – Vaida Voevod – Codreanu. Deoarece legionarii au ajuns atât de departe şi au câştigat un număr important de voturi** (n.n. – în 1937 Garda de Fier a obţinut 478.378 voturi sau 15,6%) **este înţelept să fie aduşi în faţa ţării să–şi dea examenul capacităţii lor de guvernare. A lupta împotriva lor ar însemna să li se facă jocul, mărindu–le mai mult numărul simpatizanţilor şi aderenţilor. Nu intra în luptă cu tineretul Majestate, căci te va învinge!**

Generalul era lucid şi cinstit, regele poltron jurase moarte Gărzii de Fier şi şefilor ei. La Congresul legionar ţinut în 2 aprilie 1936 la Tg. Mureş se jurase moarte camarilei, Elenei Lupescu, lui Gabriel Marinescu şi domniei „preacurviei". Deocamdată generalul putea obţine un răgaz de la C.Z. Codreanu până când regele va fi stăpân absolut pe situaţie. Pamfil Şeicaru:

... Armand Călinescu... era adversarul mişcării legionare până la exterminare... Regele vrând să extermine Garda de Fier a fost obligat să recurgă la omul politic care nu concepea nici o tranzacţie, nici un armistiţiu cu mişcarea legionară.

În acest joc mortal, generalul este însărcinat de Carol să determine o audienţă la palat a lui Maniu şi Codreanu. Maniu acceptă. Codreanu nu, spunând:

– Drumul mi–l deschid cu sabia.

– Generalul: **Nu uita, domnule Codreanu, cuvintele Scripturii: cine trage sabia, de sabie va pieri!**

În campania electorală sunt împuşcaţi doi legionari. În calitatea de ministru al Apărării, generalul Ion Antonescu îi cere lui Codreanu să nu însângereze ţara, specificând că va reprima cu energie orice violenţă. Codreanu înţelege că nu poate trece peste general. Alegerile se fac în linişte.

GENERALUL ION ANTONESCU ÎN ATENŢIA REICHULUI

• 1938, noaptea de 10–11 februarie ora 01,00, primul pas spre regimul de autoritate regală. Guvernul alcătuit de rege, avându–l preşedinte de Consiliu pe patriarhul Miron Cristea, depune jurământul la palat. Câteva precizări. Ţara în grave confruntări între partidele politice. Se transferă peste graniţă unele capitaluri. Creşte şomajul. Cresc preţurile. Degringoladă politică şi socială. Partidele incapabile să guverneze. Un dubiu. În volumul ANTONESCU, MAREŞALUL ROMÂNIEI ŞI RĂZBOAIELE DE REÎNTREGIRE se afirmă că înainte de a apela la patriarh, Carol al II–lea l–ar fi solicitat pe generalul Ion Antonescu să ia şefia guvernului, acesta refuzând s–o facă. Volumele de istorie consultate nu fac referire la acest moment, pe care–l cred plauzibil, precedent confirmat de general în şedinţa Consiliului de miniştri din 27 septembrie 1940, când blamează descinderea făcută de legionari la avocatul Istrate Micescu. Generalul:

Nu mi–e simpatic domnul Micescu, din cauza lui n–am format guvernul în 1938, suveranul apelând din nou la general peste 2 ani când țara se prăbușise. Apel care i–a fost fatal. În guvernul Miron Cristea condus de rege, generalul își păstrase funcția de ministru al Apărării, funcționând **ad interim** la Ministerul Aerului și Marinei unde–l remarcă pe generalul de escadră aviator Gheorghe Jienescu. Regele critică aspru epoca parlamentară în Proclamația către țară pe care n–o supune dezbaterii membrilor guvernului. Zice regele: **Nu vi–l citesc** (textul Proclamației) **ca să–l supun discuției d–voastră; mi–am luat răspunderea gestului pe care–l fac, îmi iau răspunderea anunțării lui.**

Ca și când nu el ar fi fost motorul politicianizării țării până la distrugerea unității naționale, regele spune în Proclamație:

... Acest guvern va depolitician iza viața administrativă și gospodărească a statului. ... România trebuie salvată și sunt hotărât să o fac.

... Voi schimba deci această stare primejdioasă

... Astăzi suntem chemați a începe o eră nouă în istoria patriei noastre; o eră de îndreptare (asta a spus–o în discursul rostit în noaptea de 10–11 cu prilejul depunerii jurământului de către guvern) **o eră în care erorile din trecut trebuiesc corectate cu cea mai desăvârșită energie...**

Deci, limpede, regele își asumă conducerea statului, suspendă activitatea partidelor și a parlamentului, are un așa zis guvern de uniune națională și dorește ca generalul Antonescu să facă dintr–o armată de paradă, cu zeci de uniforme strălucitoare dar fără tehnică de luptă, fără echipament pentru efectivele la mobilizare, prost îmbrăcată, mizerabil încălțată, prost hrănită, o armată puternică în stare să facă față amenințărilor revizioniste perfect conturate în acel an.

• 1938, 10 februarie / ziua consultărilor regelui cu șefii de partide / ministrul plenipotențiar al Reichului la București, transmite Ministerului său de Externe un raport politic din care citez:

...Ministrul Poloniei, dl. Arciszewski, mi–a relatat o convorbire avută acum două zile cu ministrul de război, generalul Antonescu. Vizita sa la dl. Antonescu avea ca scop să–l roage pe acesta să uzeze de influența sa asupra lui Codreanu pentru ca Garda de Fier să păstreze față de guvernul Goga, în cursul luptei electorale, o neutralitate binevoitoare, pentru ca Goga să nu fie răsturnat de către un partid de dreapta... După cum am raportat și în altă parte, Antonescu pare să fi acționat cu succes în această

direcție... Această convorbire i–a confirmat domnului Arciszewski cât de puternic este influențat ministrul de război, Antonescu, de către armata franceză. Același lucru se referă și la Paul Teodorescu, subsecretarul de stat. Ambii sunt educați în Franța și vorbesc perfect franceza. Domnul Antonescu a fost mult timp atașat militar la Lonsra și dă dovadă de o largă vedere de ansamblu. În schimb, nu are nici un fel de relații cu Germania. Dat fiind că este un om serios, profund preocupat de sarcina sa de a restabili forța ofensivă a armatei române, trebuie încercată lărgirea contactului pe care l–am inițiat de curând.

Raportul diplomatului german publicat în AKTEN ZUR DEUTSCHEN AUSWÄRTIGEN POLITICK, 1918–1945, Baden–Baden, 1962 înregistrat ca documentul nr. 169 este pe deplin lămuritor, anulând tot eșafodajul denaturărilor sioniste clădite pe așa zisa afinitate a generalului cu național–socialismul de tip nazist.

SUBLINIERI. 1940, 14 octombrie. Etapele parcurse de general până la această dată sunt notate riguros la începutul acestei cărți. În calitatea de șef al statului oferă un banchet la Cercul Militar în onoarea Misiunii Militare germane la care participă șeful Misiunii, generalul Hansen, generalul de aviație Speidel, ministrul Fabricius, generali și ofițeri români. Toastul, excelent document de diplomație și demnitate:

Sunt mulțumit să pot saluta în Capitala regatului pe reprezentanții strălucitei armate germane. Acum rondoul diplomatic. **Sunteți aici la chemarea guvernului român Gigârtu** – precizare netă, istorică, nu la chemarea mea și sublinierea – **în baza acordului din iulie 1940. ... Cel dintâi Rege, Carol I, a făcut altădată un apel asemănător** – și avertizmentul subtil – **nu pentru a întuneca o suveranitate, ci pentru a consolida pe baze realiste, sigure, armata și viitorul regatului său. A recurge astăzi la experiența și doctrina unei mari armate și la posibilitățile tehnice ale unei industrii de război, pentru a–ți organiza pe baze noi armata și securitatea, este a face un act de patriotism, pe care țin să–l subliniez în fața dumneavoastră.** Și acum aluzia severă la cotropirea ținuturilor românești de către URSS în cârdășie cu Reichul și la diktatul de la Viena: **Consecință firească, organizarea internțională în concepția germană, trebuie să se rezeme pe realități etnice, geografice și economice, nu pe ficțiuni, iar unitatea ordinei internaționale trebuie să plece de la forțe și realități organizate, nu de la iluzii filozofice, oricât de generoase ar fi ele.**

Mai limpede şi mai esenţial, mai la obiect nu se putea. Forţele şi realităţile organizate sunt statele naţionale, iluziile filozofice sunt doctrinele politice – nazismul şi comunismul.

Cuvântarea ajunge la Hitler înaintea primei vizite a generalului.

• Principiile enunţate în Consiliul de miniştri, ca bază de discuţii cu Hitler:

...În primul rând generalul Antonescu nu va consimţi şi nu consimte să altereze fondul bogăţiilor româneşti, deci orice angajament economic de orice natură ar fi el – convenţie – tratat – protocol – trebuie să respecte principiul de bază că generalul Antonescu nu trage nici o poliţă asupra viitorului. În această privinţă este un principiu net şi categoric pe care l–am pus în scrisoarea de la Bistriţa şi pe care germanii l–au admis. ... oricare ar fi pătrunderea în domeniul industrial, agricol şi în cel al capitalului, germană sau italiană, România înţelege ca în toate aceste domenii să–şi păstreze dirijarea economiei naţionale.

Al treilea principiu pe care l–am pus, a fost ca germanii şi italienii să nu pătrundă în economia noastră naţională decât în înţelegere cu noi şi numai în limita fixată de noi.

Pe plan politic, le–am arătat independenţa totală politică a neamului românesc, oricare ar fi structura politică pe care o va lua Europa de mâine. Eu nu m–am aşezat în fruntea acestui regim ca să dau ţara legată Germaniei...

Ştim că ajuns la conducerea statului ca un ultim factor salvator întrezărit de Carol, generalul a făcut ordine în Armată după principiile enunţate şi puse în aplicare parţial în calitatea de şef al Marelui Stat Major şi ministru al Apărării.

Ideile–program publicate în presă sub titlul:

PLANUL GENERAL DE REORGANIZARE A ARMATEI

Armata este aşa cum se ştie din cauza:

– Haosului pe care l–a produs legislaţia numeroasă, improvizată şi nearmonizată, rău studiată şi rău aplicată;

– Hidrocefaliei: prea mulţi generali, puţini ofiţeri inferiori;

– Birocraţiei care s–a dezvoltat şi continuă să se dezvolte în detrimentul corpului principal al oştirii;

– Servituțiilor care au supt toată seva armatei pe care se sprijină apărarea națională și care primește astăzi deșeurile națiunii;

– Bugetului rău studiat și rău aplicat;

– Lipsei unui plan precis de ansamblu pentru pregătirea statului, pentru apărarea lui;

– Lipsei continuității în toate ramurile de activitate ce privesc apărarea statului.

Analiza generalului răspunde perfect, peste o jumătate de secol, cauzelor care au anulat Armata Română de astăzi. Cum conducătorul statului nu putea înfăptui vastul lui program de regenerare națională cu oamenii care duseseră statul pe marginea prăpastiei, cum cunoștea valoarea sau nonvaloarea cadrelor de comandă, criteriile de alcov, de camarilă, de slugărnicie, apartenența la francmasonerie, după care unii generali făcuseră carieră, a purces de mână forte la curățirea corpului generalilor de elementele compromise, făcându-și din aceștia dușmani de moarte raliați de camarila palatului care i-au urzit pierzania.

Printre cei scoși din cadrele active s-a găsit și camaradul lui de promoție, bun prieten și eminent ofițer, generalul Florea Țenescu, șeful Marelui Stat Major în anul amputărilor teritoriale. Care s-a adresat stupefiat vechiului său camarad și bun prieten, cerându-i explicații. Scrisoarea de răspuns a șefului statului dezvăluie până în adâncime, sufletul curat, loialitatea, dârzenia, severitatea, conștiința limpede, responsabilitatea, umanitatea, principialitatea generalului Ion Antonescu.

Iubite Florea, îți închipui că ușor mi-a venit să lovesc în primul rând în tine, de care mă leagă atâtea amintiri și ale cărui merite sunt poate singurul și cel mai indicat a le prețui?

Nu, mi-a fost foarte greu, nespus de greu! Te-am lovit și m-am lovit și pe mine totodată. Durerea ce ai simțit-o, am simțit-o și eu alături de tine... Dar să fim bine înțeleși. Eu nu am lovit în prietenul meu Florea, și mai mult, nici în generalul Țenescu. Eu am luat măsura aceasta împotriva Șefului Marelui Stat Major al Armatei, care a semnat actul de cedare fără luptă a Basarabiei, Bucovinei și Ardealului de Nord și datorită cărei măsuri s-au petrecut dezastrele pe care le știm cu toții.

Fratele meu dacă ar fi fost în locul tău la fel aș fi procedat. Cu infinitul regret că armata și țara pierd pe unul din cei

mai valoroşi generali ai săi, nu pot schimba nimic din hotărârea luată, hotărâre ce mi–a dictat–o conştiinţa şi graniţele prăbuşite.

Cu aceleaşi sentimente prieteneşti, general Antonescu.

Diapazonul spiritual are vibraţia tragediilor antice. Generalul transcede mediul conformist al instituţiei. Pe cel oportunist al politicianului de vârf. Are sentimentul istoriei. Se adresează istoriei. Se identifică istoriei. Se raportează la istorie. De la acest nivel va trata cu Mussolini. Cu Hitler.

• Declaraţia făcută presei din Roma cu ocazia vizitei la Mussolini, are trimiteri subtile sau directe la diktatul germano–italian de la Viena:

... Ceea ce nu se bazează pe adevăr, nu poate dura. Toată istoria noastră oferă un spectacol unic: noi am păstrat intacte trăsăturile latine. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu graiul nostru care este unul şi acelaşi din Maramureşul azi cedat Ungariei şi până la Timoc. Nimeni nu a izbutit să ne clintească din loc timp de 2000 de ani, nimeni nu va reuşi să ne clintească nici peste un milion de ani. Noi ne–am aşezat primii pe aceste locuri. Poporul român a rezistat la toate atacurile. Românii sunt prezenţi şi vor lupta pentru drepturile lor.

• Din cuvântarea rostită la banchetul de la „Villa Madama":

... Suntem născuţi dintr–un vechi şi răsunător triumf peste veacuri, mărturie vie indiscutabilă este şi azi şi va fi de–a pururi Columna lui Traian. De 20 de veacuri stăm înfipţi şi neclintiţi în stâncile Carpaţilor... Nimic şi nimeni nu a putut să clintească pe Românii din Dacia Traiană. Nimic şi nimeni nu ne va putea smulge din ea.

Mulţi au trecut pe acolo de 2000 de ani, noi am rămas!

Ca şi Columna lui Traian, suntem unde am fost şi rămânem unde suntem!

• Dacă lui Mussolini şi italienilor li s–a adresat în registrul emoţional accentuând pe filiaţia latină a românilor, pe neclintita lor vieţuire în Dacia Traiană ca un avertisment la caracterul trecător al abuzului silnic de la Viena, lui Hitler şi germanilor li se adresează în registrul sec al argumentelor demografice, istorice, lingvistice, ducând

la Berlin mape cu hărți colorate pentru a imprima pe retina dictatorului raporturile demografice dintre români și unguri, năruind argumentația falsă, pseudo–științifică a diplomației maghiare și cu un curaj plin de demnitate trecând peste toate interdicțiile protocolare care scoseseră problema Transilvaniei de Nord–Vest din punctajul discuțiilor bilaterale, abordând–o frontal la fiecare întâlnire cu Führerul.

• Hitler, ca și rușii din 1877 și 1916 ar fi vrut ca România să–i servească doar ca bază de plecare la ofensivă împotriva Rusiei sovietice, rezervor de materii prime, în special petrol și furnizor de alimente.

• Generalul:

...De neconceput ca în timp ce o armată străină pornește la luptă de pe pământul României pentru recucerirea teritoriului ei pierdut, armata română să stea cu arma la picior. S–ar dezonora și cu ea s–ar dezonora și țara. Are datoria sfântă de a lupta pentru recâștigarea pământurilor românești luate sub amenințarea forței, pentru a–și afirma în fața lumii drepturile inalienabile ale României asupra Basarabiei și Bucovinei mai întâi. După aceea va revendica la masa verde, cu toate dovezile, drepturile integrale asupra întregului Ardeal. Dacă nu va obține recunoașterea la masa verde, atunci își va cere drepturile cu arma în mână.

Aici este esența întregului program de guvernare antonescian. Meandrele acestuia, complicațiile, fluxurile și refluxurile, au fost conjuncturile pe care evoluțiile europene și mondiale le–au imprimat guvernării, fără să–i știrbească cu nimic valorile fundamentale, istorice, în numele cărora a chemat poporul român să–și dea tributul de sânge.

• Hitler:

... Generalul Antonescu este un român cu inimă de roman.

ARGUMENTE ȘI MOTIVAȚII. Argumente care l–au zidit pe Mareșal în conștiința neamului și motivații care i–au determinat hotărâri aspre.

La deschiderea anului universitar 1940/1941, gest simbolic, gest politic tăios, este prezent la Sibiu unde se refugiase universitatea clujană. Glasul lui răsună răspicat în sala festivă:

...venind aici ca ostaș, ca român și conducător al statului, socotesc că nu–mi pot cinsti răspunderea decât îndreptând cel dintâi gând al meu și al tuturor spre fiii Transilvaniei zbuciumate...

Ardeleni, fraţi dragi, români smulşi din glia sfinţită de sudoarea muncii strămoşeşti, vouă vă închin azi toată durerea şi toată nădejdea mea...

Trecuseră 70 de zile de la diktatul de la Viena.

• Adresându–se universitarilor:

... Adevărata universitate nu este numai şcoala cărţii, este şi şcoala Neamului. Un neam poate fi redeşteptat prin viforul entuziasmului, dar nu poate fi înălţat decât prin dogoarea muncii şi patima răspunderii. Neamul românesc şi–a pierdut şi altădată graniţele fireşti, el a primit şi altădată potopul cotropirilor. Sufletul şi conştiinţa lui nu au putut fi cotropite de nimeni, deoarece a ştiut să ducă nenumărate veacuri pe pământul Transilvaniei şi pretutindeni, în ciuda împilărilor şi uneltirilor, nestinsă lumina culturii şi credinţei româneşti.

• 1940, 22 septembrie, în Consiliul de miniştri:

...O chestiune de ordine publica foarte gravă şi pentru care te fac responsabil domnule Sima: a se termina cu legionarii care fac acte de autoritate publică... sau plec eu, sau plecaţi dumneavoastră.

• 27 septembrie, tot în Consiliul de miniştri:

Nu permit să se aţâţe simţul bestialităţii, pentru că poate duce la situaţie tragică neamul românesc.

• 11 octombrie, Consiliul de miniştri:

În Iaşi se petrec lucruri grave din cauza prefectului. Se intră în casele evreilor şi se comit abuzuri...

• 1944, 2 aprilie. Din scrisoarea de răspuns a Mareşalului la scrisoarea ultimativă a generalului Maitland Wilson prin care–i cerea să predea necondiţionat România, sovieticilor:

Am primit mesajul dumneavoastră.

Vă rog să nu cereţi unui popor mic dar viteaz, care de două mii de ani luptă pentru viaţă, credinţă şi libertate, să se dezonoreze pe sine.

Vă rog să nu cereți unui soldat cinstit și unui om bătrân să–și sfârșească zilele în umilință.

Așa cum dumneavoastră luptați pentru Anglia, tot așa și eu lupt pentru Patria mea dar, de suferințele, lupta și amenințările sub care noi trăim, dumneavoastră nu vă puteți da seama. Noi am fost atacați, deși nu am atacat pe nimeni.

...Aliații și prietenii noștri au fost obligați de evenimentele din 1940, să ne abandoneze total, lăsându–ne astfel să fim jefuiți de lașii noștri vecini... Singura țară din lume care, la cererea noastră, a fost de acord în împrejurări dificile, să garanteze existența durabilă a națiunii, a fost Germania...

Vă rog să nu cereți astăzi, când poporul nostru va trebui să moară, să accepte dizgrația și dezonoarea... Nici un popor, sunt sigur, cu forțele aproape intacte, cum sunt ale noastre, nu ar putea să capituleze și să se retragă din acțiunea în care însăși libertatea și existența lui sunt în joc, fără o garanție serioasă pentru zilele ce vor veni.

• Din nota informativă nr. 127/25.VII.40:

...Evreii din România au fost informați de ocuparea Basarabiei înainte de darea ultimatumului de către URSS, dedându–se la o intensă propagandă și pregătind din timp steaguri roșii și placarde cu „Trăiască armata sovietică și Stalin".

• Nota din 17 iunie, 1940 menționează că cimitirul evreiesc din strada Toma Cosma – Iași este folosit de evrei ca centru conspirativ și depozit de alimente.

• 18 iunie, notă informativă, evreimea boicotează comerțul (după metoda folosită în timpul guvernării Goga–Cuza).

• 25 iunie, Biroul Statistic Militar Iași: **... unii angrosiști** (n.n. – evrei) **... au depozitat mari cantități de untdelemn în cavouri la cimitirul evreisc din Păcurari.**

1940, 3 iulie, Raport secret al Marelui Stat Major Biroul 2 Nr. 14.03.033 cu titlul ACȚIUNEA EVREIASCĂ, document zguduitor care reflectă amplu, profesional, acțiunile criminale ale evreimii din Basarabia și Bucovina în timpul retragerii armatei și administrației, cărora se adaugă acțiunile de fraternizare cu agresorul ale unei bune părți din evreimea din țară. Raportul este structurat pe capitole și subcapitole.

I. EVREII DIN BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII
II. EVREII DIN RESTUL ŢĂRII
III. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETE

Capitolul I are 3 subcapitole: 1. – Comitete revoluţionare. 2. – Atentate şi asasinări. 3. – Propaganda antinaţională.

Din subcapitolul 1: **– La Cernăuţi comisar al poporului este actualmente evreul Sale Brüll de profesiune fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzil, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer...**

– La Chişinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huşi...

– Foştii gazetari evrei de la „Adevărul" şi „Dimineaţa" anume Teziman şi Cândea au căpătat funcţiuni importante în Basarabia...

Din subcapitolul 2: **– La Chişinău listele de executări au fost întocmite de intelectualii comunişti evrei avocat Carol Steinberg, avocata Etea Dinor şi Dr. Derevici.**

– La Chişinău, avocatul evreu Steinberg în fruntea unui grup a aruncat cu pietre în trupele române care se retrăgeau...

– Perceptorul şi notarul din comuna Ceadar–Lung (Tighina) au fost omorâţi...

– Şeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împuşcat de trei evrei.

– În Cazachia şi Ceadarlunga au fost omorâţi notari, preoţi şi politişti.

– În judeţul Cetatea Albă bandele comuniste evreieşti au schingiuit preoţi, le–ar ars bărbile cu ţigări, au devastat bisericile...

Lista ticăloşiilor evreieşti este lungă. Am ales câteva, spre exemplificare. Concluzia Raportului:

Faţă de toate aceste orori comise exclusiv de către evreii basarabeni, se observă o adâncă indignare a populaţiei româneşti, care în unele cazuri nu–şi poate stăpâni sentimentul de revoltă.

Din Capitolul II: **Comunicarea vestei acceptării notei ultimative sovietice a avut ca efect brusca schimbare de atitudine în totalitatea cercurilor evreieşti... aceste cercuri au adoptat spontan o atitudine de accentuată veselie, manifestată îndeosebi prin comentarii zgomotoase în grupuri numeroase pe străzi şi în**

locuri publice... din care nu au fost excluse aprecieri jignitoare la adresa țării noastre, a conducătorilor Statului, a armatei și a tot ce este românesc și în același timp o vie simpatie pentru acțiunea sovietelor, precum și atitudini sfidătoare adoptate față de cetățenii români...

... se constată că evreii au refuzat în ultimele zile de a–și achita obligațiile ce au față de fisc, încercând prin aceasta să creeze dificultăți Statului după sistemul practicat în timpul guvernării Goga–Cuza.

Raportul notează că numai membrii cercului evreiesc „Mutualitatea" se desolidarizează de restul evreimii, critică acțiunile teroriste ale evreilor din Basarabia, vor să sprijine ajutorarea refugiaților, fiind ei evrei fugiți din URSS, bine situați material.

• Din Capitolul III: **...În general, cadența trecerilor în Basarabia este în medie de aproximativ 10.000 persoane pe zi... Este de relevat că față de eventualitatea de a rămâne lipsit de cadre, care în bună parte și peste aproape tot cuprinsul țării se recrutează din evreii basarabeni, Partidul Comunist din România a dat ordine severe în sensul că membrii care, fără autorizația conducerii partidului, vor părăsi localitățile unde au însărcinări, vor fi socotiți trădători.**

• 1940, 7 iulie. Raport informativ al Secției a II–a:

... La Chișinău, 400–500 evrei comuniști constituiți în bandă, înarmați unii cu puști și revolvere, iar alții cu pietre și bastoane, au cerut directorului Ioneț, medicul spitalului de copii, ca imediat clădirea acestuia să le fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele l–au împușcat, după care au năvălit în spital devastându–l complet, iar pe copiii aflați internați, omorându–i și aruncându–i afară pe geamuri.

• 1940, 6 iulie, statistică întocmită de Marele Stat Major cu pierderile suferite de armată în urma evacuării Bucovinei și Basarabiei, pierderi pricinuite în majoritatea zdrobitoare a cazurilor de agresiunea bandelor evreiești care s–au dedat la atacuri asupra unor subunități în retragere, sau a militarilor izolați, comițând atrocități, folosind din acoperiri foc de arme, otrăvind fântânile, opărind ostașii răniți sau bolnavi, profanând uniforma: **uciși, răniți și dați dispăruți 356 de cadre și 42.876 soldați și gradați.**

GENERALUL ION ANTONESCU – CONŞTIINŢĂ A TRAGEDIEI NAŢIONALE

Suntem în primăvara lui 1941, la 8 luni după ce regele nefast Carol al II–lea l–a însărcinat pe general să salveze ţara, conferindu–i prin decret regal puteri depline. În care răstimp în ordinea internă a actelor de guvernământ l–a obligat pe rege să abdice. A curăţat structurile administrativ–politice de cei vinovaţi de dezastrul ţării, predându–i justiţiei. A curăţat armata de generalii incapabili, corupţi, francmasoni, complici ai politicienilor, vinovaţi de starea lamentabilă a oştirii. A stăvilit abuzurile legionarilor, tendinţa acestora de a pune stăpânire pe administraţie şi guvernământ. Atunci când Garda de Fier s–a făcut ecoul intereselor serviciilor speciale naziste şi kominterniste declanşând rebeliunea, a scos–o din istorie prin luptă. A reorganizat economia şi finanţele. În ordinea externă a actelor de guvernământ a căutat aliaţi care temporar să garanteze graniţele mutilate în interiorul cărora exista suveran statul român, prevenind o nouă agresiune sovieto–bulgaro–maghiară, denunţând vehement agresiunea sovietică, dar şi diktatul de la Viena, rezervându–şi dreptul de a recurge la arme în cazul când, la tratativele de pace, României nu i se vor retroceda teritoriile răpite prin abuzul forţei. A asigurat exportul prin contravaloarea lui în aur sau în tehnică de luptă modernă.

Ca militar, şef al statului şi om a însumat în conştiinţă tragedia prăbuşirii graniţelor, dezastrul armatei la retragerea din Bucovina şi Basarabia, în bună măsură pricinuit din incapacitatea unor vârfuri politice, administrative şi militare, drama refugiaţilor din Ardealul de Nord–Vest şi a celor din provinciile estice, tragedia românilor din teritoriile cedate, schingiuiţi, asasinaţi în masă de către ocupant, deportaţi, drame şi tragedii cărora li s–a adăugat cutremurul devastator întâmplat numai la câteva luni după diktatul de la Viena. Micimea unor politicieni ca Maniu şi Brătienii, laşi, incapabili să–şi asume responsabilităţi în momente de cumpănă istorică, ura mocnită a regelui căruia i–a detronat tatăl, manevrele ostile, perfide, economice, politice, propagandistice făcute de evreime în consens cu comunismul ca doctrină şi serviciile speciale sovietice ca forţă distructivă, starea morală aproape de cota zero a populaţiei hărţuite spiritual de politicianism, de cedările de teritorii fără luptă, s–au însumat sfâşietor în conştiinţa lui responsabilă faţă de sine. Faţă de momentul conjunctural. Dar mai ales faţă de istorie. Această responsabilitate faţă de istorie o declară public. O declară în relaţiile cu Hitler. Cu Mussolini. Îi va determina luările dure de poziţie faţă de greşelile strategice şi abuzurile comandamentelor germane. Îi

călăuzeşte actele de umanism. Îi va determina măsurile diplomato–militare pentru scoaterea României din război în condiţiile prevăzute să ofere ţării maximum de avantaje ce se pot accepta pentru un învins care nu capitulează fără condiţii.

Generalul, conducător al statului şi mai apoi Mareşalul dezrobitor, nu poate fi privit şi înţeles decât sub semnul conştiinţei tragice identificată tragediei naţionale, în momentul istoric european şi mondial 1940–1944; căutând soluţii imediate, dar şi de perspectivă pentru a păstra suveranitatea statului ciumpăvit, a reface România Mare atât teritorial cât şi moral–spiritual, pentru a da viitorului argumentele identităţii exprimate în termeni economici, de civilizaţie specifică şi creativitate istorică.

Orice interpretare unilaterală a guvernării Antonescu, cum este cea sionistă, sărăceşte istoria românilor de una din personalităţile ei emblematice şi aruncă asupra armatei şi poporului român deliberat, cu scopuri perfide, acuze menite să–l dezarmeze în faţa noii agresiuni iudaice având drept scop să federalizeze şi euroregionalizeze ţara în folosul megatrusturilor economico–financiar–militare suprastatale.

IUDEO–COMUNIŞTII ŞI ARMATA ELIBERATOARE.

1941, noaptea de 25/26 iunie, Iaşi. Se semnalizează de la sol avioanelor sovietice de recunoaştere şi bombardament, zona de concentrare a trupelor române şi germane. Bombardamentul de distrugere are loc în 26 iunie între orele 10,30–11,30 cu lansări masive pe zona semnalată noaptea. Din echipajele avioanelor doborâte sunt identificaţi studenţi şi mici meseriaşi evrei ieşeni, trecuţi la inamic, instruiţi ca observatori, pentru a preciza obiectivele de la sol, ca buni cunoscători ai Iaşului şi împrejurimilor.

• La 25 iunie, sovieticii încalcă legile războiului folosind gaze toxice. Informat, şeful statului se radicalizează. Pune în ecuaţie evreii trădători de la Iaşi, bombardamentele precise de aviaţie şi artilerie cu gaze toxice de luptă.

• După bombardamentul din 26 iunie, Comandamentul IV Teritorial semnalează că evreii fac la Iaşi manifestaţii comuniste şi la unele fabrici s–au arborat steaguri roşii.

• Marele Cartier General, Telegrama nr. 177/29.6., ora 20,30: **Agenţii inamici lucrează în spatele frontului, încercând acte de sabotaj, procurând inamicului indicaţiuni sau informaţiuni şi dându–se chiar la acte de agresiune faţă de ostaşi izolaţi. Populaţia**

evreiască este părtaşă la acveastă acţiune. Domnul general Antonescu, cu ocazia vizitei pe front... a dat ordin ca toţi cei care acţionează pe orice cale contra armatei şi în contra intereselor ţării să fie executaţi pe loc.

• Telegrama fulger nr. 195/30.06.1941, ora 23.30: **Domnul general Antonescu a ordonat ca toţi evreii comunişti din Iaşi, precum şi cei asupra cărora s–au găsit steaguri roşii şi arme să fie executaţi chiar în noaptea aceasta...**

COMUNICAT

Sovietele urmăresc pe toate căile să producă acte de sabotaj, de dezordine şi de agresiune în spatele frontului.

În acest scop, lansează din avion, cu paraşutele, spioni şi agenţi terorişti, care iau contactul cu agenţii rezidenţi din ţară şi cu populaţia iudeo–comunistă pentru a organiza împreună acte de agresiune...

... Cine nu divulgă la timp pe aceşti turburători ai ordinii şi siguranţei vor fi executaţi, împreună cu toată familia...

MINISTERUL APĂRĂRII NAŢIONALE
MINISTERUL DE INTERNE
Nr. 255/4.VII.1941

...Cu ocazia evacuării Basarabiei a fost pentru armată o adevărată ruşine că s–a lăsat insultată şi atacată de evrei şi comunişti fără a reacţiona...

Neamul evreiesc a supt, a sărăcit, a speculat şi a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a ne scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare...

...Opresc dar cu desăvârşire orice acţiune pornită din iniţiativă individuală şi fac răspunzătoare autorităţile militare şi civile de executarea întocmai a acestui ordin...

General Ion Antonescu.

• 1941, 20 iulie, raport al Regimentului 6 vânători: a.

La Sculeni, când regimentul era pe poziţie, tot timpul se semnaliza din Tg. Sculeni cu ruşii, iar rezultatul era că toate măsurile luate cu caracter operativ erau stingherite de artilerie rusă. Mai mult, am avut ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi care, în loc să

moară la datorie, au fost împuşcaţi mişeleşte pe la spate din case şi grajduri, de evrei.

b. Când Batalionul 1 din acest regiment a ajuns la Gura Căinari, s–au prins un număr de 50–60 evrei care erau grupaţi pe marginea de vest a satului. Duşi de către locuitorii din sat, s–au găsit asupra acestor evrei arme şi grenade de proveniență rusă, motiv pentru care am ordonat executarea lor imediat.

c. În satul Mărculeşti pe când compania căpitanului Oţel înainta în avangardă, a fost înconjurat de armata rusă împreună cu circa 300 evrei civili şi înarmaţi, producând acestei companii pierderi dureroase şi chiar pierderea cpt. Oţel Vasile... Când s–a cucerit satul Mărculeşti s–a prins un grup de 400 evrei... din care 80 erau răniţi, fapt care dovedeşte că au luptat contra noastră, nefiind în uniformă... am ordonat execuţia lor în masă...

• 1941, 8 iulie, raportul Corpului de cavalerie nr. 5956:

...astfel că evreimea constituia al doilea inamic şi mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte. În Trg. Edineţ ostaşii români au trebuit să verifice casă cu casă şi beciurile de unde se trăgeau focuri de armă şi arme automate de către evrei... văzând rezultatul luptei şi împotrivirea populaţiei evreieşti din Trg. Edineţ... cei găsiţi cu arme şi vinovaţi de a fi tras în trupe au fost imediat executaţi...

• 1941, iulie, Cernăuţi. Generalul Ion Antonescu:

... Cui i–a fost dat să treacă Prutul în urma armatelor dezrobitoare... a avut prilejul unic să vadă tabloul unei provincii răstignite, pustiită în lung şi în lat de vieţi, sate şi oraşe făcute scrum şi dărâmate. Populaţia, înnebunită de groaza prigoanei şi a furiei de distrugere a hoardelor bolşevice, stă ascunsă.

• Ştim sau dacă nu ştim aflăm acum că în Chişinău şi Cernăuţi echipe speciale NKVD şi bande de evrei au distrus în proporţie de 90% localurile instituţiilor publice, culturale, opere monumentale. Înainte de intrarea trupelor române în Chişinău au fost dinamitate şi incendiate: Palatul Telefoanelor şi Poştelor, Palatul Primăriei, al Prefecturii, Catedrala mitropolitană, băncile, băile comunale.

• Copie de pe ordinul telegrafic nr. 16.622/941 al Ministerului Afacerilor Interne:

Evreii care sunt puşi la munci vor fi plătiţi în raport cu munca ce o prestează. Dacă merită 120, 150 lei pe zi, să li se dea aşa cum li se dă la toată lumea.Muncile lor nu trebuie să fie sursă de îmbogăţire pentru proprietari.

SINTEZE (1). Boala mortală a secolului 20 cu prelungiri la începutul acestui mileniu este paranoia universalistă a megatrusturilor suprastatale iudaice materializată economic şi politic prin distrugerea statelor naţionale, a culturii şi spiritualităţii naţiunilor, instaurarea unei Noi Ordini Mondiale cu impunerea unei singure religii, transformarea indivizilor în instrumente manipulabile cu dublă subordonare: faţă de tehnologie şi faţă de stăpânii acesteia, rupţi din matricea naţională, din identitatea etnică, supuşi unor migraţii comandate de necesităţile conjuncturale ale economiilor globalizate, siliţi prin natura împrejurărilor la hibridizare genetică, singura rasă obligată să–şi păstreze ADN–ul originar, pur, fiind cea evreiască.

Urmarea acestei paranoia rasiale este transformarea unei probleme minore a statelor naţionale – minoritatea iudaică – în problemă fundamentală a umanităţii, iar a ţâfnelor rasiale, imperialiste de factură violent nazistă a unui stătuleţ anemic creat artificial în Asia pe litoralul estic al Mediteranei, Israelul, în nodul gordian al destinelor Terrei. Conform acestei strategii perfide a războiului atipic purtat de nazismul sionist împotriva umanităţii neiudaice, perioada guvernării Antonescu se judecă aberant numai funcţie de reacţia acesteia la trădările, asasinatele, diversiunile practicate mai ales de evreimea din Bucovina şi Basarabia, privită unitar şi global exclusiv pe criterii etnice, crimele ei monstruoase împotriva românilor creştini fiind absolvite conform principiilor talmudice exprimate limpede de la rabinii de tip Maimonide până la actualul rabin şef al armatei israeliene şi sintetizate lapidar de rabinul Selman:

Celui mai blând dintre şerpi scoate–i ochii, pe cel mai bun dintre creştini, ucide–l.

Am demonstrat cu documente reacţia nuanţată a evreimii din România atât în timpul invaziei sovietice în Bucovina şi Basarabia, cât şi în timpul ofensivei armatei române pentru eliberarea lor. S–a demonstrat limpede că evreimea a fost folosită de sovietici ca masă de manevră, că a format grosul Coloanei a V–a, că a dat bande de terorişti şi asasini, spioni şi diversionişti; iar pe timpul ocupaţiei sovietice a dat torţionarii, delatorii, fanaticii din administraţie şi GPU, comisarii politici,

tot acest eşafodaj contribuind la atacarea şi insultarea armatei aflată în retragere cu ordinul sever de a nu folosi armele; la masacrele în masă şi deportări, la atacarea din spate a armatei române aflată în ofensivă.

Mareşalul a reacţionat la aceste acţiuni infame conform legilor războiului.

Problema nu poate fi rezolvată pe criterii rasiale. Asasinii, spionii, teroriştii, diversioniştii, civilii înarmaţi alcătuiţi în bande, indendiatorii, n–au fost judecaţi şi executaţi pentru vina absurdă de a se fi născut evrei. Pedeapsa capitală le–a fost aplicată pentru că au asasinat mişeleşte, au spionat în folosul inamicului, au sabotat, fiind foşti cetăţeni români puşi în slujba invadatorului.

Disting trei feluri de reacţii româneşti la acţiunile antinaţionale ale evreimii din Est:

1. – reacţia populaţiei, etnici români şi ucraineni care în perioada confuză dintre izgonirea invadatorului sovietic şi instalarea autorităţii româneşti, a pedepsit adeseori cu moartea pe evreii colaboraţionişti;

2. – reacţia militarilor izolaţi sau în subunităţi care întorcându–se pe itinerariile pe care s–au retras şi au suferit umilinţele evreimii, au pedepsit făptuitorii din vara lui 1940, rămaşi în spatele liniilor cu misiunile amintite mai sus.

3. – reacţia guvernului şi a Mareşalului prin instituirea fermă a legalităţii, interzicerea abuzurilor săvârşite împotriva evreilor sub pedeapsa capitală, curăţirea spatelui frontului, internarea masei evreieşti complice şi tăinuitoare a diversioniştilor.

SINTEZE (2). Mareşalul Ion Antonescu nu poate fi judecat de istoria românilor conform reţetarului sionismului nazist. Nici Armata Română a perioadei 1940–1944. Cu atât mai puţin poporul român. Reţetarul nazist–sionist demonstrează neaderenţa organică a majorităţii evreimii din România la viaţa, năzuinţele naţionale, dramele, jertfele românilor. Dar mai ales demonstrează nerecunoştinţa abjectă a acestei majorităţi evreieşti, salvată de lagărele naziste prin intransigenţa Mareşalului, care n–a cedat germanilor nici un evreu cetăţean român sau refugiat în România; iar prin anularea puterii Gărzii de Fier a stopat campania de teroare rasistă organizată de legionari, lăsând comunităţii evreieşti din România posibilitatea de a emigra în Palestina sau de a–şi continua viaţa în cadrul statului român, la adăpostul legilor şi al administraţiei, indiferent că, aparent, i–au fost impuse restricţii minore.

RĂZBUNAREA TALMUDICĂ. În cartea mea ÎNVIEREA LUI IUDA am analizat pe larg modul în care a înţeles minoritatea evreiască din România să–şi manifeste recunoştinţa pentru actul umanitar

de rezonanță istorică făcut de români și guvernarea Antonescu, unic în Europa timpului, prin care a fost salvată de la exterminare. Punând în aplicare prin troica iudeo–comunistă Ana Robinshon Pauker fiică de haham basarabean refugiat din Galiția de spaima pogromurilor – Ioșka Broitman, diversionist evreu din Basarabia, zis Iosif Kișinevski, – Burăh Tescovici, agent kominternist zis Teoharie Georgescu, deci punând în practică lozinca anului 1942:

Românii beau anul acesta cu linguriță din sângele nostru. La anul vom bea noi cu polonicul din sângele românilor,

sus–numita troică și evreimea unealtă fidelă a sovieticilor, a transformat țara gazdă, care a îmbogățit–o și tolerat–o, într–un imens lagăr concentrațional, într–o imensă temniță bestială și un imens abator uman, după care, a emigrat în masă, considerând că și–a îndeplinit datoria rabinică.

Prima victimă a răzbunării talmudice a fost Mareșalul. Salvatorul evreimii.

Concluzia pentru români este pe deplin și istoricește lămuritoare.

LOIALITATE. TRĂDARE. ABERAȚIA TOLERANȚEI.

• 1944, august. Convorbirea Mareșal Ion Antonescu – generalul Guderian, celebrul tanchist și strateg al armei tancurilor, la cartierul general al Führerului în Prusia Orientală după atentatul eșuat al generalilor germani.

– Mareșalul: **La noi în armată ar fi de neconceput o asemenea acțiune infamă. Eu pot dormi liniștit cu capul pe genunchii generalilor mei.**

În ziua de 23 august când plecând de la Snagov la palat, colonelul Davidescu îi atrage atenția că are o gardă insuficientă.

– Mareșalul **Nu e nevoie Davidescu. E de ajuns și asta, doar merg în casa regelui.**

Loialitatea. Credința în onoarea altora, i–au fost fatale. Generalii și regele l–au asasinat mârșav, terfelindu–i onoarea și loialitatea atunci când l–au predat inamicului. Situându–se josnic în afara demnității elementare de oameni și soldați.

• Se practică la noi un fel de teologie, de mistică a toleranței. Care face din fiecare venetic un spoliator sângeros sub biciul căruia răbdăm toate ofensele afișând preceptul laș al toleranței. Un vagabond internațional, dezertor și imoral, Carol al II–lea, spoliind nerușinat

România, economia şi armata ei, a ajuns într–un deceniu cel mai bogat rege al Terrei, întrecându–l doar un maharadjeac din Nepal. A ridicat crima împotriva tineretului la nivelul politicii de stat, săvârşind–o cu cinism, an de an, fără ca naţiunea să se alcătuiască într–un for al justiţiei supreme şi responsabile de destinul ei istoric, lăsându–l să ciumpăvească ţara, după ce–o sărăcise, ca apoi s–o şteargă hoţeşte cu un tren încărcat cu avuţiile de pe spinarea ei stoarsă.

Aici loialitatea Mareşalului, spiritul lui profund constituţional, oroarea faţă de răzbunare, ecouri ale toleranţei numită şi omenie, când trebuie la nivel interuman şi când nu trebuie la nivelul supravieţuirii statului, au prefigurat momentele Guderian şi 23 august.

• Curtea de Casaţie prin Decizia nr. 1 din 26 noiembrie 1941 l–a obligat pe ex–regele Carol al II–lea să restituie statului român bunurile spoliate în valoare de 1.101.762.359 lei. Câteva date asupra banditismului regal: colecţia de tablouri „Carol I" proprietatea statului; 81.000.000 de la Banca Naţională; acţiuni dăruite în valoare de 356.905.483 lei; 100 pogoane din pădurea Snagov; ferma Clinciu–Spanţov cu 770,8 ha; 3540 mp din terenul Şcolii de Horticultură – Băneasa şi tot la Băneasa staţia de montă cu 5 ha şi construcţii; 72 ha din viile Murfatlar; 1.010 ha balta Iezerul–Mostiştea; 34,8 ha pădurea Herească; 15 ha vie la Cotnari cu instalaţie de vinificare, pivniţă, construcţii = 14.713.917 lei plătiţi din fondurile ministerului Agriculturii şi Domeniilor; Devize din fondul statului = 533.227.214 lei cu care a cumpărat 302 automobile; scuturi de taxe şi impozite; 125.337.805 lei subvenţii de la stat; 316.215.748 lei deturnaţi de la stat; toate aceste sume şi proprietăţi dobândite prin presiuni, deturnări şi cadouri fiind departe de realitatea integrală.

Statul a rămas păgubit, o parte din averea ex regelui Carol al II–lea fiind moştenită de fiul său ex regele Mihai I, care intrând în posesia tablourilor din colecţia proprietatea statului, a început să vândă din ele la preţuri fabuloase. Colecţia are pânze ale maeştrilor picturii universale.

Ştim şi dacă nu ştim aflăm acum că în afara prădăciunilor făcute de ceambururile tătăreşti, de podgheazurile cazacilor şi polonilor, de cele ale akingiilor turci de peste Dunăre, ţara noastră a fost supusă unui jaf organizat de puterile învecinate şi cotropitoare după cum urmează:

1. – Imperiul otoman ne–a jefuit de 1.066.305.780 lei/aur sau 341.021 kg aur curat;

2. – Imperiul bicefal habsburgic, cel mai sângeros spoliator care a stăpânit Ardealul între 1867–1918; Banatul între 1718–1918; Oltenia între 1718–1739 şi Bucovina între 1775–1918 ne–a jefuit de peste 2.450.000.000 lei/aur sau 857.500 kg aur curat;

3. – Imperiul țarist, numai din Moldova și Țara Românească între 1761–1856 ne–a stors bunuri și obligații financiare, fără contravaloarea exploatării Basarabiei, totalizând 200.000.000 lei/aur sau 64.516 kg aur curat la care se adaugă tezaurul valorând 314.580.456 lei în aur, valori de stat și particulare însumând 1.600.000.000 lei din care 600.000 lei/aur în valoarea leului/aur socotit egal cu 0,3225 g. aur curat. Se mai adaugă cele 45 vagoane aur jefuite de sovietici, daunele de război, întreținerea armatei de ocupație sovietice, exploatarea resurselor prin Sovromuri, zeci și zeci de miliarde. La tot acest jaf mai punem miliardele stoarse de evreime între cele două războaie mondiale scoase din țară, depuse la bănci străine sau investite în afaceri. Numai Max Auschnit cu banii storși de la Uzinele și Domeniile Reșița, Nădrag–Calan și altele a devenit mare acționar la uzinele Vickers–Amstrong – Londra; Mendelsohn – Haga; Streg – Viena; CEPI – Monaco; Kahn – Alexandria (Egipt). Asta când 70% din populația rurală era semianalfabetă, când sifilisul era o boală curentă, când soldații erau încălțați în opinci și nici 10% din localitățile rurale nu era electrificate.

Toleranța împinsă până la limitele care frizează dezinteresul față de destinul națiunii a fost luată și este luată în calcul de cei care poartă războaie atipice împotriva românilor, transformându–se din calitate umană în dimensiune antinațională.

De la romani la iudeo–capitalismul contemporan, de la turci la fanarioți, de la nemeșimea maghiară la miliardarii postdecembriști, liotele străine s–au oploșit aici, au supt snaga „toleranților" și s–au dus cu pungile doldora, lăsându–ne din ce în ce mai toleranți și din ce în ce mai săraci.

Mareșalul a încercat, în plin război mondial, să facă din România o țară a românilor. Încercare plătită cu capul după tragica tradiție a istoriei neamului.

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ (1). Cartea de față nu este o operă de reconstituire a biografiei Mareșalului. Evită deliberat să–l urmeze în detenția mizerabilă din Uniunea Sovietică, urmare a actului degradant de trădare națională săvârșit de câțiva generali și ofițeri din camarila regală, ofensați de ascensiunea, severitatea și cinstea camaradului lor care nu le–a iertat complicitatea la spolierea armatei, la slaba ei pregătire de luptă și dotare, la prăbușirea granițelor. Nu insistă nici asupra lașității anturajului său care știa că era hotărât să încheie armistițiul în 26 august și în condițiile avantajoase ale opririi ofensivei sovietice pe linia fortificată Curbura Carpaților – Focșani – Galați. Anturaj rămas inert față de mizerabila lovitură de palat de la 23 august 1944 și care nu i–a

merită nicio vedere. Nu mă obosesc să–l pun în pagină pe ex regele Mihai I de Hohenzollern Sigmaringen care atunci a jucat rolul trist de marionetă a intereselor camarilei, el neînsemnând nimic pentru istoria românilor în afară de faptul că a trimis în prizonierat 130.000 de militari români, a patronat jefuirea țării de către sovietici, a sancționat înființarea Sovromurilor, a avut o aventură galantă cu o triplă spioană, Dolly Chrissolegos și după abdicare, în viața trăită departe de țară, care nu înseamnă pentru el decât palate, moșii și eventual tronul, nu a făcut nici un gest politic remarcabil împotriva teroarei iudeo–kominterniste, n–a susținut nici un demers patriotic, n–a patronat și n–a subvenționat nici un organ de presă care să apere în Occident, interesele țării și ale națiunii. Dimpotrivă. Este semnatar al Declarației de la Budapesta care consideră Transilvania spațiu de complementaritate pentru Ungaria, fiind favorabil federalizării și euroregionalizării țării. Limba română este străină casei lui. N–a dat nici o operă remarcabilă pusă în slujba adevărului epocii pe care, tânăr fiind, a trăit–o, rămânând complice mediocru la minciuna oficializată de iudeo–komintemism și realută de nazismul sionist. Poartă pe frunte și pe casa de Hohenzollern–Sigmaringen stigmatul trădării armatei al cărei șef constituțional era, al țării al cărei suveran era, al bunicului Ferdinand Întregitorul și al întemeietorului regatului pe care l–a moștenit, Carol I, dovedindu–se vrednic numai de ticălosul și odiosul său tată, autorul prăbușirii țării și marioneta potentaților evrei prin mijlocirea nefastei lui amante, *Elena–Wolf–Tâmpeanu–Grünberg–Lupescu,* devenită în exil ex–regina unui ex–rege aventurier, cartofor, client de baruri și lupanare. Românii nu–i datorează nici măcar amintirea. El are datorii morale și materiale zdrobitoare față de români. Ar trebui să plătească pensii alimentare văduvelor și copiilor militarilor luați prizonieri de sovietici cu începere din noaptea de 23 august până la 12 septembrie 1944 și morți în prizonierat. Ar trebui să restituie statului colecția integrală Carol I, colecție de tablouri jefuită de tatăl său, pe seama căreia își întreține așa zisa curte de la Versoix. Ar trebui să inițieze slujbe de pomenire pentru Mareșal și la fiecare 1 iunie să vină la Jilava, să îngenunche pe locul unde a fost asasinat și să se roage fierbinte pentru iertarea acestui păcat capital.

• Evit să fac un proces, procesului ticălos făcut Mareșalului. Proces care aidoma pseudoprocesului făcut lui Nicolae Ceaușescu demonstrează slugărnicia degradantă a unor magistrați. Oportunismul. Carierismul. Lipsa de perspectivă istorică. Dorința de parvenire în dauna interesului obștersc.

Proces care s–a întors împotriva celor care l–au ticluit talmudic, creându–i Mareșalului dimensiunile eroilor tragici ai umanității.

Ridicând la valoarea exemplului istoric demnitatea, responsabilitatea, onoarea, dârzenia reprezentantului emblematic al Oştirii Române.

Mareşalul:

Cer să fiu condamnat la moarte şi refuz dinainte orice graţiere.În felul acesta voi fi sigur că voi muri pe pământul Patriei.

Prin plumbul trădătorilor el trece în nemurire şi istorie. Trădătorii în cap cu regele bicisnic, generalii de suită şi beneficii, judecătorii nedemni de togă, cad în derizoriu, purtând pe nume şi progenitură ca şi vânzătorii lui Horea, stigmatul infamant al josniciei.

• Cartea de faţă scrisă de un soldat al Mareşalului se aliniază în frontul romanelor istorice semnate de Radu Theodoru ca un răspuns la umilinţele cotropirii iudeo–kominterniste. În frontul romanelor lui de război. Intră deliberat în frontul cărţilor lui portdrapel: ROMÂNIA CA O PRADĂ; ÎNVIEREA LUI IUDA; NAZISMUL SIONIST ca răspuns la întreaga ţesătură de mituri false şi minciuni degradante instaurate de iudaism după al doilea război mondial pentru a crucifica România. Pentru a–i anula istoria. Pentru a o sili să reprimească smerită şi în genunchi, jugul pe care abia îl scuturase.

ÎN LOC DE POSTFAŢĂ (2). Făcând o analiză lucidă a posterităţii Mareşalului, disting trei perioade care se individualizează lămuritor în două spaţii distincte: a) spaţiul naţional; b) spaţiul internaţional cu două centre de presiune ideologică, b_1 spaţiul sovietic şi b_2 spaţiul occidental.

– 1a. În spaţiul naţional posteritatea Mareşalului a cunoscut o epocă de maximă hulire şi negare în epoca dominaţiei iudeo–kominterniste când s–a falsificat istoria românilor, când s–a incriminat războiul de eliberare a Basarabiei şi Bucovinei, când s–a produs holocaustul cultural şi genocidul împotriva poporului român sub flamura gubernizării şi a răzbunării talmudice. După înfrângerea şi scoaterea din istoria contemporană a iudeo–kominterniştilor, posteritatea Mareşalului a fost restabilită timid, parţial şi uneori în cadru închis, difuzându–se confidenţial unele din scrisorile lui de protest faţă de întrebuinţarea abuzivă a trupelor române, adresate forurilor germane de comandă şi lui Hitler.

După lovitura de stat din decembrie 1989 există o efervescenţă responsabilă, atât a unei părţi din populaţie, cât şi a unor istorici şi publicişti care restabilesc adevărul istoric al guvernării

lui, restituindu–i biografia la adevăratele ei dimensiuni, fixându–i cu documente imbatabile rolul de salvator al statului într–un moment limită al istoriei naţionale. Acestui proces de **restitutio in integrum** i se opun vehement rămăşiţe nazist–sioniste din comunitatea evreiască din România în legătură tradiţională cu centrele mondiale de presiune evreieşti, talibani monarhişti atemporali şi legionari, câţi vor mai fi în diaspora.

Se notează cu regret lipsa de unitate a diasporei româneşti şi se subliniază că în această diasporă Iosif Constantin Drăgan a jucat în perioada 1960–1989 rolul hărăzit de Mareşal lui Pamfil Şeicaru şi Fondului Naţional, în iminenţa invaziei sovietice. Acela de a restitui opiniei publice internaţionale adevărul despre România şi a cultiva valorile naţionale. Pe acest vector naţional Iosif Constantin Drăgan sprijinit tacit de regimul Ceauşescu, a publicat în editura Nagard, Cannaregio, Veneţia, în deceniul 8 al secolului trecut o monumentală biografie a Mareşalului în 4 volume masive de mărturii şi documente sub titlul: ANTONESCU, MAREŞALUL ROMÂNIEI ŞI RĂZBOAIELE DE REÎNTREGIRE, suplinind opera timidă de restituire care se făcea în ţară.

Sunt obligat să subliniez rolul puţin lăudabil jucat de oficialităţile postdecembriste în procesul de restituire a adevărului istoric integral, adevăr care include obligatoriu şi definitoriu epoca Antonescu. Şantajate în interior de sioniştii sprijiniţi de statul Israel şi centrele de presiune sioniste din Franţa, Marea Britanie şi mai ales din SUA unde câţiva congresmeni evrei încearcă să dicteze în politica internă a României, manipulate de revizionistii maghiari prin UDMR care joacă rol de stat în stat, oficialităţile române post–decembriste cu atitudini de simbriaşi subalterni, încearcă să se opună curentul naţional pro Antonescu, interzicând manifestările menite să–l eternizeze în piatră sau bronz, hăituind istoricii patrioţi, punând oprelişti birocrat–administrative iniţiativelor obşteşti de a–l aduce în actualitate pe Mareşal. În vreme ce, aceleaşi autorităţi în mandatul Constantinescu, nesilite de nimeni printr–un război de cucerire, au cedat Ucrainei sudul Basarabiei, nordul Bucovinei şi Insula Şerpilor, au batjorocit istoria românilor, limba şi literatura română prin aşa zisele manuale alternative şi au permis cu inconştienţă şi iresponsabilitate crearea premiselor pentru autonomizarea teritoriului judeţelor Covasna–Harghita şi a federalizării lor.

– b1. Spaţiul sovietic a acţionat dictatorial şi coercitiv începând cu trădarea regală de la 23 august 1944, prin arestarea Mareşalului şi a soţiei sale, torturarea şi umilirea lor, asasinarea Mareşalului printr–un proces măsluit gen Nüremberg, încercarea de a–i sataniza personalitatea

şi de a o scoate din istorie. Pe măsură ce Partidul Comunist Român s–a emancipat de sub dictatul moscovit, în România s–au pus bazele unui curent istoric naţional care a restituit timid şi parţial adevărul privindu–l pe Mareşal, guvernarea sa şi războiul din Est. După prăbuşirea URSS, Rusia şi–a deschis arhivele secrete, prilejuind istoricilor români posibilitatea de a le cerceta. Presupun că în viitor Rusia va retroceda României arhivele confiscate după 23 august 1944, printre care şi arhiva Mareşalului al cărei conţinut va completa datele cunoscute până acum.

– b2. Spaţiul occidental dominat absolut de puterea financiar–economică şi politică a suprastatului evreiesc este cel mai rebarbativ şi dictatorial, amestecându–se cu insolenţă în treburile interne ale României, monitorizându–i acţiunile economice, politice şi cultural–spirituale, şantajând–o prin intermediul împrumuturilor, manipulând opinia publică prin mass–media înfeudată, încercând să–i impună legi rasiste pe care le–a dictat occidentului; mitul holocaustului, acuzând–o de holocaust împotriva evreilor, satanizându–l pe Mareşal ca pe principalul vinovat de acest presupus asasinat în masă al evreilor. Lupta patriotică, de restituire a adevărului istoric purtată cu centrele de putere şi presiune suprastatale evreieşti este, deocamdată, dusă în condiţii de netă inferioritate logistică pentru români. Nu avem un periodic de foarte mare tiraj măcar bilingv în care să se producă documentaţia necesară răsturnării mitului holocaustului. Nu avem un post de televiziune structurat pe programe naţionale fundamentale, care să acopere teritoriul şi bună parte din teritoriile statelor limitrofe în care trăiesc mari mase de români. Avem o mulţime de ligi, fundaţii, asociaţii cu programe naţionale lăudabile, cu logistică neînsemnată, cu tipărituri ocazionale şi în tiraje mici, în vreme ce evreimea internaţională a fundat muzee, biblioteci întregi, ligi şi asociaţii dispunând de posturi de televiziune şi radio, de o reţea de ziare şi reviste de mare tiraj în limbi de circulaţie precum engleza, de case de film, de teatre, de francmasonerie, având ca ţintă statele naţionale în general şi România în special.

Publicistica sionistă care acuză de holocaust Armata Română, poporul şi pe Mareşal, cunoaşte tiraje de milioane. Câteva exemple edificatoare:

• Juliana Geran Pilon, evreică din România, publică în SUA, anul 1979, trist, jalnic şi degradant în acelaşi timp pentru Mircea Eliade ca prefaţator, volumul NOTES FROM THE OTHER SIDE OF NIGHT. Aberaţie lamentabilă şi minciuni sfidând bunul simţ elementar afirmând că românii au ucis 300.000 de evrei înainte ca germanii să intre în ţară.

• Henry Kanim, alt evreu măsluitor, publică în ziarul de mare

ului NEW YORK TIMES din 19 iunie 1991, articolul RISING VERBAL ATTACKS SHAKE ROMANIA'S JEWS, afirmând că în România se glorifică un dictator care a ucis 250.000 de evrei. În 2 iulie 1991, sus–numitul recidivează tot în NEW YORK TIMES cu manufactura mincinos–acuzatoare: ROMANIAN'S ARE TOLD OF NATION'S ROLLE IN MASS KILLING OF JEWS, adică **Românii sunt înştiinţaţi despre rolul lor în măcelărirea evreilor,** bază teoretică a procesului intentat românilor de iudaism.

• NEW YORK POST din 17 aprilie 1978, difuzează în milioane de exemplare broşura THE HOLOCAUST IN HISTORY publicată de una din cele mai înrăite organizaţii rasiste evreieşti, care face legea în occident, DEFAMATION LEAGUE OF B'NAI B'RITH cu contribuţia lui THE NATIONAL COUNCIL FOR SOCIAL STUDIES din New York. Suma evreilor ucişi de români: 300.000.

• Lucy Davidowicz, în THE WAR AGAINST THE JEWS, 1933–1945, volum apărut la New York în 1975. Tot 300.000 evrei ucişi de români.

• David Binder în NEW YORK TIMES, 23 august 1990, articolul ROMANIANS LOOK ANEW AT WARTIME DICTATOR se arată revoltat că românii îl reabilitează pe Mareşal, care a tolerat pogromuri împotriva evreilor.

• Goldmutter zis Andrei Codrescu, în acelaşi ospitalier ziar iudeu NEW YORK TIMES din 7 decembrie 1993, se revoltă că la Slobozia s–a ridicat un bust al Mareşalului. 15 senatori americani s–au sesizat spontan, avertizându–l pe preşedintele în exerciţiu Ion Iliescu că bustul este opera extremiştilor.

• Amestecul dictatorial în treburile interne ale României, pretenţia aberantă de a monitoriza opinia publică, de a controla idei, opţiuni individuale sau de grup, de a interzice asocierea pe principii patriotice, de a impune felul în care se scrie istoria conform monomorfismului iudaic a fost ilustrat brutal şi în afara oricărei uzanţe civilizate prin 1991 când Elie Wiesel însoţit de un grup de evrei a fost la Bucureşti şi Iaşi, urmat de un întreg cortegiu de oficiali români, prea plecaţi, cu aere de şcolari prinşi cu lecţia neînvăţată care meritau admonestarea severă a dascălului. Cum adică, voi care cerşiţi mila finanţelor noastre, după ce aţi masacrat 400.000 de evrei (Elie Wiesel a supralicitat numărul adoptat de coreligionarii lui până atunci) spre a–i băga în sperieţi pe bieţii oficiali gata nu numai să retrocedeze averile evreieşti în chip de **mea culpa,** dar dispuşi să vândă urmaşilor celor „400.000" de victime România şi viitorul ei pentru veşnicie, ba să şi ridice un obelisc care să consemne în marmură actul infam al părinţilor

lor spre eterna lor blasfemiere.

Iată esența discursului moralizator–amenințător–obraznic ținut la Iași de Wiesel, sicofanților oficiali cărora nu le–a lipsit decât livreaua. Deci un Wiesel venit de aiurea, zice:

... Mă adresez conducătorilor țării. Îmi închipui că știți că aveți mari dificultăți în lume când căutați simpatie și suport politic și economic pentru țara voastră. Imaginea voastră nu e din cele mai bune. Trebuie să știți asta. Trebuie să știți că dacă nu–i dați de rușine pe antisemiți în fața societății, veți suferi. Veți fi izolați. Lumea se uită la voi cu uimire, consternată și ultragiată...

Lângă Wiesel se afla Israel Singer, secretarul general al Congresului Mondial Evreiesc. Precum proorocii, Israel Singer a ridicat un deget, privindu–i amenințător pe oficialii fără livrea, dar cu straie de ceremonie, rostind de la înălțimea funcției mondiale: **Take heed!** adică: **Luați aminte!** Ca la biblie.

Cine este acest Elie Wiesel care cere vehement scoaterea Mareșalului din istorie și impune românilor să accepte că au asasinat 400.000 de evrei? Bine tratat ba și curarisit în spitalul de la Birkenau unde era internat cu tatăl său, la apropierea trupelor sovietice, împreună cu gardienii au fugit la americani. De o imaginație fabuloasă, a scris un fel de roman autobiografic: NIGHT, în versiune franceză LA NUIT, aceasta prefațată de F. Mauriac, apărută în **Editions de Minuit** în 1958. Cartea întrece tot ce se poate imagina mai cumplit pe tema așa zisului holocaust. Devine o afacere ultra rentabilă. Corul mass–media evreiesc o papalizează ca pe documentul primordial al holocaustului. Wiesel este capul de listă al curentului iudaic, care impune mitul holocaustului. Umblă pe mapamond în numele holocaustului. Ține conferințe care sunt preluate și inserate în diferite broșuri ca DIMENSIONS OF THE HOLOCAUST, tipărită de Northwestern University Press, Evanston, 1977. Președintele SUA îl alege președinte al Comisiei Prezidențiale a Holocaustului. Devine martor de profesie. În Franța intoxică telespectatorii pe aceeași temă: Holocaustul. Publică în franceză PAROLES D'ÉTRANGERES în editura **du Seuil,** în 1982. În 1986 primește premiul Nobel pentru Pace. Afacere evreiască. Mărturiile lui fabuloase, mii de evrei aruncați zilnic de vii în cuptoare și alte inepții de același gen au fost și sunt demolate de istoricii normali dedicați adevărului. Gloria lui în occident se stinge, asta neîmpiedicându–l să se rățoiască la umilii oficiali români și să le

dicteze cum trebuie să se scrie istoria pe aceste plaiuri.

Fără nici o replică din partea lor.

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ (3). Iată replica Mareşalului la scrisorile dr. Willy Filderman când a apărut proiectul căpitanului SS Gustav Richter care cerea ca evreii din România să fie internați în lagăre de muncă.

Data: 21 octombrie 1941.

Domnule Filderman, în două petiții succesive îmi scrieți despre tragedia zguduitoare şi mă implorați în cuvinte impresionante, reamintind de conştiință şi de omenie şi subliniind că sunteți dator să apelați la mine şi numai la mine pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei pe Bug. Pentru a amesteca şi tragicul în intervenția Dvs., subliniați că această măsură este moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei. Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferințele celor umili şi fără apărare. Înțeleg durerea Dvs. dar trebuie, mai ales trebuia să înțelegeți şi Dvs. toți, la timp, pe a mea care e aceea a unui neam întreg. Vă gândiți v'ați gândit la ce s–a petrecut în sufletele noastre anul trecut, la evacuarea Basarabiei, şi la ce se petrece astăzi când zi cu zi, ceas cu ceas, plătim cu mărinimie şi sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne–au tratat la retragerea din Basarabia şi ne–au tratat de la Nistru până la Odessa şi pe meleagurile Mării de Azov? Potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați şi de astă dată din acuzați în acuzatori, făcându–vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să–mi dați voie să vă întreb – şi prin Dvs. să întreb pe toți coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele şi loviturile primite de noi erau mai mari. Ce ați făcut Dvs. anul trecut când ați auzit cum s–au purtat evreii din Basarabia şi Bucovina față de trupele românești care se retrăgeau şi care, până atunci, apăraseră liniştea şi belşugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte

chiar de apariția trupelor sovietice, evreii pe care–i apărați din Basarabia și Bucovina au scuipat ofițerii noștri, le–au smuls epoleții, le–au rupt uniformele și, când au putut, au omorât mișelește soldații cu bâtele. Avem dovezi. Aceiași ticăloși au întâmpinat trupele sovietice cu flori și le–au sărbătorit cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare. Drept răspuns la mărinimia cu care ați fost primiți în rândul nostru și trataţi, evreii Dvs., ajunși comisari sovietici în regiunea Odessei printr–o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruși, au împins trupele sovietice la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. În regiunea Mării de Azov trupele noastre retrăgându–se temporar, și–au lăsat câțiva ofițeri și soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea și–au găsit răniții mutilați îngrozitor. Oameni care puteau fi salvați și–au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s–au scos ochii, li s–a tăiat limba, nasul și urechile... În timpul ocupației sovietice, aceia pentru care vă înduioșați astăzi, au trădat pe români, i–au denunțat urgiei comuniste și au adus jalea și doliul în multe familii românești. Din privnițele Chișinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noștri care au fost astfel răsplătiți fiindcă douăzeci de ani au întins o mână prietenească acestor fiare. Sunt fapte care se cunosc, pe care le cunoașteți desigur și Dvs. și pe care le puteți afla oricând în amănunt. V'ați întrebat Dvs. de ce și–au incendiat evreii din Basarabia casele înainte de a se retrage? Vă puteți explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14–15 ani cu buzunarele pline de grenade? V'ați întrebat vreodată câți din ai noștri au căzut omorâți mișelește de coreligionarii Dvs., câți din ei au fost îngropați înainte de a fi omorâți? Voiți și în această privință dovezi? Le veți avea. Sunt note de ură, împinsă până la nebunie, pe care evreii au afișat–o împotriva poporului nostru tolerant și ospitalier. Azi poporul acesta se află stăpân conștient pe drepturile sale. Îți dai, Dle Filderman, seama de spectacol? Te îngrozești? Te înduioșezi? Te întrebi de ce atâta ură din partea unor evrei ruși cu care nu

am avut niciodată nimic de împărțit? Dar ura lor este a tuturor, este ura Dvs. Nu vă înduioșați, dacă aveți cu adevărat suflet, de ceea ce nu merită. Plângeți pe mamele care și-au pierdut în astfel de chinuri copiii, nu pe aceia care și-au făcut și lor și vă fac și Dvs. atâta rău.

Mareșal Antonescu

Este limpede Elie Wiesel trebuie neapărat reciclat. Îi recomand ca bibliografie, biografia, corespondența și cuvântările Mareșalului. Adică opera completă a celui pe care vrea, utopie absurdă, să-l scoată din istorie.

ÎN LOC DE POSTFAȚĂ (4). Mareșalul Conștiință de sine integratoare a patriotismului pus în slujba reîntregirii și reconstrucției țării. Afirmație a dreptului nostru sacru, de a exista liberi în vatra neamului. De a fi noi înșine.

Mareșalul. Reprezentant emblematic al Oștirii române. Destin reprezentând un mod exemplar de existență al valorilor morale românești. Victima unui uriaș complex de împrejurări mondiale, asumându-și sarcina de a salva România și salvând-o într-un moment istoric când i se hotărâse desființarea ca stat național, suveran și independent, conștient că se jertfește pe sine, trecând în istorie eroic, cu o demnitate absolută.

Spune în fața unui tribunal mizerabil și odios:

Cer să fiu condamnat la moarte și refuz dinainte orice grațiere.În felul acesta voi fi sigur că voi muri pe pământul Patriei!

Sfârșește scrisoarea testament către soția sa, dur. Ostășește:

Nici o lacrimă!

Implacabilă și suverană judecata Istoriei l-a așezat în ilustra galerie a făuritorilor de nemurire românească.

RADU THEODORU
Grădiștea pe Argeș
iunie – noiembrie 2000

LA EDITURA MIRACOL

Urmaşii lui Attila, 1999
Învierea lui Iuda, 2000
România ca o pradă, 2000
Nazismul sionist, 2000
Ardealul – pe toţi ne cheamă Ursu, 2000

CUPRINS

MOTIVAŢIE....5
CÂTEVA PRECIZĂRI....6
CÂTEVA ÎNTREBĂRI....7
O REVIZUIRE ISTORICĂ NECESARĂ....8
DEZINFORMAREA KOMINTERNISTĂ ŞI MAREŞALUL (1)...9
DEZINFORMAREA KOMINTERNISTĂ ŞI MAREŞALUL (2)....10
ÎNCEPUTUL DEZASTRULUI....16
REACŢIA GENERALULUI LA ÎNCEPUTUL DEZASTRULUI..16
EUROPA ANULUI 1940....19
SOLUŢIA REGALĂ....19
CE MOŞTENEŞTE ŞEFUL STATULUI DE LA REGIMUL CARLIST?....20
CONCLUZIE (1)....21
MAREŞALUL ŞI RELAŢIILE ECONOMICO CU GERMANIA...22
CONCLUZIE (2)....23
MAREŞALUL ŞI LEGIONARII (1)....25
TIMPUL I ANTONESCU - LEGIONARII....28
TIMPUL II ANTONESCU - LEGIONARII....29
TIMPUL III ANTONESCU - LEGIONARII....30
GENERALUL SCOATE GARDA DE FIER DIN ISTORIE. 33
MAREŞALUL ŞI EVREII (1)....35
MAREŞALUL ŞI EVREII (2)....36
MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (1)....44
MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (2)....45
MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (3). 47
MAREŞALUL ŞI RĂZBOIUL (4)....50
MAREŞALUL ŞI ARMISTIŢIUL (1). 54
MAREŞALUL ŞI ARMISTIŢIUL (2)....61
MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (1)....64
MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (2). 66
MAREŞALUL ŞI ARDEALUL (3). 69
MAREŞALUL ŞI MANIPULĂRILE SIONISTE. (1)....71
MAREŞALUL ŞI MANIPULĂRILE SIONISTE.(2)....72

ALTE PRECIZĂRI CARE–L EXPLICĂ PE MAREŞAL.....79
UN MOMENT REVELATOR.....88
O COMPONENTĂ NEGLIJATĂ: DIPLOMAŢIA. 90
PRELIMINARII LA PRELUAREA PUTERII.....108
GENERALUL ION ANTONESCU ÎN ATENŢIA REICHULUI..115
PLANUL GENERAL DE REORGANIZARE A ARMATEI.....118
GENERALUL ION ANTONESCU – CONŞTIINŢĂ A TRAGEDIEI NAŢIONALE.....126
IUDEO–COMUNIŞTII ŞI ARMATA ELIBERATOARE.....127
COMUNICAT.....128
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ.....144
De acelaşi autor:.....146
Cuprins.....151
Ilustraţii.....153

Generalul Pantazi și sublocotenentul Pantazi
la cimitirul provizoriu de la Slavienscaja - 1942.

Generalul C. Pantazi trece în revistă o unitate militară, la trei paşi în urmă, generalul Hansen.

Generalul C. Pantazi şi
colonelul Mircea Elefterescu 1943.

General Radu Korne

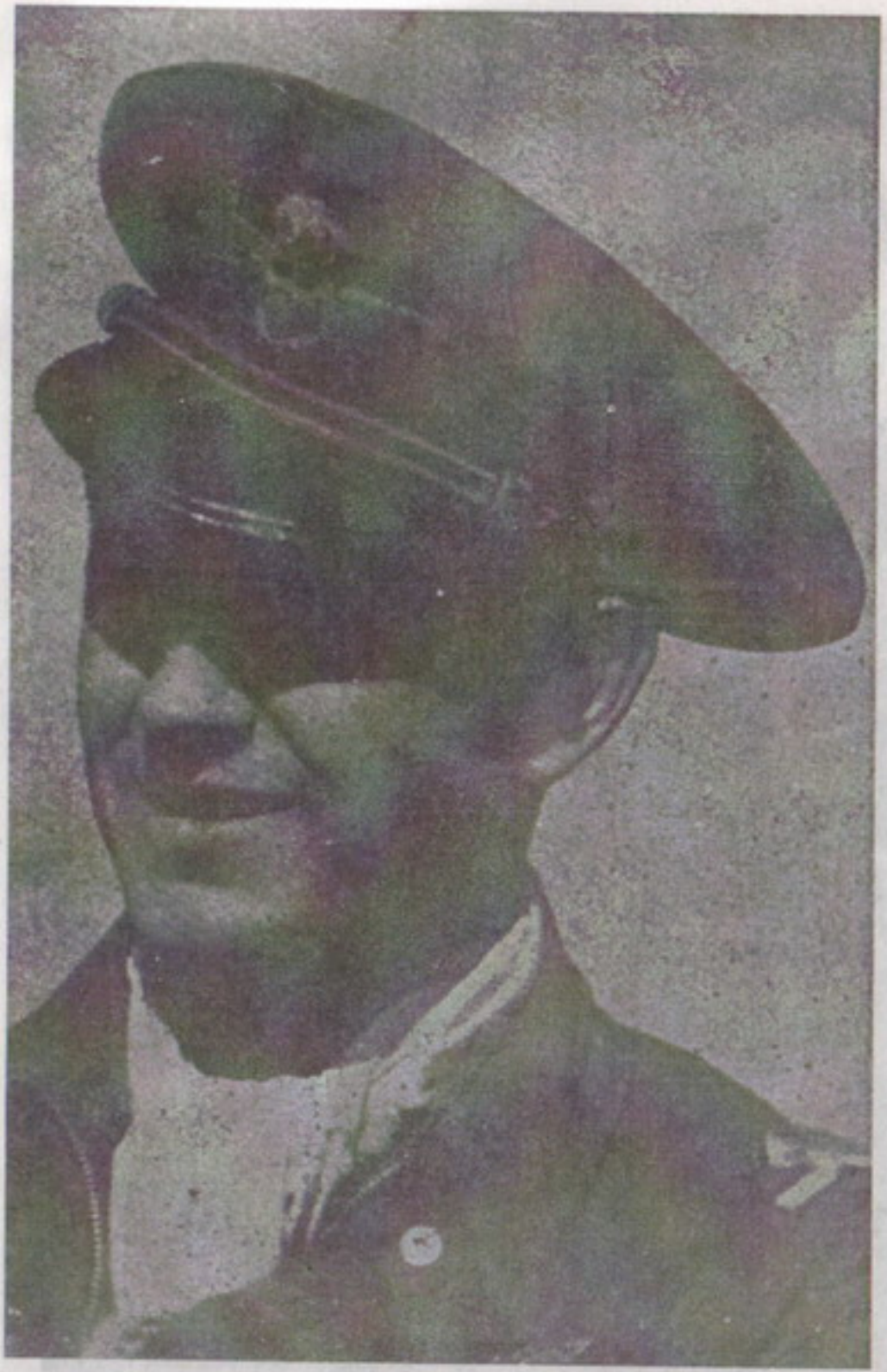

Slt. Aviator Hariton (Tony) Dușescu

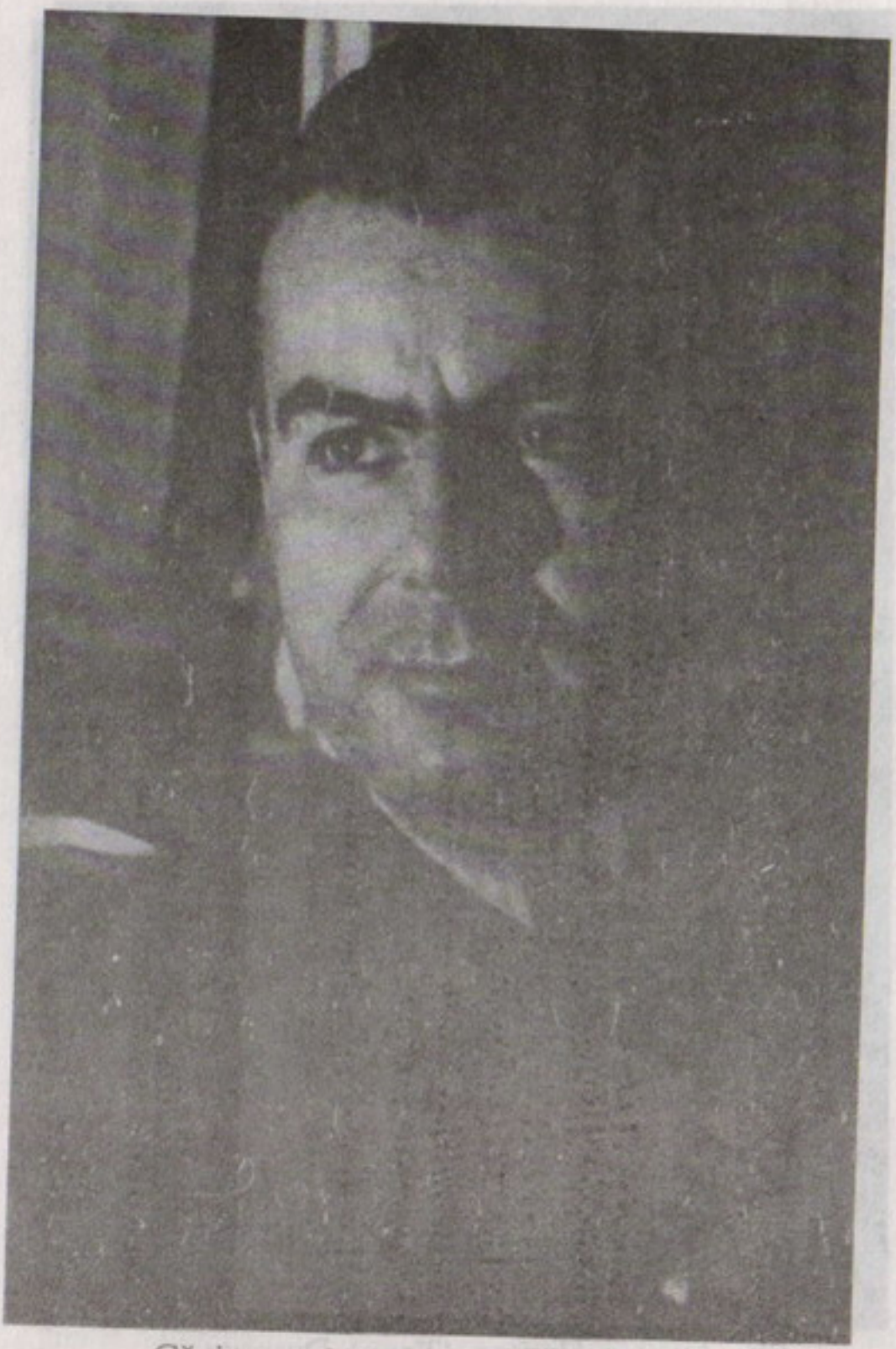

Căpitan aviator Bâzu Cantacuzino.

Căpitan aviator Tudor (Dido) Greceanu.

Canalul Kurka - Slt. Bebe Stănescu și slt. Ion Pantazi

Mareşalul Ion Antonescu

Mareşalul Ion Antonescu civil încadrat de generalul C. Pantazi şi colonelul Elefterescu în Bucureşti pe Splaiul Independenţei.

Generalul Ion Antonescu şi colonelul C Pantazi prezentând onorul
la monumentul Eroului Necunoscut - 1935.

Generalul Ion Antonescu și generalul C. Pantazi
încadrează un ofițer veteran francez
1941 Curtea de Argeș.

Mareşalul Ion Antonescu împreună cu soţia
şi suita la o expozitie de carte.

Regele Mihai I, Regina Mamă şi generalul Ion Antonescu.

Regele Mihai I şi Mareşalul Ion Antonescu pe frontul din răsărit.

Generalul Ion Antonescu întâmpinat la aeroport de ministrul de externe al Reichului von Ribbentrop 1940.

Mareşalul Ion Antonescu şi feldmareşalul Wilhem von Keitel la parada militară din Bucureşti - 8 noiembrie 1941.

Adolf Hitler şi Ion Antonescu aclamaţi la Berlin -1941.

Mercedesul blindat, dăruit mareşalului de Adolf Hitler.

Adolf Hitler şi Ion Antonescu.

Generalul Ion Antonescu comandantul frontului româno - german în trenul de comandament PATRIA.

Pe frontul de răsărit generalul Ion Antonescu gustând mâncarea soldaţilor.

Generalul Ion Antonescu cu aghiotanții săi după trecerea Prutului.

Mareşalul Ion Antonescu şi generalul german Hauffe pe frontul de răsărit.

Mareşalul
Ion Antonescu
în timpul
procesului.

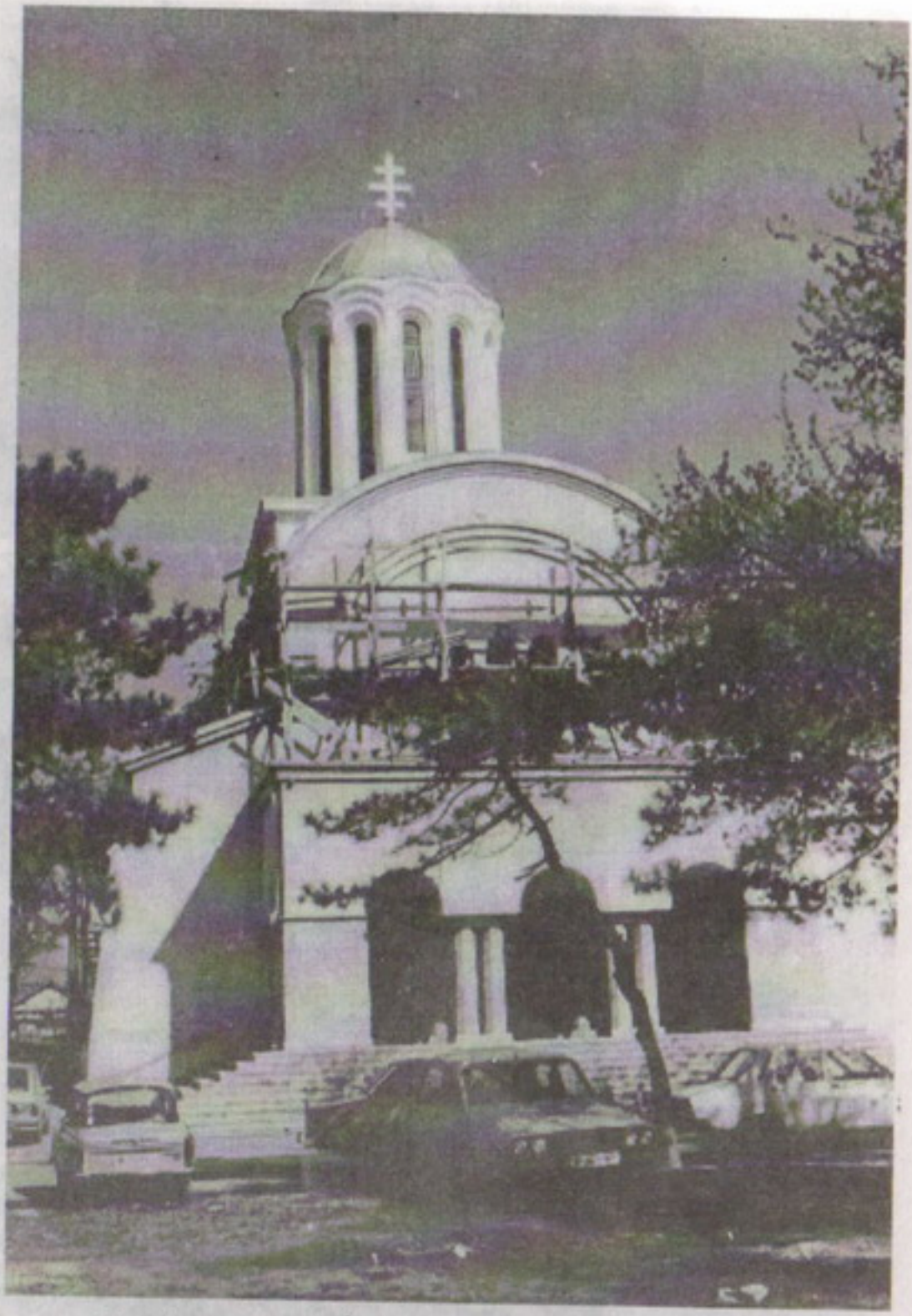

Biserica Sfinţii Împăraţi Constantin şi Elena
din Piaţa Muncii - Bucureşti
ctitorie Ion şi Maria Antonescu.

94(498)
A63T

RADU THEODORU

MAREŞALUL

MIRACOL

Cer să fiu condamnat la moarte şi refuz dinainte orice graţiere. În felul acesta voi fi sigur că voi muri pe pământul Patriei.

Mareşalul ION ANTONESCU a încercat în plin război mondial, să facă din ROMÂNIA o ţară a românilor, încercare plătită cu capul, după tragica tradiţie a neamului...